CATHERINE SELLERS

Sub stâncile din Acapulco

Traducerea și adaptarea în limba română de
ILEANA JITARU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

– Doamnelor, domnișoarelor și domnilor, casa de creație "Marina" este bucuroasă să vă întâmpine la prima ei prezentare de modă din Acapulco.

Inspirându-ne din peisajul încântător care ne înconjoară, am ales ca temă a colecției "Eleganță în soare". O parte dintre dumneavoastră se întreabă poate dacă această eleganță este cu adevărat indispensabilă ținutelor de litoral. Ei bine, da, la "Marina" noi credem cu fermitate că femeia trebuie să fie la fel de șic și de rafinată atât pe nisip cât și într-un club de noapte.

Ochii lui Leslie Trent, de un fermecător albastru profund, se plimbară peste publicul așezat la mese mici de fiecare parte a podiumului. Majoritatea asistenței era compusă din turiști americani încântați să profite de o distracție suplimentară printre toate celelalte, numeroase totuși, ale faimoasei stațiuni balneare. Erau puțini tineri. Vedeai mai ales cupluri de vârstă mijlocie. În ciuda aerului condiționat, soții își ștergeau cu regularitate frunțile plesuve,

în timp ce soțiile se bucurau să scape o clipă de soarele necruțător care le ardea pielea.

O anumită pereche atrase atenția lui Leslie. Bărbatul o privea cu insistență. Părea să nu fie american. Ochi negri, nasul coroiat, gura senzuală și tenul măsliniu arătau limpede ascendența lui spaniolă. Ca și el, însoțitoarea lui avea și ea ochii și părul de culoare închisă. Silueta-i suplă era îmbrăcată într-o rochie neagră sobră, cu mâneci lungi.

Privirea lui Leslie se îndreptă iarăși către bărbatul respectiv. Văzând că acesta continua s-o fixeze cu intensitate, își plecă ochii spre foile dactilografiate de pe genunchii săi.

– Mariella va deschide prezentarea cu un costum de baie și o bluză de plajă asortată.

Pe podium apăru o tânără înaltă brunetă, suplă ca o liană. Doar ochiul experimentat al lui Leslie putea să-i observe emoția de debutantă. Cu ceva mai multă practică, mexicana aceasta va deveni un manechin valoros. Pe un ton aproape confidențial, Leslie sublinia detaliile care făceau tot farmecul acestui model nou.

Văzu la un moment dat, cu surprindere, că tânăra Mariella își pierdea stăpânirea de sine pe măsură ce se apropia de cuplul mexican pe care-l remarcase mai devreme. În timp ce manechinul se întorcea, vizibil tulburată, Leslie le aruncă o privire mirată. Bărbatul privea încruntat, cu o dezaprobare evidentă. Era limpede că nu aprecia deloc faptul că una dintre compatrioatele sale se expune într-o ținută atât de lejeră în fața bărbaților. "Zău că latinii aceștia nu sunt deloc liberali", își zise Leslie cu o ridicare imperceptibilă din umeri. Apoi își reluă liniștită comentariul. În ansamblu, era destul de mulțumită de rezultatele obținute după doar câteva săptămâni de

repetiții. De îndată ce personalul mexican angajat în noul magazin pe care-l deschisese aici va fi în stare să se descurce singur, se va putea întoarce în Los Angeles... la Brent, logodnicul ei. Dar nu era acum momentul, în timpul prezentării, să-și lase gândurile să hoinărească!

Când spectacolul luă sfârșit, numeroși americani seduși de modelele care li se păruseră atât de șic pe manechinele suple și bronzate, se grăbiră să le comande pentru soțiile și iubitele lor. Elena, cea care urma să conducă filiala după plecarea lui Leslie, îi îndrumă spre micul magazin aflat chiar în incinta hotelului.

Întoarsă în culise, Leslie le felicită călduros pe fetele care participaseră la această prezentare inaugurală. Cu excepția Mariellei, ele îi răspunseră cu un zâmbet timid înainte de a se duce în cabine să se îmbrace.

– Ce ai, Mariella? întrebă Leslie, sprijinindu-se nonșalant de un perete, cu brațele încrucișate peste rochia fără mâneci.

Pe tapetul negru împodobit cu motive albe, Leslie oferea un contrast surprinzător cu părul ei blond-argintiu coafat spre spate și ridicat în creștetul capului într-un coc foarte sofisticat.

– Totul a mers perfect până când ai ajuns la capătul podiumului. Ce s-a întâmplat atunci?

Ochii negri ai fetei se întunecară și mai mult.

– Era domnul Ramirez, răspunse ea după o vizibilă ezitare. Nu-i place să vadă o femeie într-o astfel de ținută, poate doar pe plajă și chiar atunci...

– În cazul acesta, ce idee năstrușnică a avut ca să vină să asiste la această prezentare! exclamă Leslie pe un ton aspru, ridicând sprâncenele. Și apoi, de altfel, cine este acest domn... acest Ramirez!

Vreo rudă de-a ta?

– Oh nu! zise Mariella cu un fel de respect. Domnul Diego Ramirez este unul dintre cei mai importanți oameni din Mexic. Se trage dintr-o familie veche, a cărei influență a contat întotdeauna mult în țara noastră. Domnul Diego este....

– Asta nu-i dă dreptul să hotărască el unde și când se poate purta un costum de baie, îi tăie vorba Leslie, exasperată să vadă, în secolul douăzeci și unu femei supunându-se încă tradițiilor unei epoci trecute. Tânăra care-l însoțea se înclină, fără îndoială în fața dorințelor lui, dar nu este și cazul tău, ce naiba!

În cursul prezentării, Leslie o surprinsese de mai multe ori pe tânăra mexicană vorbindu-i domnului Ramirez despre frumusețea unor manechine îmbrăcate în costume de baie sau rochii de plajă. Bărbatul își scuturase de fiecare dată capul, a nemulțumire.

– Ah, biata doamnă Ramirez, zise Mariella pe un ton compătimitor, în ciuda tinereții sale, a avut deja parte de multe nenorociri!

– Cred și eu, răspunse Leslie cu convingere, amintindu-și de privirea insistentă a mexicanului.

Domnul Ramirez era evident unul dintre acei latini foarte severi în ceea ce privește conduita nevestelor lor, și mult mai toleranți față de a lor.

În timp ce Mariella se îndepărtă, directorul adjunct al hotelului veni s-o întrebe pe Leslie dacă personalul putea să înceapă să pregătească sala pentru petrecerea dansantă care urma.

După ce-și dădu acordul, verifică rapid rochiile și costumele de baie aranjate în vestiar. Apoi traversă sala de bal care dădea spre un imens vestibul.

Copaci și arbuști plantați în niște ghivece enorme îi dădeau aspectul unei sere. Printre doi arbuști mari de yucca, îl văzu apărând pe bărbatul care, cu câteva clipe înainte, o descumpănise pe biata Mariella.

– Domnișoară Trent, aș putea să vă vorbesc o clipă?

Vorbea o engleză practic fără accent. Cu siguranță, fusese educat în cele mai bune colegii din Statele Unite și din Europa. Față de turiștii care umblau adeseori în ținute aproape neglijente, el era de o eleganță până-n vârful unghiilor, în costumul lui alb impecabil și cravata sobră în dungi. O privea fără să-și ascundă admirația.

Era mai înalt decât și-l imaginase ea adineauri văzându-l așezat. Leslie însăși era destul de înaltă, dar trebuia să-și ridice capul pentru a-l privi.

De aproape, observă că ochii lui negri erau în realitate de un cafeniu foarte catifelat.

– Nu văd ce am avea de vorbit, domnule Ramirez, zise ea cu răceală, doar dacă nu cumva vreți să vă scuzați pentru că mi-ați tulburat-o pe una dintre fete.

– Nu asta a fost intenția mea, replică el pe un ton puțin ironic, fără să poți ghici dacă făcea aluzie la niște eventuale scuze sau la faptul că o făcuse pe Mariella să-și piardă controlul.

– Chiar cred că nu avem nimic să ne spunem, domnule Ramirez...

Leslie vru să-și continue drumul, dar cu un gest autoritar, el o prinse de braț.

– Văd că știți cine sunt, domnișoară, zise el zâmbind. Asta mă face să mă simt mai în largul meu pentru a vă vorbi despre intențiile mele.

– Intențiile dumitale? repetă ea, iritată de îndrăzneala lui, eliberându-și brațul. Dacă nu mă înșel... nu mă interesează nici una dintre propunerile dumitale.

– Așadar, o invitație la cină o consideri ca o propunere...

– O invitație la cină?

– Chiar și frumusețile cele mai strălucitoare trebuie să se comporte uneori ca simpli muritori, zise el, cu o ușoară ironie în glas. Ce poate fi rău în faptul că vreau să cinez în compania dumitale?

– Mă insulți, domnule!

O uimire sinceră întunecă privirea mexicanului.

– Cum adică, te insult, domnișoară? Nu înțeleg... Cum s-ar putea simți insultată o femeie când este invitată la cină de către un bărbat galant?

Leslie se îndepărtă repede, nu înainte de a-i fi aruncat o privire furioasă și de a-i arunca peste umăr:

– De ce nu o inviți pe doamna Ramirez?

În culmea furiei, se îndreptă spre micul magazin din hotel.

Cum îndrăznea bărbatul acesta, și însurat pe deasupra, să considere toate femeile o pradă ușoară? Cum să nu te miri atunci că Mariella o plângea pe "biata doamnă Ramirez"! Omul acesta trebuie să fi fost într-adevăr odios!

Părerea lui Leslie despre acest Diego Ramirez nu se schimbă nici a doua zi, când acesta apăru la a doua și ultima prezentare... singur de data asta.

Sub pretextul că are o criză de ficat, Mariella se scuză că nu poate participa la prezentare. Având aceeași talie cu ea, Leslie trebui s-o înlocuiască pe nepusă masă și să-i încredințeze microfonul Elenei.

Primul model, o vestă de plajă din bumbac de culoare neagră purtată neglijent peste un deux-pieces asortat extrem de îndrăzneț, provocă în sală murmure elocvente. Americanii veniți să-și însoțească nevestele își ștergeau de zor frunțile. Ținuta aceasta părea făcută special pentru a pune în valoare contururile armonioase ale siluetei absolut perfecte a lui Leslie și-i scotea în evidență blondul argintiu al părului. Meseria o obișnuise totuși de multă vreme să defileze sub privirile admirative ale spectatorilor masculini. Dar asemeni Mariellei, ieri, fu cât pe ce să se lase impresionată de furia care se aprinsese în ochii lui Diego Ramirez. Ai fi zis că îi aparține și că, în acest caz, comitea o crimă cumplită îndrăznind să se arate într-o asemenea ținută.

– Este ciudat că domnul Ramirez a venit să asiste la această prezentare fără doamna, remarcă Elena aruncându-i lui Leslie o privire malițioasă, în timp ce aceasta aranja hainele după prezentare. Nu crezi că un alt motiv l-a îndemnat să vină?

– Oricare ar fi motivul, nu mă privește pe mine, replică sec Leslie.

Dar văzând aerul dezamăgit al Elenei, adăugă pe un ton mai blând:

– Elena, în țara mea, bărbații sunt mai discreți în felul de a-și arăta admirația față de o femeie, mai ales când sunt însurați!

– Dar domnul Ramirez este... începu Elena o frază, cu uimire.

– Scuzați-mă, domnișoară Trent! interveni gestionara magazinului, năvălind în încăpere. Sunteți chemată la telefon din Los Angeles.

– Mulțumesc, Marta. Vin imediat.

Alungându-l cu hotărâre pe Diego Ramirez din gândurile ei, Leslie se grăbi spre telefon. Trebuie să fi fost Tim Calder,

responsabilul casei "Marina" din Los Angeles, care probabil era nerăbdător să afle cum a decurs deschiderea noii filiale. Cuvintele pline de entuziasm pe care se pregătea să i le spună lui Tim îi muriră pe buze când recunoscu vocea de la celălalt capăt al firului.

– Oh, Brent! Credeam că este Tim, care vrea să afle veşti de aici!

– Eşti dezamăgită că îţi auzi logodnicul? o ironiză interlocutorul ei invizibil.

Leslie îşi evocă imediat în minte imaginea unui tânăr frumos, cu un zâmbet cuceritor în colţul gurii.

– Nu, bineînţeles, replică ea. De fapt, chiar... m-aş bucura să fii aici, cu mine!

– Îmi place să te aud spunând asta, răspunse el cu un râs uşor satisfăcut. Aş fi încântat să pot zbura spre tine, dar afacerea aceasta Merson se dovedeşte mult mai complicată decât prevăzusem.

Brent era un tânăr avocat, cu un viitor strălucit în faţă. Afacerea la care făcea aluzie avea legătură cu dreptul comercial în care se specializase.

Leslie, care ar fi preferat să-l audă şoptindu-i cuvinte tandre, trebui să-l asculte povestindu-i în amănunt intervenţia lui în faţa tribunalului. Aşa că, foarte curând, atenţia ei slăbi. De ce naiba îi venea mereu în minte mexicanul acela furios, care părea în stare să sară pe podium şi s-o răpească pe loc pentru a o duce în bârlogul lui ascuns în inima pădurii? Nu era nici o îndoială că strămoşii lui conchistadori ar fi făcut aşa. Dacă la celălalt capăt al firului s-ar fi aflat acest Diego Ramirez, care ar fi copleşit-o cu detalii juridice de neînţeles pentru ea, sau i-ar fi şoptit cuvinte de dragoste cu o voce tulburătoare?

– Ce... ce spuneai? întrebă deodată, Leslie revenind la realitate.

După tăcerea din aparat, înțelese că Brent îi pusese o întrebare... Da, dar care?

– N-ai ascultat un cuvânt din tot ce ți-am spus, zise el cu umor.

– Ba da, cum să nu! Doar că... am niște zile foarte încărcate, și... cred că mă obosește căldura asta...

– Aici, plouă de trei zile, răspunse Brent. Așa că nu te plânge de căldură!

Cu o privire tristă, Leslie fixa agenda cea nouă de pe birou. Nici o întrebarea despre ce făcuse ea, cum decursese prezentarea... Nimic. Doar acest "nu te plânge de căldură!"

– Leslie?

– Da, oftă ea.

– Nu cumva, din întâmplare, ești pe cale să te îndrăgostești de unul dintre acei mexicani cu ochi de jar? întrebă el pe un ton amuzat. Se spune că sunt irezistibili.

– La drept vorbind, replică ea, iritată de indiferența lui, este unul care a venit să se prezinte. Este frumos, bogat și m-a invitat să cinez cu el aseară.

– Și ai acceptat? întrebă el repede.

În sfârșit, părea că totuși îl interesează și ceva despre ea...

– Nu. Sunt logodită cu tine, Brent, dacă îți mai amintești!

– Nu ți-aș permite să uiți asta!

– Nici un pericol. Dar, Brent, o să hotărâm în sfârșit data aceea? De ce să mai așteptăm? Eu aș putea să continuu să lucrez și după căsătorie, și...

– Soția mea va sta acasă și se va ocupa de soțul ei și de copii, zise el pe un ton care nu admitea replică. Dar n-o să vorbim acum despre asta la telefon. Fără să mai pun la socoteală faptul că apelul acesta o

să mă coste o avere. Voiam doar să-ți explic de ce n-am avut timp să-ți scriu. Lucrez zi și noapte la acest dosar. Când crezi că te vei întoarce?

– Nu știu încă.

– Să mă ții la curent.

Vocea îi deveni ceva mai tandră când continuă:

– Îmi lipsești mult, draga mea.

După ce închise, Leslie rămase încă multă vreme așezată la birou, cufundată în gânduri. Cu un oftat adânc, se ridică în sfârșit și traversă magazinul, pustiu acum, pe care-l încuie cu grijă.

***

Micul apartament confortabil pe care îl ocupa pe durata sejurului ei la Acapulco se afla la etajul patru al hotelului "Panorama" în care se afla de altfel și magazinul cel nou.

Vederea era înspre golf. Leslie nu se sătura niciodată de priveliștea pe care i-o oferea, ziua, marea cu reflexele ei de pietre prețioase, sau noaptea, cerul catifelat presărat cu stele strălucitoare. Din balconul ei, vedea sportivii care făceau parașutism pe deasupra valurilor înspumate.

Noaptea, auzea chitarele mexicane cântând ritmuri îndrăcite sau dansul numit Volador în care mai mulți bărbați agățați prin niște corzi de un solid stâlp central se învârteau în cercuri concentrice din ce în ce mai ridicate. Din când în când, rafale de aplauze le răsplăteau isprăvile curajoase.

Dar în seara aceasta, când auzi în noapte muzica mexicană de dragoste cu acordurile ei sfâșietoare, Leslie închise nervoasă ușa de sticlă de la balcon. În mod ciudat, sunetul strident al trompetelor o făcea să se simtă stingherită. De ce această muzică populară destul de primitivă făcea să se nască în ea această impresie de singurătate melancolică? Și mai ales, de ce i-l evoca pe Diego Ramirez, acest mexican îngrozitor de arogant și sigur pe el? N-ar fi putut să spună.

După ce aruncă o privire în frigiderul din mica ei bucătărie, se hotărî să meargă să cineze la restaurantul hotelului.

Făcu un duș rapid și își puse o rochie lungă cu motive înflorate de același verde ca și culoarea ochilor săi. Decolteul pătrat susținut de bretelele fine îi scotea de minune în evidență umerii goi, frumos bronzați de soarele Mexicului. Se machie discret dându-și doar o umbră verde-jad pe pleoape, o idee de ruj corai care-i sublinia buzele cărnoase și un nor de pudră pe nasul mic și pe fruntea-i netedă.

Apariția ei în holul de la intrare declanșă un concert de fluierături admirative și de remarce mai mult sau mai puțin discrete din partea câtorva turiști de diferite naționalități.

Își croi drum printre ei și la un moment dat simți o mână fermă prinzând-o de cot și o voce pe care o recunoscu imediat îi șopti la ureche:

– Te așteptam. Vrei să cinăm aici, sau preferi un loc... mai intim?

În timp ce vorbea, Diego Ramirez o conduse mai departe de admiratorii ei un pic prea insistenți.

– Nu-ți face griji pentru mine, domnule Ramirez, zise ea cu o privire rece, eliberându-și brațul. Sunt absolut capabilă să mă descurc singură.

Ochii scânteietori îi priviră cu insistență chipul frumos bronzat de soare.

– Ai întâlnire cu cineva?

– Nu, eu... începu Leslie plecându-și pleoapele cu gene lungi. Mă duceam să cinez la restaurantul hotelului. Sunt obișnuiți să mă vadă singură.

– Dă-mi voie măcar să te însoțesc, spuse el oferindu-i curtenitor brațul, pe care îl acceptă după o clipă de ezitare.

– Ah, domnișoara Trent! o întâmpină șeful chelnerilor, cu fața numai zâmbet, înainte de a-l recunoaște cu uimire pe însoțitorul ei. Oh, bună seara domnule Ramirez! adăugă el pe un ton de profund respect.

– Ce mai faci Tomas?

– Foarte bine, mulțumesc. O să vă dau o masă bună, pentru dumneavoastră și domnișoara Trent...

– Din păcate, eu nu pot să cinez astă-seară cu domnișoara. Am o invitație de la care nu mă pot sustrage, adăugă el privind-o pe Leslie cu un regret aparent sincer.

– Nici o problemă, domnule Ramirez, răspunse ea cu dezinvoltură. Oricum, mă gândeam să cinez singură.

O licărire ciudată trecu prin privirea bărbatului. Nu-i răspunse, dar se întoarse către șeful de sală și-i adresă repede câteva cuvinte în spaniolă.

Leslie avu impresia că îi spunea ceva despre "doamna Ramirez" și aniversarea ei.

După ce o așeză la o masă de unde avea o priveliște minunată spre golful luminat feeric, Tomas îi spuse că petrecerea aceasta va avea loc în sala cea mare a hotelului.

– Să știi că stăteam foarte bine și la masa mea obișnuită, îi spuse ea șefului de sală.

– Domnul Ramirez a insistat ca de acum înainte să vă dăm această masă, îi răspunse acesta fără să-și poată ascunde o oarecare curiozitate. Fără îndoială, va cina adeseori cu dumneavoastră.

– Cu siguranță nu! replică ea sec. Aș putea să văd meniul, te rog?

I se adresase cât se poate de calm, dar în sinea ei fierbea. Privindu-l cu coada ochiului pe șeful de sală dându-i ordine unuia dintre chelneri, ghici fără dificultate ce-i spuse:

– Domnișoara de la masa paisprezece este ultima cucerire a domnului Ramirez. Ai grijă cum te porți.

Leslie ar fi renunțat cu plăcere la cină și ar fi urcat în apartamentul ei. Dar temându-se să nu creeze cine știe ce dificultăți, se mulțumi să aleagă meniul cel mai simplu.

– Dar eu n-am comandat asta! exclamă ea văzându-l pe chelner că-i aduce ceremonios o sticlă de vin de o jumătate de litru, sigilată.

– Acestea sunt ordinele domnului Ramirez. Este cel mai bun vin din pivnițele noastre, domnișoară.

– Este posibil, răspunse ea repezit, dar nu-l vreau. Du-l înapoi, te rog!

Masa familiei Ramirez, la care se aflau evident membri ai înaltei societăți mexicane, ocupa tot mijlocul sălii principale a restaurantului. Era prezidată firește, de Diego Ramirez și de soția sa. Aceasta, strălucitoare într-o rochie din dantelă de bumbac albă cu franjuri, părea fericită că se află în centrul atenției.

Când Diego ridică paharul de șampanie în cinstea ei privind-o în același timp tandru și protector, Leslie puse pe masă șervetul din poală și ieși grăbită din restaurant.

Cum îndrăznea un bărbat, atât de vizibil îndrăgostit de soția sa să-i facă avansuri alteia, ca și cum ar fi fost liber? Doar un latin putea să facă asta, să-i ceară cea mai strictă fidelitate soției sale și, în același timp, să-și permită multe libertăți în privința moralei conjugale!

Capitolul 2

Trecu o săptămână... o săptămână în care Leslie nu schimbă nici o vorbă cu Diego Ramirez. Și totuși, nu trecea o zi fără să nu fie conștientă de prezența lui în preajma ei.

În timp ce se ocupa de clienți, adeseori îi recunoștea silueta înaltă în fața vitrinei. De fiecare dată când se ducea la cumpărături, era acolo, la două-trei magazine distanță. Chiar și la biserică, unde se ducea din când în când să-și caute liniștea și seninătatea de pe vremea anilor de colegiu religios pe care-l urmase la Los Angeles, îl văzuse de câteva ori ceva mai departe, sprijinit de o coloană.

Avea de ce să se simtă tulburată. Ajunsese să-l caute cu privirea peste tot pe unde se ducea. Și dacă din întâmplare nu-l zărea, simțea o oarecare neliniște, ca o impresie că-i lipsește ceva.

"Este absolut ridicol", se mustră ea, sâmbăta următoare, când stătea întinsă pe nisipul fierbinte al plajei din fața hotelului. Doar n-o să-și facă acum griji din cauza unui latin legat pe viață de o alta prin legăturile sacre ale căsătoriei. Chiar dacă n-ar fi fost logodită,

educația ei ar fi îndepărtat-o de o legătură cu un bărbat însurat, fie el cât de seducător. Și acest Diego Ramirez chiar era! Simpla lui vedere îi provoca lui Leslie o vâltoare de gânduri și de senzații infinit de tulburătoare.

Urmărea indiferentă cu privirea o scenă care se derula un pic mai departe pe plajă, o scenă pe care o văzuse repetându-se de nenumărate ori de la sosirea ei la Acapulco. Un tânăr mexican în costum de baie, cu un trup suplu și bronzat asemeni celui al războinicilor azteci, reușise să atragă atenția unei turiste americane ceva mai în vârstă... una dintre acele nenumărate femei singure, bogate și lenețe, care veneau pe litoralul mexican pentru a încerca să-și înșele monotonia vieții lor respectabile.

Soarele orbitor o făcu să închidă ochii. Nu se temea de alfel de bărbați. Aceștia simțeau că nu este nici bogată, nici în căutare de aventuri și nu-și pierdeau timpul urmărind-o cu insistențele lor.

Din spatele pleoapelor închise, simți o umbră proiectându-i-se pe față. Deschise ochii, clipi și, spre marea ei surprindere, întâlni privirea arzătoare a lui Diego Ramirez, îmbrăcat într-un costum de baie alb. Preț de câteva clipe, se priviră cu intensitate, ca și cum s-ar fi văzut pentru prima oară.

– Ce faci aici? reuși ea în sfârșit să articuleze.

– Fără îndoială, mă aflu aici pentru același motiv ca și dumneata... ca să fac o baie. Este permis, nu-i așa?

– N-o să mă faci să cred că n-ai o plajă privată, murmură ea ironic, redresându-se.

Diego se lăsă să cadă alături. Instinctiv, Leslie își scoase ochelarii de soare din sacul de plajă și și-i puse.

– În Mexic, nu sunt plaje private.

Mărturisesc totuși că am o vilă la câțiva kilometri de aici, spre sud.

Slavă Domnului că turiștii sunt mult prea fascinați de Acapulco pentru a se aventura atât de departe.

– Trebuie să fie plăcut să ai atâția bani încât să-ți poți proteja intimitatea, îl ironiză ea lăsând să-i curgă printre degete o mână de nisip.

– Banii au și ei partea lor bună, recunoscu el. Dar aduc în același timp și o mulțime de... responsabilități.

Ezitase să rostească ultimul cuvânt. Leslie îl privea cu oarecare uimire.

Printr-o asociație de idei, cuvântul "responsabilitate" o făcu să se gândească la soția lui, a cărei aniversare o sărbătorise cu atâta fast și tandrețe doar cu câteva zile în urmă.

– Ai copii? întrebă ea dintr-o dată.

– Nu, din păcate. Dar fac și ei parte din proiectele mele de viitor.

În timp ce-i contempla pe înotătorii cărora li se vedeau doar capetele pe deasupra valurilor cu reflexe argintii, Leslie zâmbi sarcastic și spuse:

– Credeam că un latin își face un titlu de glorie din a avea mulți copii...

Dumnezeule! Asta chiar că nu era o conversație pe care s-o ai cu un necunoscut!

– Și să știi, dragă domnișoară, că femeile noastre sunt absolut de acord cu asta, o asigură el amuzat, privind-o drept în ochi.

Leslie roși ușor.

– Nu ai nici un prieten? întrebă el imediat.

– Ce vrei să spui?

– Este ciudat pentru o fată atât de frumoasă să fie singură pe plajă, fără nici un însoțitor care s-o apere de avansurile tuturor acestor bărbați dornici de aventură.

Arătă cu un gest al mâinii nu spre tinerii mexicani, ci spre turistele americane care, de la sosirea lui pe plajă, nu încetaseră să-l privească nu doar cu insistență, dar și cu subînțelesuri, și care sperau evident să aibă ocazia să profite de vacanța lor la Acapulco.

– Mi se pare că am mai spus că sunt destul de mare ca să mă descurc singură în viață, zise ea pe un ton sec în timp ce își punea bluza vaporoasă de plajă. Și ca să răspund la întrebarea dumitale de adineaori, adăugă ea, da, am un prieten... Logodnicul meu se află la Los Angeles.

El scoase un fluierat sceptic.

"Hotărât lucru, își zise Leslie cu exasperare, bărbații aceștia sunt teribil de impertinenți! Nu ezită să-și țină încuiate propriile neveste, dar par să resimtă ca pe un afront loialitatea celorlalte față de logodnicii sau soții lor".

– Așadar, o să te căsătorești... spuse el ironic, și nu porți inelul?

– Ba da. Numai că, nu... nu vreau să-l pierd în apă sau în nisip, atâta tot.

– Și te temi să nu-l pierzi și atunci când lucrezi?

Leslie îi aruncă o privire iritată.

– În modă, se poartă în general doar bijuterii furnizate de o anumită firmă și care se potrivesc cu ținutele prezentate. Și acum, domnule, te rog să mă scuzi, te voi lăsa să te bucuri de plajă.

– Oh, asta poate să mai aștepte, zise el ridicând dezinvolt din umeri.

Așa că o conduse până la hotel.

Încercând să fie indiferentă, Leslie nu putea totuși să ignore privirile admirative pe care le aruncau femeile de toate vârstele însoțitorului său.

El îi deschise ușa hotelului, se dădu la o parte ca să o lase să intre în vestibulul răcoros și o urmă până la lift.

– Vrei să cinezi cu mine diseară? întrebă el, sprijinit nonșalant de perete, cu prosopul de baie în jurul gâtului, în timp ce Leslie aștepta nerăbdătoare sosirea liftului. Acapulco nu este un loc potrivit pentru fete singure...

– Prefer să cinez singură decât în compania unui bărbat cunoscut, și căsătorit pe deasupra! De ce îți pierzi timpul cu mine? adăugă ea făcând un gest elocvent spre ușa de sticlă care dădea spre plajă. Sunt pe plajă o mulțime de femei care ar fi încântate de invitația dumitale.

– Știu foarte bine lucrul acesta, oftă el cu un zâmbet în colțul gurii. Dar firea mea este să joc rolul vânătorului și nu pe cel al prăzii.

Leslie se înfioră involuntar. Nu era greu să ți-l imaginezi pe acest bărbat urmându-și victima și înverșunându-se apoi asupra ei până când cedează.

– Nu văd nici un inconvenient, spuse ea în sfârșit pe un ton tăios, cel puțin atâta vreme cât nu mă simt vânată...

– Îmi ceri prea mult, Leslie, spuse el urmărind-o cu privirea în liftul ajuns în sfârșit. Pe curând.

***

Timp de aproape o săptămână, ai fi zis că Diego Ramirez dispăruse complet din Acapulco. Degeaba își spunea Leslie că ar trebui să se simtă ușurată, prezența lui discretă îi lipsea în mod ciudat.

Vinerea următoare, fu chemată la telefonul din magazin. Auzind accentul ușor de recunoscut al lui Diego Ramirez, vocea îi deveni agresivă.

– Te rog să ai bunăvoința să nu mă mai deranjezi! șuieră ea printre dinți.

Ochii ei aruncau asemenea scântei încât Marta, uluită, preferă să dispară.

– Dacă mai insiști, domnule Ramirez, voi fi obligată să apelez la serviciile unei gărzi de corp.

Amenințarea nu păru să-l impresioneze câtuși de puțin pe interlocutorul său.

– Sunt surprins să văd o frumusețe rece ca dumneata dând dovadă de un caracter atât de clocotitor! o ironiză el râzând ușor. Nu vreau deloc să te plictisesc. Voiam doar să-mi reînnoiesc invitația la cină.

– Asta înțeleg eu prin a deranja oamenii, domnule! protestă ea. De câte ori să-ți spun că propunerile dumitale nu mă interesează?

– Leslie, mi-ai face un mare serviciu, continuă el cu o voce convingătoare, fără să ia în seamă ultima ei frază. Trebuie să mă întâlnesc cu un om de afaceri care întâmplător îți este compatriot, împreună cu soția sa. Ar fi de preferat să fim un număr par.

– Imposibil.

– Ești ocupată astă-seară? întrebă el repede.

– Da, răspunse ea cu o voce mieroasă. Ies împreună cu logodnicul meu.

Urmă o scurtă tăcere.

– Înțeleg, zise mexicanul. Va trebui deci să-mi găsesc o altă parteneră.

– După cum ți-am mai spus, nu cred că îți va fi prea greu! lansă ea pe un ton tăios înainte să închidă telefonul.

Preț de o clipă, fixă îngândurată aparatul, mușcându-și nervos buzele. Diego Ramirez o scosese din sărite! Detesta să mintă. Fără să mai pună la socoteală faptul că va fi singură astă-seară, ca de obicei, în vreme ce în compania lui ar fi petrecut o seară agreabilă. Nu-ți trebuia prea multă imaginație să bănuiești că trebuie să fi fost un cavaler de vis, frumos, inteligent și atent!

Tocmai intrase în apartamentul ei când sună telefonul. "Dumnezeule! își zise ea într-o străfulgerare, probabil că este Diego, care a descoperit printr-o minune că Brent este la mai bine de o mie de kilometri de aici!" Dar recunoscând vocea de la celălalt capăt al firului, îi uită instantaneu pe cei doi bărbați.

– Tată! Tu ești? Unde ești?

Dan Trent râse, ușor amuzat.

– Fie-ți milă, draga mea! Pune-mi doar o întrebare o dată. Sunt aici, la Acapulco.

După cum știi, mi-am reparat vasul din Los Angeles și pentru probe mi-am zis că ar fi o bună ocazie să-i fac o scurtă vizită unicului meu copil.

– Cât vei rămâne aici?

– Oh, doar câteva zile! Oamenii cu care am venit țin neapărat să ajungă cât mai repede în Mexico. Ar fi fost mai rapid cu avionul... În sfârșit... Ei spun că vor să pescuiască, chiar dacă par să nu știe de care capăt se ține undița!

– La urma urmei, n-are importanță! exclamă fata, înebunită de bucurie să-și audă tatăl. Când ne vedem? Sunt nerăbdătoare!

– Ascultă, trebuie să mai fac niște cumpărături pentru vas... Vrei să ne întâlnim la hotel după aceea? Trebuie să sărbătorim cum se cuvine această întâlnire, draga mea. Îți las mână liberă în alegerea restaurantului. Cred că le cunoști pe cele bune, nu-i așa?

– Putem merge la "El Mirador", răspunse vesel Leslie și să vedem faimosul "salt al îngerilor", băieții aceia care sar de pe stânci de la mare înălțime în apă. Este un spectacol pe care nu trebuie să-l ratezi.

– Cum vrei tu. Poți să te ocupi de rezervări?

– Desigur, îl liniști Leslie.

După ce închise telefonul, formă numărul restaurantului și rezervă o masă pentru ora opt și jumătate. Vor avea timp să cineze liniștiți înainte să asiste, de pe terasele falezei, la demonstrațiile spectaculoase ale acelor băieți curajoși.

Făcu un duș, apoi se îmbrăcă într-o rochie neagră gen furou, mulată, care contrasta minunat cu părul ei blond.

Cu gândul la tatăl său, se așeză în fața oglinzii și-l ridică într-un coc suplu și elegant.

De la moartea soției sale, Dan Trent părea să fi renunțat la tot ce contase până acum în viața lui: la afacerea lui de transporturi maritime, la casă, chiar și la fiica lui. La două luni după moartea mamei sale, Leslie fusese încredințată unui colegiu religios. Tatăl său își cumpărase un iaht de croazieră și, când avea nevoie de bani, îl închiria și își oferea serviciile în calitate de căpitan.

Leslie păstra o amintire fermecătoare despre vacanțele petrecute împreună cu tatăl său, ca nomazii, la bordul iahtului "Barbara", botezat cu prenumele mamei sale. Era minunat pentru ea să poată

să scape, chiar și doar câteva săptămâni, de atmosfera uneori un pic sufocantă a mănăstirii.

Câteva bătăi scurte în ușă îi treziră multe amintiri. În trecut, tatăl său o trezea din visările ei de adolescentă sentimentală aflată la bordul "Barbarei" bătând astfel.

– Tată! Cât sunt de fericită să te văd! exclamă ea râzând și plângând în același timp, în timp ce Dan o strângea cu tandrețe în brațele-i robuste.

Abia mai târziu, când erau așezați față-n față la una dintre mesele aranjate elegant, Leslie își luă răgazul să studieze chipul tatălui său. Avea mereu aceeași privire uimitor de albastră și același ten bronzat. Dar ridurile îi erau mai adânci, trăsăturile ceva mai obosite ca de obicei. Totuși, părul lui des de culoare castanie abia dacă avea câteva fire argintii pe la tâmple. Rămăsese același bărbat frumos și puternic. Remarcând privirile îngândurate și interesate ale unor femei, Leslie se întrebă o dată în plus de ce nu se recăsătorise niciodată.

Și totuși, întotdeauna se aflaseră femei în preajma lui, în general femei brunete și foarte frumoase. Dar nici una dintre ele nu avea eleganța mamei sale, cu tenul ei de porțelan și cu părul blond ca spicul grâului. Niciodată nu putuse s-o înlocuiască nimeni.

– Nu te întoarce, draga mea, zise Dan Trent zâmbind. La o masă mai îndepărtată, se află un bărbat care mă fulgeră cu privirea. Mi se pare a fi mexican. Cunoști pe cineva de pe aici?

Chiar fără să privească înapoi, Leslie își dădu seama că este vorba despre Diego Ramirez. De ce trebuia ca diavolul acesta de om să apară peste tot pe unde se afla și ea? Mai ales astă-seară, când ar fi trebuit, după cum îl mințise, să cineze cu logodnicul ei!

– Îl cunosc foarte puțin, răspunse ea sec.

Este unul dintre acei latini care cred că le este permis totul. M-a invitat de mai multe ori la cină, fără știrea soției sale, bineînțeles!

– Este căsătorit? exclamă Dan cu stupefacție. Cu bruneta aceea frumoasă de lângă el? Dar atunci, de ce naiba mă privește astfel?

Leslie ridică din umeri.

– Nu-l băga în seamă, te rog. Spaniolii ăștia se comportă într-un mod foarte nechibzuit.

– Dacă își închipuie că o poate trata pe fiica mea astfel... începu Dan pe un ton agresiv.

– Mă descurc foarte bine, te asigur. Nu-ți face griji! Și apoi, știi că sunt logodită...

– Da, nu uit asta, zise el privind îngândurat spre mâna fiicei sale pe care străluceau două mici rubine înconjurate de diamante.

Chiar de la prima lor întâlnire, fusese evident că Dan și Brent nu se vor simpatiza niciodată. Tânărul avocat conformist, cu viața atât de bine organizată, fusese îngrozit de viața nomadă și mai degrabă boemă pe care o ducea viitorul lui socru. Acesta își dăduse seama de asta și suferise mult. Dar respectase totuși alegerea fiicei sale.

– Am să lipsesc o clipă, îi spuse Leslie tatălui său aplecându-se spre el. Dacă vrei, căutăm după aceea un loc bine plasat de unde să-i vedem pe plonjori.

– De acord, fetițo, spuse el cu un zâmbet cald.

"Este la fel de seducător, își zise ea trecând printre mese, păcat că nu s-a recăsătorit. Viața solitară pe care o duce în cea mai mare parte a timpului probabil că-l apasă. Merita ceva mai bun".

După ce se împrospătă un pic, ieși în vestibul cu capul plecat, străduindu-se să-și închidă poșeta. Nu văzu silueta înaltă îmbrăcată în negru care apăru după o enormă plantă verde și de care se izbi violent.

– Dumneata! exclamă ea recunoscându-l pe implacabilul Diego Ramirez. De unde ai apărut?

– Te pândeam. Vreau să-ți vorbesc, răspunse mexicanul cu o furie abia stăpânită.

– Ah, da? Ei bine, ce ai să-mi spui? Și te rog să fii scurt. N-aș vrea să-l fac să aștepte pe.... însoțitorul meu.

– Despre el vreau să-ți vorbesc! zise el cu vehemență ignorând privirile curioase ale celor din jur. Este prea btărân pentru dumneata!

– Cine este prea bătrân? Vrei să spui...?

– Logodnicul tău, bineînțeles, răspunse el cu asprime. Ar putea să-ți fie tată!

Leslie își stăpâni cu greu dorința nebună de a izbucni în râs. Diego îl credea pe Dan logodnicul ei. Așadar, de aceea îi aruncase priviri ucigătoare adineaori...

– Dar este... începu ea cu o voce șovăitoare, după care se întrerupse.

În fond, disprețul acesta al lui Diego Ramirez era o șansă nesperată.

– Este... este foarte tânăr sufletește, să știi...

– Nu mai spune! făcu Diego Ramirez cu un dispreț absolut. Este mult mai bătrân ca dumneata, și vrei să te legi de el pe viață?

Aruncă o privire scurtă spre turiștii care treceau prin vestibul, o prinse de mână și o trase după niște plante verzi.

– Ce poate el să te învețe despre dragoste, despre pasiune? reluă el cu înflăcărare. Te-a sărutat vreodată așa?

Brusc, o trase spre el și o strânse gata s-o sufoce, sărutând-o cu înflăcărare și cu o pasiune care o lăsă clătinându-se.

– Dă-mi drumul! îl imploră ea, ameţită.

– Simt că nu te-a sărutat niciodată aşa cum ai fi meritat!

– Şi dumneata, domnule, de când nu ţi-ai mai sărutat soţia astfel? îi aruncă ea cu furie, eliberându-se din braţele lui.

Când reveni la masa la care o aştepta tatăl său, avea chipul încă tulburat şi picioarele îi tremurau.

– Ah, iată-te! Ia loc şi mai bea puţină cafea. Mai avem timp până la spectacol.

– Ei bine, eu.... începu Leslie cu o voce întretăiată, văzându-l îngrozită pe Diego Ramirez apropiindu-se de masa lor.

Încă zguduită de această întâmplare, se lăsă să cadă pe scaun. Trecând prin dreptul ei, el încetini vizibil, o privi cu intensitate şi îşi continuă drumul.

Dan îşi privea fiica, perplex. Ai fi zis că bănuia scena care se petrecuse la câţiva metri de el.

– Nu-i acesta admiratorul tău? o întrebă el pe un ton ironic, fără să poată să-şi ascundă pe deplin o oarecare plictiseală, absolut neobişnuită la acest om de obicei atât de dinamic.

– Poftim? Ah! Da...

– Dacă Brent te-ar privi cu a suta parte din pasiunea pe care am citit-o în ochii acestui bărbat, aş fi fericit pentru tine, reluă Dan privind îngândurat spre capătul aprins al ţigării lui.

Urmară câteva clipe de tăcere.

– Brent mă iubeşte, tată, îi replică Leslie. Şi vrea să ne căsătorim. Nu este de-ajuns?

– Se poate spune şi aşa... zise el atingându-i afectuos mâna. Dar, draga mea, adăugă el aplecându-se cu gravitate spre ea, să nu confuzi niciodată siguranţa pe care ţi-o oferă un bărbat cu dragostea

și pasiunea, de fapt, ceea ce contribuie hotărâtor la reușita unei căsnicii. Brent este un băiat drăguț. N-o să te bată vreodată și va fi un soț bun. Vei avea o viață agreabilă, o căsuță frumoasă, cu grădină. Veți avea doi copii, ca toată lumea. Dar... nu știu cum să-ți explic. Va fi cu totul altceva decât ceea ce eu și mama ta am avut parte....

– Știu, spuse Leslie cu o voce înecată dintr-o dată în lacrimi. Ați fost un cuplu excepțional, cum întâlnești rareori. Ce vrei? Va trebui să mă mulțumesc cu mai puțin...

– Poate că ai dreptate... Haide să vedem spectacolul.

Bucuroasă de această diversiune, Leslie își urmă tatăl în afara restaurantului. Nu putu totuși să reziste ispitei de a arunca o privire spre masa lui Diego Ramirez, la care se mai afla o pereche mai în vârstă și o brunetă încântătoare. Pe buzele ei flutură un zâmbet disprețuitor. Cum era de așteptat, lui Diego nu-i fusese greu să-și găsească o parteneră pentru această seară. Cu un gest reflex, își ridică mâna ca să-și aranjeze părul și văzu privirea lui Diego ațintită cu ură pe inelul ei de logodnă.

Se grăbi să-l ajungă din urmă pe tatăl său și zâmbetul cald al acestuia îi alină inima ca un balsam.

Atenția le fu atrasă foarte repede de faleza care începea să se lumineze progresiv și părea de o înălțime amețitoare. Un tânăr înotător a cărui piele bronzată strălucea în lumina proiectoarelor, stătea în echilibru pe un colț de stâncă. Cu capul plecat, părea să privească atent apa învolburată de sub el.

Leslie admirase de multe ori acest spectacol care îți tăia răsuflarea, și se grăbi să-i explice tatălui său aspectul tehnic al săriturii.

– Trebuie să-și cronometreze cu grijă saltul.

În mod normal, adâncimea apei aici abia dacă depășește doi metri și jumătate. Ei așteaptă până când un val mai mare o face să ajungă la aproape patru metri. Este adâncimea minimă necesară.

– Vreau să cred că așa va fi, răspunse Dan observându-l pe tânărul pregătit să sară. Fără să mai punem la socoteală faptul că trebuie să-și ia un elan formidabil pentru a evita să se zdrobească de baza falezei.

– Bineînțeles. Oh, privește! Sare!

Tânărul ridicase brațele. Asistența își ținu răsuflarea văzând corpul suplu luându-și elan și planând, cu brațele întinse lateral, asemeni unei păsări grațioase, înainte de a plonja ca o săgeată în apa verzuie și făcând foarte puțină spumă. După câteva secunde, îi văzură capul și umerii reapărând la suprafață. Leslie se întoarse spre tatăl său, care o strângea de mână și-i zâmbea plin de tandrețe.

– Este într-adevăr impresionant! murmură Dan.

– Stai să-i vezi și pe ceilalți, care vor sări chiar din vârful falezei! Fac un salt de peste patruzeci de metri. Eu i-am văzut de multe ori și mă sperie și acum la fel.

– Mă întreb dacă inima mea va suporta o asemenea emoție, șopti Dan zâmbind chipului însuflețit acum al fiicei sale, care îi amintea modul cumplit în care pierise soția lui.

– Trebuie neapărat, zise aceasta privind marea de oameni care-i înconjura. De altfel, ne-ar fi greu să... Restul frazei îi încremeni pe buze. Tocmai întâlnise privirea lui Diego Ramirez scânteind de o ciudată emoție. Părea că nu are ochi decât pentru ea.

Surprins de tăcerea bruscă a fiicei sale, Dan îi urmări privirea.

– Leslie, spuse el cu blândețe.

– Poftim?

Fata clipi des, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis.

– Oh, privește, tată, spuse ea revenindu-și cu mare greutate, spectacolul continuă.

Dan își întoarse privirea ciudat de îngândurată spre vârful falezei, unde un tânăr clădit ca un atlet stătea nemișcat, atent la valurile care veneau să se spargă la patruzeci de metri sub el.

Văzând trupul bronzat plin de grație despicând enormul val verde, toată asistența, încordată la maximum, oftă ușurată. Leslie se întrebă ce simțeau oare acești atleți în clipa când se aruncau în gol, poate pentru totdeauna...

Își ridică privirea îngândurată și, pentru o secundă, întâlni privirea intensă a lui Diego. Ai fi zis că nu o pierduse din ochi nici o clipă pe tot timpul spectacolului și că-i citea gândurile. Totul dură o fracțiune de secundă. Apoi se ridică pentru a-i lăsa pe ceilalți spectatori să treacă, după care plecă și ea cu tatăl său de la "El Mirador".

– Pe mâine seară, fata mea, zise Dan zâmbind, ciudat de obosit. Vrei să vii să cinezi cu mine, la bord?

– Cu plăcere!

– Mă tem că nu-ți pot oferi un festin. Deocamdată, sunt mai degrabă... în fine...

– Am înțeles, zâmbi Leslie. Voi aduce eu tot ce trebuie, nu-ți face griji și îți voi pregăti o cină pe cinste.

– Pe la ora șase, îți convine?

– Perfect, spuse Leslie ridicându-se pe vârfuri ca să-și sărute tatăl.

Ajunsă în apartamentul ei, începu să se plimbe în sus și-n jos prin salon, încruntată, cu inima strânsă de o ușoară neliniște. Ce se petrecuse astă-seară între ea și tatăl său? Ai fi zis că veselia aparentă a lui Dan ascundea o vagă îngrijorare....

Capitolul 3

"Cu siguranță, acești mexicani sunt cei mai răi șoferi din lume!" își repetă Leslie a doua zi după-amiază în timp ce conducea mașina închiriată de-a lungul coastei, pe Miguel Aleman, frumosul bulevard care se întindea prin fața mulțimii de hoteluri uriașe ce dominau golful. În cursul unui cocteil la care participase, un om de afaceri local îi explicase că aici bărbații erau atotputernici.

– La noi, în orice împrejurare, ei trebuie să domine, îi explicase el. Fie că o fac pentru cucerirea unei femei, fie pentru a mai câștiga câțiva metri pe autostradă, se cred obligați să facă și imposibilul pentru a-și afirma autoritatea. Femeile trebuie să se supună.

Cuvintele acestea îi veniră în minte în timp ce încerca zadarnic să schimbe banda de mers pentru a putea ajunge în portul de agrement.

Observă deodată un culoar pe care i-l lăsase un șofer de taxi care îi arunca priviri admirative și se strecură imediat pe el. Câteva minute mai târziu, își parca mașina în fața iahtului.

Scoase din mașină o pungă cu provizii care conținea tot ce-i trebuia pentru a pregăti o masă tipic americană așa cum îi plăcea tatălui ei, și începu să meargă pe chei până la locul în care era acostat "Barbara". La vederea acestuia, simți un nod în gât. Cu siguranță, acest iaht nu era nici cel mai modern, nici cel mai strălucitor din golf, dar construcția lui robustă îi readuse în minte lui Leslie cele mai frumoase amintiri.

Urcă pe puntea din spate. Nimeni.

– Tată! strigă ea apropiindu-se de scara care ducea spre bucătărie și spre salon. Tată, am venit!

Nimic. Doar tăcere. Coborî cu precauție scara îngustă. Minuscula bucătărie era goală. De asemenea și salonul, cu masa lui lungă centrală și canapeaua tapisată în culori vesele.

Preț de câteva minute, Leslie se sprijini îngândurată de unul din pereții lambrisați. Regăsea cu emoție mirosul familiar al vasului amestecat cu cel al țigărilor tatălui său. Cât de mult regretase că nu putuse să fie ca el, un hoinar al mărilor! Dar Dan se supusese cerințelor călugărițelor grijulii cu viitorul fiicei sale, pe care simpla posibilitate ca această orfană să străbată lumea pe un vas, în compania unui tată nepăsător, le îngrozise.

În felul acesta fusese crescută de călugărițe, care se consacrau doar educației tinerelor lor eleve. Aceste femei devotate erau complet detașate de plăcerile lumești și nu le preocupau legăturile cu exteriorul mănăstirii. Singura care o făcuse într-o oarecare măsură fusese draga de Camelita, măicuța cu chip angelic, profesoara ei de limba spaniolă, care-i vorbise lui Leslie despre destinul ei de femeie. Acest lucru se petrecuse într-o zi când, într-un elan de exaltare, adolescenta îi mărturisise dorința ei de a se călugări.

– Nu, Leslie, îi răspunsese cu blândețe maica; într-o zi, în viața ta va apărea un bărbat. Un om a cărui simplă prezență te va copleși. Un bărbat care-ți va dărui copii și care vor fi bucuria amândurora. La urma urmei, adăugase ea râzând, asmintește-ți ce scrie în Geneză: "Creșteți și vă înmulțiți..." Dacă toată lumea ar urma exemplul nostru... Nu, copila mea, cred sincer că aceasta ar fi o greșeală.

Leslie uită repede de această efemeră dorință. Dar cuvintele maicii Carmelita îi rămăseseră întipărite în memorie. Când îl întâlnise pe Brent Corbett, crezuse că era bărbatul vieții ei. Drept și cinstit, mai avea în fața ei o calitate suplimentară: aceea de a nu-i cere să consume legătura lor înainte de căsătorie...

Auzind pași pe punte, Leslie tresări și se repezi spre scară.

– Tată! Unde ai fost? Sper că nu ai fost la cumpărături pentru cină, eu ți-am...

Se întrerupse brusc văzând că, în locul tatălui său, apare silueta înaltă și suplă a lui Diego Ramirez, îmbrăcat foarte șic în pantalonul de un alb imaculat, blazerul de culoare închisă, o eșarfă de mătase înnodată neglijent pe sub gulerul cămășii și cu pantofii negri strălucitori.

– Ce cauți aici? îl întrebă ea pe un ton glacial. Începi să mă agasezi urmărindu-mă peste tot, domnule Ramirez! Tata va veni dintr-o clipă în alta, așa că te sfătuiesc s-o ștergi cât mai repede de aici!

– Pot să cobor? întrebă politicos mexicanul, neluându-i în seamă protestele.

– Tata nu va întârzia să apară, repetă ea când el ajunse jos. Nu va fi mulțumit să te vadă pe vasul lui. Te previn!

Deloc speriat de această amenințare, Diego se îndreptă liniștit spre salon.

– Ar trebui să iei loc, Leslie. Vreau să-ți spun ceva important.

– Chiar așa! Ei bine, fă-o repede! îi ceru ea pe un ton imperativ. Trebuie să pregătesc cina.

El dădu din cap cu o asemenea expresie de regret, încât Leslie se simți imediat cuprinsă de o neliniște inexplicabilă.

– Mă tem că tatăl tău nu va veni astăzi la cină, zise el încet, cufundându-și privirea în ochii ei verzi, speriați dintr-o dată.

– De ce?

– Din păcate, tatăl tău a fost reținut de poliție.

– De po..., imposibil, murmură ea simțindu-și inima cum începe să bată aiurea.

– Mă aflu pe chei de mai mult timp, reluă mexicanul cu o voce neutră, și am remarcat agitația de pe acest vas. L-am recunoscut pe bărbatul pe care-l ducea poliția, era cel care te-a însoțit la "El Mirador"... cel pe care l-am crezut a fi logodnicul tău...

Leslie nici nu mai auzi ultima frază.

– Dar de ce poliția l-ar fi arestat pe tata? întrebă ea, agitată. Nu a făcut nimic ilegal în viața lui! Trebuie să fie o eroare monumentală... Trebuie să mă duc să văd.... și să le spun că...

Cu un gest, Diego o calmă.

– Poate mai târziu. Am aflat de la polițiștii veniți să-l aresteze că tatăl tău este implicat într-o afacere de contrabandă cu droguri. În Mexic, acesta este un delict de o gravitate excepțională.

– Contrabandă cu droguri? repetă Leslie, uluită. Tata? Este imposibil, auzi? Imposibil!

– Ia loc, o invită Diego.

Fata mai degrabă se prăbuși pe canapea decât să se așeze. Diego rămase în picioare, sprijinit de masă.

– Trebuie să-ți dai seama că asupra tatălui tău planează o gravă acuzație. După probele descoperite pe vas, ar putea să stea în închisoare un timp nedefinit, chiar înainte să înceapă procesul.

– Proces? murmură Leslie, cu capul între mâini. Nu, nu pot să cred așa ceva...

– Și totuși, acestea sunt faptele.

Am fost la comisariat și am putut sta de vorbă câteva clipe cu tatăl dumitale. Oamenii care au închiriat vasul său s-au întors azi-dimineață devreme, mi-a povestit el și au plecat imediat, spunându-i că vor fi aici diseară. Aveau de gând să pornească la drum mâine dimineață în zori.

– Oamenii aceia... dar ei sunt vinovați! strigă Leslie sărind în picioare. Tata mi-a spus că au închiriat vasul cu așa-zisă intenție de a pescui, dar că nu se pricepeau deloc la asta. Mă duc să spun poliției...

Vru să se repeadă spre culoar, dar Diego o opri.

– Nu fi ridicolă! îi spuse el reținând-o de umeri. Îți imaginezi că o vor asculta o clipă pe fiica lui?

– Dar trebuie să fac ceva cu orice preț! gemu ea, disperată.

– Nu poți să faci nimic, Leslie, îi spuse el încet, în orice caz, nu pe lângă autorități...

– Atunci, pe lângă cine să intervin? întrebă ea, cuprinsă dintr-o dată de o suferință cumplită. Există la Acapulco un consulat al Statelor Unite?

– Nu. Consulatul se află în Ciudad de Mexico. Dar, în asemenea afaceri, consulul este neputincios.

– Se pare totuși că gândești că ar exista o soluție. Te rog, spune-mi ce să fac?

Preț de câteva clipe, el privi fix în ochii verzi ai fetei înainte să-și plece pleoapele.

– Eu am o oarecare influență în unele medii, zise el cu o voce scăzută și ușor răgușită.

– Poți așadar să faci ceva ca să-l ajuți pe tata? întrebă ea plină de speranță, făcând un pas spre el.

În clipa aceea, el o privi intens și fata tresări în fața ochilor lui întunecați.

– Ar avea mai multă greutate intervenția mea dacă...

Urmă o tăcere prelungă. Cu inima bătându-i nebunește, Leslie îi privea cu speranță buzele.

– ... dacă ai fi soția mea, încheie el în sfârșit.

Buimăcită, Leslie încremeni, remarcând, în ciuda șocului prin care trecea, expresia imperativă cu trăsături accentuate, cu genele lungi și negre și cu o cută în colțul gurii, care părea să ascundă o oarecare cruzime.

– Soția....? repetă ea într-o șoaptă abia auzită. Dar ești deja căsătorit!

El scutură iritat din cap.

– Nu. N-am fost căsătorit niciodată. Cea pe care o crezi soția mea este de fapt văduva fratelui meu mai mic, Jaime, care a murit anul trecut într-o cursă de bărci cu motor.

– Dar m-ai lăsat să cred că... presupuneam că...

Se întrerupse brusc. Totul i se învârtea în cap.

– Da, recunosc că te-am lăsat să crezi că îmi este soție. La început, nu asta a fost intenția mea. Dar când, la prezentarea de modă, ți-ai imaginat că ea, Consuelo, este soția mea, nu te-am contrazis.

Voiam să știu dacă poți rezista mult timp avansurilor unui bărbat pe care-l credeai căsătorit.

Expresia i se mai îmblânzise puțin.

– Recunosc că ai fost intransigentă.

Încă tulburată de situația dramatică a tatălui său, lui Leslie îi era greu să recepționeze această nouă dezvăluire.

– Tot nu înțeleg. A fost cumva un test? Asta vrei să spui?

– Într-un anume fel, da, mărturisi Diego.

Scoase din buzunar o mică tabacheră și extrase o țigară pe care o apropie apoi încet de o brichetă valoroasă din aur. Leslie, cu genunchii tremurând, se lăsă din nou să cadă pe banchetă.

– Pentru mine, este foarte important ca, în această privință, soția mea să fie deasupra oricărei bănuieli, reluă Diego privind prin hublou.

Hipnotizată de acest individ atât de orgolios, Leslie îl privi o clipă fără să rostească un cuvânt.

– Ești complet nebun! exclamă ea, revenindu-și dintr-o dată. Chiar dacă aș vrea să mă căsătoresc cu tine – ceea ce nu este cazul – se pare că uiți faptul că sunt logodită și că mă voi căsători de îndată ce mă voi întoarce în Los Angeles.

– Îl iubești pe bărbatul acela? întrebă Diego, scrutându-i chipul frumos îmbujorat de indignare.

– Evident! răspunse ea ridicându-se ca să-l înfrunte, cu ochii aruncând fulgere de furie. M-aș căsători cu el dacă n-ar fi așa?

– Niciodată nu se știe ce anume le împinge pe femei să se căsătorească... banii, nevoia de siguranță, uneori dragostea. Logodnicul tău este bogat?

– Nu, răspunse sec Leslie.

Este un tânăr avocat încă începător, așa că poți să elimini primele două motive.

– Atunci, cel de-al treilea trebuie să fie cel bun... Dar poate fi și nevoia de siguranță... Îți oferă așa ceva? O casă într-un cartier ca lumea, unu sau doi copii bine planificați, serile de sâmbătă la club?

– Ce poți să reproșezi unui astfel de mod de viață? La urma urmei, este acela al unor oameni de la noi! Și nu-mi este rușine să fac parte dintre ei. Evident, adăugă ea pe un ton sarcastic, nu toată lumea își poate oferi luxul unei proprietăți în cea mai celebră stațiune de pe coastă și, fără îndoială, a unui palat în capitală!

Diego trase un fum din țigară.

– Nu este nimic rău în asta, replică el liniștit, din moment ce femeia îl iubește cu pasiune pe cel care-i oferă toate aceste avantaje...

– Dar de ce discutăm asemenea absurdități în timp ce tatăl meu zace într-una din sinistrele voastre închisori? îl întrerupse Leslie. Nebunia ta este contagioasă...

– Eu nu sunt nebun, ci doar oportunist, răspunse Diego stingându-și țigara într-o scrumieră. Recunosc că închisorile noastre lasă mult de dorit, mai ales când ești acuzat de trafic de droguri. Dar nu se poate spune că tatăl tău va fi maltratat. Am putut să aranjez să i se aducă o mâncare decentă și să aibă o celulă mai confortabilă.

– Mulțumesc, spuse ea cu o voce gâtuită. Cu bani poți face orice, nu-i așa?

– În cazul de față, nu chiar orice...

Ezită o fracțiune de secundă înainte să continue:

– Funcționarii cu care am avut de-a face s-ar arăta mult mai sensibili la înrudirea mea cu tatăl tău decât la bani...

– La înrudirea? Dar... doar nu le-ai spus că ești... că ești...

– Le-am spus că în curând vei deveni soția mea, o anunță el privind-o cu îndrăzneală, și că nu mi-ar plăcea deloc ca viitorul meu socru să fie tratat ca un criminal ordinar.

– Cum ai îndrăznit? murmură Leslie pălind de furie.

– Ai vreo obiecțiune ca tatăl tău să fie bine tratat?

– Nu, dar mă refer la faptul că a trebuit să minți pentru asta, zise ea tulburată, frângându-și mâinile. Ce i-ai povestit tatălui meu?

– Adevărul. I-am vorbit despre dorința mea de a mă căsători cu tine... fără îndoială mai repede decât am fi prevăzut, date fiind circumstanțele...

Diego făcu un pas înainte și o prinse de braț.

– Nu-ți ascund faptul că aș fi preferat să am mai mult timp ca să-ți fac curte, querida, zise el pe un ton grav, dar...

– Îți interzic să-mi spui așa! exclamă ea eliberându-se printr-o mișcare bruscă. Nu sunt "querida" ta și nu voi fi niciodată!

– Bine, spuse Diego îndepărtându-se imediat.

Zăbovi un pic la baza scării și se întoarse. Privirea lui exprima cea mai profundă ironie.

– Dacă te răzgândești, señorita, poți să telefonezi oricând la vila Jacintha. Așa se cheamă locuința mea.

Scoase un carnețel din buzunar și scrise la repezeală câteva cifre înainte de a rupe foaia și de a i-o da.

– Numărul nu este trecut în cartea de telefon. Să nu-l pierzi. Adios.

Leslie strângea bilețelul între degetele inerte în timp ce-l privea pe Diego urcând pe punte. După plecarea lui, se simți complet descumpănită. Se întoarse în salon și se prăbuși într-un fotoliu, cu

ochii ațintiți pe numărul de telefon care i se întipări instantaneu în minte. Trebuia totuși să existe un mijloc de a-l elibera pe tatăl ei fără să fie obligată să se mărite cu acest mexican diabolic.

***

– Pot să fac ceva pentru dumneavoastră, señorita?

Meseria o obișnuise pe Leslie cu mărturiile de admirație ale bărbaților, dar cu toate acestea tresări sub privirea insistentă a funcționarului care se plimba prin fața comisariatului cu un chiștoc în colțul gurii.

– Aș... aș dori să-l văd pe tatăl meu, Dan Trent.

– Sunteți americană? întrebă polițistul curios, dezbrăcând-o cu privirea.

– Spune-mi doar unde-l pot găsi pe șeful dumitale, zise ea pe un ton rece.

– Poate că este ocupat, răspunse rar omul, pe un ton plin de subînțelesuri neplăcute.

Exasperată, Leslie trecu prin fața lui fără să mai insiste și intră în hol. În dreapta sa, zări printr-o ușă deschisă un bărbat gras în uniformă așezat la un birou cu o sticlă de coca-cola pe jumătate goală pusă la îndemână.

La vederea acestei blonde necunoscute, ofițerul se ridică de pe scaun cu o vioiciune surprinzătoare pentru corpolența lui.

– Vă pot ajuta cu ceva, senorita?

– Aș dori să-l văd pe tatăl meu, Daniel Trent.

A fost adus aici în după-amiaza aceasta.

– Dar nu este ora de vizită, señorita, zise omul încruntându-se. Reveniți mâine...

Fata își ridică o mână obosită pentru a-și da părul pe spate. Observă că expresia polițistului se transformă instantaneu.

– Ați spus domnul Trent? Păi atunci... dumneavoastră sunteți...

– Fiica lui, încheie sec Leslie.

– Așadar, logodnica domnului Ramirez, adăugă polițistul cu slugărnicie, ațintindu-și ochii pe inelul care împodobea degetul vizitatoarei... inelul lui Brent.

O licărire de surprindere trecu prin ochii mici și apropiați ai polițistului. I se părea surprinzător faptul că bogatul său compatriot pusese o bijuterie atât de derizorie pe degetul logodnicei sale.

Îl urmă pe polițist de-a lungul unui imens coridor spre care se deschideau uși negre și grele. În ultima ușă de pe stângă introduse o cheie și o răsuci zgomotos.

– Mulțumesc señor, murmură Leslie intrând într-o încăpere cu pereții murdari.

Tot mobilierul era reprezentat de un simplu pat de campanie, un raft de lemn alb, o masă și un scaun șchiop pe care ședea Dan Trent.

– Leslie, fetița mea! exclamă acesta ridicându-se brusc.

Ea alergă spre el și i se agăță de gât.

– Tată! Oh, tată! șopti ea cu o voce întretăiată de suspine, încleștându-și degetele de umerii lui musculoși de sub tricoul bleumarin.

– Nu... nu voiam să vii aici, spuse el cu o voce emoționată. Ramirez nu este cu tine?

– El? Oh nu. Nici nu știe că sunt aici...

– Mă îndoiesc că te-a lăsat să vii singură într-un asemenea loc, zise Dan încruntându-se. Stai pe scaun, fetița mea. Eu o să mă așez pe pat.

Văzând privirea scârbită pe care fiica sa o arunca noului său domiciliu, el zâmbi cu ironie tristă.

– Cred că nu ți se pare prea luxos, draga mea, dar vreau să știi că este de o mie de ori mai bine decât în celula în care mă aruncaseră la venire.

– Dar n-ar trebui să fii aici! izbucni ea, cuprinsă de o furie cumplită la gândul că tatăl său, obișnuit să respire aerul sărat al mării, se afla închis în această celulă rău mirositoare.

– Știu draga mea, știu, spuse el pe un ton liniștitor. Și eu am avut mai devreme această impresie atroce. Și apoi, când am văzut cum sunt tratați ceilalți deținuți...

Se întrerupse pentru a se apleca în față, cu coatele pe genunchi.

– M-ai crede dacă ți-aș spune că americanii și alți străini sunt încarcerați aici de luni de zile, chiar de ani, fără ca măcar să fie judecați? Nici familiile lor, nici avocații, nu pot face nimic pentru ei.

– Dar poate că aceștia sunt vinovați cu adevărat! exclamă Leslie. Nu este cazul tău! Trebuie să existe un mijloc de a-i convinge de nevinovăția ta.

– Biata mea fetiță, în țara asta, totul este o chestiune de relații, oftă Dan plimbându-se nervos prin încăpere. Și apoi, încă n-au pus mâna pe cei doi indivizi care au închiriat "Barbara".

– Dar când îi vor găsi, te vor disculpa imediat, cu siguranță.

Dan scutură din cap.

– Ar fi prea frumos! După puținul pe care îl știu despre băieții aceștia, fără îndoială că n-ar ezita nici o clipă să facă orice numai ca

să scape de afacerea aceasta. Lucrurile trebuie privite în față, Leslie... Probabil vor spune că am fost complicele lor.

– Dar nu este adevărat.

Cu un oftat profund, Dan se reașeză pe pat, ale cărui arcuri scârțâiră.

– Știm amândoi asta. Dar cum am putea să convingem pe cineva?

– Îi voi spune lui Brent să vină aici, zise ea crispându-și mâinile pe poșetă. El va ști ce trebuie făcut.

– Crezi?

Privirea sceptică a lui Dan o întâlni pe cea a fiicei sale. Leslie își plecă ochii. Știa ce crede tatăl său despre Brent. Acesta fusese șocat de viața prea liberă pe care o ducea Dan. Cum puteai să speri să vezi un om atât de meticulos lansându-se într-un asemenea proces? Numai la gândul de a-i explica această situație lui Brent, Leslie se simțea deja descurajată.

– Ascultă, spuse ea cu o voce nesigură, poate că ar putea cel puțin să ne recomande pe vreunul dintre colegii săi. La urma urmei, este specializat în drept comercial, așa că...

– Tu n-ai înțeles ce ți-am spus? o întrerupse Dan cu o asprime neobișnuită din partea lui. Un avocat american nu are nici o șansă aici. Justiția trebuie să-și urmeze cursul.

– Dar trebuie făcut ceva! murmură Leslie, cu o voce gâtuită de plâns.

– Nu există nimeni altul decât Diego Ramirez care mă poate scoate din această încurcătură, afirmă Dan cu convingere. Are totul de partea lui: autoritate, credit, relații și, încheie el privindu-și fiica în ochi, vrea să se însoare cu tine.

– Ah, ți-a vorbit despre asta...? șopti ea.

– A fost foarte clar... Dar, draga mea, de ce nu mi-ai spus că lucrurile între voi sunt atât de avansate? Aseară, la "El Mirador", chiar m-ai lăsat să cred că este căsătorit...

– Ei bine, păi... începu Leslie, căutând cu febrilitate în minte o soluție la această nouă problemă.

Va fi dificil să-și convingă tatăl că acceptase să se căsătorească cu Diego abia astăzi, după ce până ieri crezuse că este însurat. Nu, nu era de făcut decât un singur lucru. Pentru că, acum își dădea seama, mexicanul era singurul în măsură să intervină pentru eliberarea tatălui său.

– La drept vorbind, îmi pare rău că afli de hotărârea mea înainte să fi rupt logodna cu Brent, mărturisi ea, cu o timiditate ce i se păru culmea ipocriziei.

– Slavă Domnului! Dan păru să creadă această declarație la modul cel mai serios.

– – Nici nu-ți imaginezi cât sunt de fericit pentru tine, fetița mea, zise el aplecându-se pentru a-i strânge afectuos mâna. Aseară, când l-am văzut pe acest Ramirez, am simțit că este bărbatul vieții tale, mult mai mult decât Brent, ți-o spun foarte sincer. Este evident că Diego te iubește. Există priviri care nu se înșală, să știi, și...

Se întrerupse brusc, pentru a-și trece mâna prin păr.

– Să nu crezi cumva că aceste nenorocite de împrejurări mă îndeamnă să-ți vorbesc astfel. Aș prefera să rămân și să mor aici decât să te văd că...

– Știu, tată, îl întrerupse repede Leslie. Dar... Diego ar putea într-adevăr să accelereze procedura. Cunoaște mulți oameni printre autorități. Vei vedea, eliberarea ta nu va întârzia, îl asigură ea, aruncând o privire circulară prin sinistra celulă.

– Ești într-adevăr sigură de sentimentele tale, Leslie? insistă Dan. Cu un bărbat ca Ramirez, căsătoria este un lucru serios, de nedezlegat, nu uita. Dacă nu te simți sigură pe tine, spune-o limpede. Chiar și cu ajutorul lui Diego, nu este sigur că voi fi eliberat. Nu te lăsa în nici un caz influențată de situația mea actuală, și nu te arunca într-o căsătorie pe care o vei regreta apoi toată viața.

Leslie își plecase privirea spre mâinile aspre și bronzate care le strângea pe ale ei. "Cu un bărbat ca Ramirez, căsătoria este de nedezlegat", accentuase tatăl ei. Ori, în adâncul sufletului ei, tocmai hotărâse că această căsătorie va fi o simplă formalitate, fără o semnificație profundă, și că va lua sfârșit de îndată ce tatăl său va fi eliberat.

Înviorată totuși de speranța că totul se va aranja, ridică ochii și-l privi pe tatăl său cu un zâmbet timid.

– Da, tată, sunt sigură de sentimentele mele, îl asigură ea. Nu-mi mai imaginez viața fără Diego.

Pentru prima oară, Dan zâmbi cu adevărat relaxat. Când, după câteva minute, Leslie plecă, era de-a dreptul euforic și conta ferm pe ajutorul viitorului său ginere pentru a-i pune capăt necazurilor.

Capitolul 4

– Alo!

Leslie se așteptase să audă timbrul rece și calm al lui Diego. Surprinsă să audă o voce feminină necunoscută, ezită o clipă înainte să întrebe:

– Aș... aș putea vorbi cu domnul Ramirez?

– Señor Ramirez este la piscină. Este urgent?

– Da. Aștept. Îi fusese deja destul de greu să formeze numărul, atât de tare îi tremurau degetele. Nu ar fi avut a doua oară curajul. Așa că, mai bine aștepta acum.

– O clipă, vă rog.

Leslie bătea nervoasă cu degetele în măsuța telefonului și se străduia să respire profund pentru a se calma. Cu cine era Diego la piscină? Cu Consuelo, cu silueta ei divină și cu ochi negri înflăcărați? Nu era greu să-și imagineze că, în particular, bărbatul acesta senzual până-n vârful unghiilor, nu disprețuia spectacolul femeilor frumoase în costume de baie mai mult sau mai puțin îndrăznețe.

– Sunt... Leslie Trent, zise cu o voce ezitantă, când auzi ridicându-se receptorul.

– Ah!...

Urmă o tăcere prelungă. Se întrebă dacă interlocutorul său era satisfăcut să vadă că își recunoaște greșeala.

– Ai fost să-ți vezi tatăl? întrebă el pe un ton impersonal.

– Da... Aseară... Sunt.. sunt gata să-ți studiez propunerea... adăugă ea înghițind cu dificultate.

Urmă o altă tăcere, atât de lungă de data asta, încât crezu că se întrerupsese legătura. După secunde interminabile, Diego răspunse cu un fel de indiferență în glas:

– Poate ar fi bine să-mi telefonezi când vei fi hotărâtă să-mi accepți propunerea.

Leslie avu impresia că încasează un duș rece. După ore întregi petrecute în patul ei chinuindu-se să ajungă la această soluție, sperase că, în ceea ce-l privește, va face și el măcar un efort. Dar era evident că nu era în firea lui Diego Ramirez să dea dovadă de înțelegere sau de milă.

– De acord, murmură ea cu o voce gâtuită. Mă voi căsători cu tine.

Firește, nu se așteptase din partea lui la declarații înflăcărate de dragoste, totuși fu aproape dezamăgită de reacția lui laconică.

– Ne întâlnim într-o jumătate de oră. Ești la hotel?

– Da.

– Atunci, pe curând, Leslie.

În timp ce se plimba agitată între salon și dormitor, i se părea că minutele sunt interminabile.

Se simțea cufundată în cea mai adâncă disperare și nici măcar nu vedea spectacolul încântător oferit de la balconul său de marea de

un albastru intens din spatele fâșiei de nisip alb mărginită de palmieri.

De ce oare un asemenea bărbat ca Diego Ramirez, bogat și puternic, dorit de atâtea femei, voia să se căsătorească neapărat cu ea? Desigur, meseria de manechin îi dăduse tinerei americane o ținută plină de grație și siguranță de sine. Se știa frumoasă, dar nu era vanitoasă din acest motiv. Părul ei blond și tenul alb cu siguranță că-l atrăsese prin contrast pe acest bărbat înconjurat doar de frumuseți brunete. Dar acesta nu era un motiv suficient pentru a dori s-o ia de soție. Din partea lui, ar fi înțeles mai degrabă dorința unei relații. Dar o căsătorie...

"Căsătoria este de nedezlegat..." îi spusese tatăl său. Nu se putea abține să tresară gândindu-se la proiectul ei anticipat de a rupe legătura pe care întotdeauna o crezuse sacră... și asta, de îndată ce tatăl ei va ieși din închisoare.

Se privi în oglinda de la măsuța de toaletă. După noaptea nedormită, era lividă la față. Se repezi în baie și se machie ușor, pentru a-și ascunde mina proastă.

Când auzi bătăi ferme în ușa apartamentului, rămase o clipă încremenită pe loc. Coșmarul care începuse ieri cu arestarea tatălui său continua și azi. Și numai Dumnezeu putea să știe când se va sfârși.

Cu picioarele grele ca plumbul, se duse să deschidă. Fu luată prin surprindere când Diego, îmbrăcat doar în niște blugi mulați și un tricou alb, îi luă mâna și o sărută îndelung în palmă. Derutată de acest gest, își retrase brusc mâna.

– Acest gen de demonstrație nu mi se pare indispensabil, zise ea pe un ton brutal.

El ridică surprins sprâncenele.

– Nu ți se pare indispensabil să primești această modestă mărturie a atașamentului meu?

Auzind zvon de voci pe coridor, Leslie răspunse pe un ton rece:

– Ai face mai bine să intri.

Ajunși în micul salon mobilat în stil spaniol, se întoarse spre el și-i preciză imediat:

– Nu-ți face iluzii. Am acceptat să mă căsătoresc cu tine dintr-un singur și unic motiv. Îl cunoști. Inutil deci să ne facem demonstrații de afecțiune pe care n-o resimțim.

– Pe care "tu" n-o resimți poate, querida. Dar nu la fel este și pentru mine, zise el pe un ton apăsat. Ar trebui să bem în sănătatea noastră, adăugă el arătând spre micul bar încastrat în perete. Ar fi potrivit cu împrejurările, nu crezi?

– Nu mă simt dispusă să sărbătoresc nimic. Dar, pe de altă parte, un whisky mi-ar face bine.

Sprijinită de tocul ușii care dădea spre balcon, contempla cu invidie perechile care se prăjeau la soare pe plajă. Când se gândea că ar fi putut veni aici cu Brent, în luna de miere...

– Mulțumesc, spuse ea cu răceală acceptând paharul pe jumătate plin pe care i-l întindea Diego.

– Ne doresc... o căsnicie fericită și fecundă, zise el ridicând paharul.

– Uită de himerele astea, spuse ea, fără să ridice paharul. Căsătoria aceasta va fi doar de formă. Așa că nu te gândi că o să ai copii.

O clipă, el rămase nemișcat, apoi își goli paharul și-l puse pe masă.

– Nu, querida, afirmă el cu o certitudine neclintită. Între noi nu poate fi vorba despre o căsătorie neconsumată. Eu nu mă voi căsători decât o dată, și soția mea va fi mama copiilor mei. Și aceasta vei fi tu, Leslie, și nicidecum o alta.

Fata fu cât pe ce să se înece cu băutura.

– Dar de ce? întrebă ea cu o voce tremurată. De ce ții neapărat să te căsătorești cu mine? Abia ne cunoaștem. Și apoi, cum să ne iubim? Aproape că nici nu ne-am sărutat...

– Nu va fi deloc greu să remediem această stare de lucruri, zise el cu blândețe, mângâindu-i părul strălucitor pe care și-l lăsase să cadă liber pe umeri.

Această simplă atingere o tulbură teribil. Ametită de această mângâiere și de whiskyul pe care-l băuse un pic cam repede, îl asculta vorbind ca într-un fel de transă.

– N-ai întâlnit niciodată pentru prima oară, Leslie, pe cineva și să ai sentimentul că deja îl cunoșteai și că, de o veșnicie, erați sortiți unul altuia? Eu am avut această ciudată impresie când te-am văzut la acea prezentare de modă. Pe tine te așteptam dintotdeauna, fără să știu.

Hipnotizată de vocea lui persuasivă, Leslie îi privea ochii negri și buzele senzuale, ca o pasăre fascinată de un șarpe. Simți cum îi ia ușor paharul și o trage în brațele lui.

Acest prim sărut al lui Diego i se păru atât de cald, încât fu aproape dezamăgită amintindu-și de cel pe care el i-l furase în urmă cu două zile la "El Mirador".

Apoi, pe neașteptate, îi tăie răsuflarea cu șoapte de o infinită tandrețe pe care le auzea la ureche și buzele lui îi mângâiară pleoapele închise apoi obrajii înainte de a pune stăpânire pe buzele ei.

Niciodată până acum nu mai fusese sărutată cu o asemenea pasiune nebună. Se crispă instinctiv, dar curând se abandonă în brațele lui. Nu mai fusese niciodată conștientă de trupul ei care vibra ca o vioară sub mângâierile lui rafinate, pe care le risipea cu un fel de știință înnăscută. Curând, Leslie fu cuprinsă de o dorință instinctivă de a se dărui fără rezerve bărbatului pe care și-l alesese.

Dar... nu-l alesese pe Diego.... Memoria îi reveni într-o străfulgerare în clipa când Diego, ridicând capul, continua să-i șoptească tandre cuvinte. Îl respinse cu brutalitate și se sprijini de perete, cu privirea ațintită asupra lui cu o expresie nedefinită.

– Eu nu cred în toate balivernele astea cu predestinarea, zise ea, abia respirând.

– Nu?

Ca o felină, se apropie din nou de ea.

– Și totuși, querida, am simțit că nu-ți sunt indiferent, adăugă el cu o voce răgușită, răsucind între degete o șuviță blondă. Ar fi multe de spus în favoarea căsătoriei noastre...

Leslie făcu un pas într-o parte pentru a se feri de el. Avea o expresie hotărâtă, lucidă.

– Pentru mine, această căsătorie nu are decât un singur scop, acela de a grăbi eliberarea tatălui meu.

– Cu cât ne vom căsători mai repede, cu atât voi fi mai în măsură să-l îndeplinesc. Mai vrei să bei ceva?

Văzând-o pe Leslie refuzând, se îndreptă cu paharul lui spre bar.

– Nu pot să garantez o grăbire a procesului său, continuă el liniștit. Dacă este nevinovat....

– Bineînțeles că este nevinovat! strigă ea, aruncându-i o privire furioasă. În viața lui, tatăl meu n-a făcut ceva necinstit.

Cu atât mai mult, nu s-ar fi amestecat niciodată într-un trafic de droguri!

– Se pare totuși că nu are o slujbă fixă, o meserie?

– A... a abandonat totul după moartea mamei mele, spuse ea întorcându-se spre fereastră, pentru a-și ascunde lacrimile pe care oboseala și emoțiile o făcură să nu și le mai stăpânească.

Ai fi zis că voia să se îndepărteze de tot ce i-ar mai fi reamintit prea mult de ea...

– Inclusiv de tine, propria lui fiică? spuse Diego de pe canapeaua pe care se așezase.

Agasată de remarca lui, ea scutură din cap.

– A fost obligat să mă dea la internat. Ce ar fi putut face un bărbat văduv cu o fetiță de doisprezece ani? Eu n-aș fi putut să-mi petrec viața cu el pe iaht!

– Da, evident că n-ar fi fost deloc convenabil, se grăbi s-o aprobe, încât Leslie bănui imediat că era la curent cu numeroasele isprăvi ale tatălui său.

Și prin asociație de idei, se gândi la amantele lui Diego, la acele necunoscute care îl făcuseră să devină amantul perfect. Probabil că fuseseră nenumărate, își zicea ea privindu-l îngândurată.

– Vino lângă mine, querida, îi ordonă el arătându-i locul de pe canapea, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Dar, din spirit de contradicție, ea se așeză pe un fotoliu.

– După părerea ta, întrebă ea ignorând în mod deliberat grimasa dezamăgită a lui Diego, când ar putea avea loc procesul tatălui meu?

– Este prea devreme ca să știu asta. Poate peste o lună, poate două...

– Dumnezeule, atât de mult?

– Mai bine gândește-te că, în alte împrejurări, tatăl tău ar putea sta în pușcărie mai multe luni, chiar ani de zile.

– Da, știu. Aseară, el mi-a ascuns asta. Bun... Atunci, nu ne rămâne decât să ne căsătorim cât mai repede cu putință.

– Graba asta mă umple de bucurie! o ironiză Diego. Va trebui ca toată ceremonia să se desfășoare în Ciudad de Mexico. Am numeroși prieteni și relații de afaceri care ar fi foarte dezamăgiți dacă nu i-aș invita la nunta noastră. Nu am rude. În afară de Consuelo, cumnata mea, singura rudă mai apropiată este bunica din partea mamei, care locuiește pe proprietatea familiei, la Cuernavaca. Este foarte bătrână. Prea bătrână pentru a veni în capitală cu această ocazie.

– Nu mai ai părinți?

– Nu, răspunse el cu buzele strânse. Au murit într-un accident de avion când se întorceau din Kansas. Aveam paisprezece ani pe vremea aceea.

– Îmi pare rău, spuse ea, impresionată.

Nu trecuse și ea printr-o asemenea încercare?

– Oh, spuse Diego, tinerii își revin repede. Și acum, va trebui să fixăm o dată. Căsătoria civilă ar putea avea loc peste o săptămână, vinerea viitoare de exemplu, și ceremonia religioasă a doua zi. Poate că termenul este prea scurt pentru a o face la catedrală. În fine, o să vedem...

Aproape că uitase de prezența lui Leslie, atât era de absorbit de detaliile ce trebuia puse la punct.

– Este... este într-adevăr un termen scurt, spuse ea.

– Cu cât vei fi mai repede soția mea, cu atât va fi mai bine, zise el îndepărtându-i obiecția. Bineînțeles că nu va fi convenabil să locuiești la mine. O voi ruga pe Consuelo să-ți ofere ospitalitate.

– Dar... vreau să rămân lângă tatăl meu, zise ea pe un ton tăios. De ce nu am putea să ne căsătorim la Acapulco?

Căsătoria aceasta inevitabilă cu un bărbat pe care de fapt nu-l cunoștea, începea s-o neliniștească.

Diego se încruntă.

– Ar fi nepotrivit. Cele mai multe relații care îmi vor fi utile pentru eliberarea tatălui tău locuiesc în capitală. Este neapărat necesar ca ele să participe la nuntă.

Își puse ușor mâna peste cea a lui Leslie.

– În schimb, dacă dorești, am putea să ne întoarcem aici imediat după ceremonie și să ne petrecem luna de miere la Vila "Jacintha". Astfel îți va fi ușor să te duci să-ți vezi tatăl în fiecare zi.

Fata trebui să se mulțumească doar cu această promisiune. Reuși totuși să-l convingă pe Diego că două zile îi vor fi absolut de-ajuns pentru a face cumpărăturile necesare. Diego îi sugeră să le facă în contul său, pe care-l avea deschis în toate marile magazine din Mexic. Fu obligată să accepte, pentru că "averea" ei din bancă nu i-ar fi ajuns să plătească trusoul de lux pe care trebuia să-l aibă soția unuia dintre cei mai importanți bărbați din capitală.

Capitolul 5

Cu degetele apăsate pe tâmple, Leslie ar fi vrut să nu mai audă zgomotul de voci venind din salonul de la etajul de dedesubt.

Dantela veche a rochiei de mireasă părea să-i încovoaie silueta suplă ca pe un copac tânăr îndoit de vânt. Se așeză pe un taburet capitonat din fața mesei de toaletă cu oglinzi șlefuite cu modele fine și, în capul încă între mâini, își puse coatele pe măsuță.

Cu mobilierul ei negru în stil spaniol și cu ușile împodobite cu oglinzi care reflectau un pat uriaș aflat la celălalt capăt al încăperii, camera aceasta imensă i se părea sufocantă. Pe pat era întinsă o cuvertură țesută cu motive aztece în fir auriu și roșu închis, asortată cu draperiile grele de la ferestre.

Acesta ar fi fost un interior perfect pentru o soție mexicană a lui Diego Cesar David Ramirez...

Când auzise la primărie acest prenume englezesc, Leslie ridicase sprâncenele, mirată. Diego îi explică mai târziu că mama sa fusese de naționalitate americană.

Da, încăperea aceasta ar fi întâmpinat cu demnitate o soție de origine spaniolă. Dar părea a-i fi străină, aproape ostilă tinerei americane crescută simplu. Oare mama lui Diego dormise în acest pat? Aici îl concepuse pe primul ei născut?

La gândul acesta, Leslie se înfioră, astfel că primi cu oarecare ușurare apariția lui Consuelo.

– Diego m-a trimis să-ți spun să te grăbești, zise aceasta cu o anumită răceală.

După două zile petrecute sub acoperișul tinerei văduve, Leslie se obișnuise cu tonul acesta de-a dreptul dezagreabil.

– Ia te uită! Încă nu ți-ai scos rochia de mireasă! Nu ești grăbită să rămâi singură cu soțul tău?

Începu să-i desfacă șirul de năsturei microscopici care închideau rochia la spate. Fusese o rochie făcută pentru bunica lui Diego cu șaizeci și cinci de ani în urmă, deci cu multă vreme înainte de a se inventa fermoarul. Bătrâna doamnă, care o primise pe Leslie cu multă amabilitate pe proprietatea ei din Cuernavaca, cu grădinile-i tropicale exuberante, insistase ca Leslie să o poarte în ziua nunții sale.

– Întotdeauna am visat ca soția lui Diego să poată să poarte această rochie făcută pentru mine atunci când m-am căsătorit cu bunicul său, îi spusese ea lui Leslie într-o engleză excelentă. Până acum, nimeni din familie nu s-a putut strecura în ea, adăugase bătrâna cu un chicotit vesel.

Ochii ei negri, cu privirea încă vioaie în ciuda celor optzeci și cinci de ani ai săi, păreau să aprecieze silueta fină a viitoarei ei nepoate.

Consuelo privea cu oarecare invidie minunatul costum din două piese de mătase de culoarea fildeșului pregătit pe un fotoliu. Era

evident că o rodea gelozia. De când sosise în Ciudad de Mexico, Leslie ajunsese chiar să aprecieze vizitele lui Diego, care relaxau atmosfera extrem de apăsătoare din casa Consuelei.

– Ești foarte norocoasă că te-ai căsătorit cu un bărbat atât de bogat ca Diego, spuse ea pe un ton cu o ușoară umbră de dispreț.

Leslie preferă să nu-i răspundă. Tocmai aranja cu grijă rochia de mireasă pe un umeraș. Obișnuită cu ambianța decontractată din lumea modei, își scosese fără nici o pudoare fusta lungă. Consuelo privea cu un ochi critic silueta înaltă îmbrăcată acum doar cu un slip și un sutien reduse la cea mai simplă expresie.

– Nu pot să înțeleg cum a putut Diego să se îndrăgostească de o femeie atât de slabă ca tine. Prietenele lui au fost întotdeauna femei frumoase, cu forme voluptuoase.

– Chiar așa! făcu Leslie închizându-și cordonul fustei. Atunci cum îți explici că nu s-a gândit să-și aleagă o soție dintre ele?

– Păi... el întotdeauna a avut... ideea fixă de a o înlocui pe mama lui dispărută pe când era doar un copil. A rămas obsedat de amintirea ei.

Leslie nu-și putu reține un fior de neliniște. Revedea în minte portretul acelei frumoase femei blonde care se afla atârnat de-a lungul scării alături de alte tablouri reprezentând toate femei și bărbați cu fața măslinie.

Sigur, exista o oarecare asemănare între ele două, dar de aici până la a sugera că Diego...

– Nu cred, spuse Leslie încheindu-și jacheta.

– Te înșeli! îi răspunse Consuelo. Altfel, de ce nu mi-a cerut mie mâna? Să știi că la noi este un obicei foarte răspândit de a te căsători cu văduva fratelui tău...

"Aha, iată așadar care este fondul problemei!" gândi Leslie, așezându-se în fața oglinzii pentru a-și împrospăta machiajul. Consuelo nutrise speranța că Diego se va căsători cu ea după o perioadă convenabilă de doliu. În loc de asta, își luase o străină... Ce greșeală de neiertat! Leslie ar fi vrut să poată să-i spună cumnatei sale că această căsătorie nu va dura... Nu avea nici un scrupul față de Diego. La urma urmei, n-o obligase să accepte această căsătorie pe care o respinsese din toate puterile?

– Ar fi trebuit să-i spui mai de mult chiar lui Diego lucrul acesta, îi zise ea mexicanei cu ochi de jar.

– Despre ce să-mi spună? se auzi vocea lui Diego din prag.

Leslie se întoarse brusc. Diego se apropie de ea cu un pas nonșalant, superb în costumul lui de culoare închisă pe care-l purtase la ceremonie și la reverul căruia se afla o garoafă roșie.

În ciuda hotărârii lui Leslie de a considera această căsătorie ca pe o soluție extremă efemeră dar indispensabilă pentru supărătoarea situație în care se afla tatăl său, nu se putuse abține să admire proporțiile grandioase ale catedralei cu bolțile ei adânci sprijinite pe mănunchiuri de coloane canelate, de grilajul superb ce despărțea corul de restul spațiului. Chiar și ea dăduse răspunsuri cu o voce scăzută și pătrunsă de intensitatea ceremoniei. Preț de o clipă, întâlnind privirea înflăcărată a soțului ei, aproape că-și dorise ca această căsătorie să fi fost altceva decât o sinistră parodie.

După ieșirea triumfală în mijlocul prietenilor lui Diego zâmbind de fericirea tinerilor căsătoriți, se duseseră la reședința familiei Ramirez. Imensele saloane primiră cu ușurință câteva sute de invitați. Oameni de afaceri înfloritori profitaseră de ocazia de a săruta mireasa pe amândoi obrajii, sub privirile curioase ale soțiilor

lor. Un număr mare de fete tinere, unele foarte obișnuite, altele frumoase ca niște zeițe, îi aruncară lui Leslie priviri veninoase.

Diego îi adresă cumnatei sale câteva cuvinte în spaniolă, și aceasta ieși trântind ușa și ridicând din umeri.

Privirea arzătoare a mexicanului o întâlni pentru o clipă pe cea a lui Leslie, prin oglindă.

– Iată-ne în sfârșit singuri, soția mea. Ah, mi-a fost foarte greu să-i văd pe toți acei bărbați sărutându-te! Nu aveam în minte decât un gând, să te smulg de lângă ei și să te duc cât mai repede la vila Jacintha.

Își puse ușor buzele pe gâtul lui Leslie, care nu putu să-și stăpânească un ciudat fior.

– Te rog, șopti ea cu o voce plată întorcând capul spre el.

Fără să-i asculte protestele, el o sărută atunci îndelung pe buze, trezindu-i lui Leslie o mulțime de senzații de o intensitate tulburătoare. O trase apoi spre el strângând-o gata s-o sufoce, îi sărută cu ardoare fața și gâtul strecurându-și o mână mângâietoare în decolteul jachetei.

– Te ador! murmură el lângă obrazul ei catifelat. Va trebui să așteptăm până ajungem la vila Jacintha? Vrei să-i expediez pe toți invitații, querida, ca să putem fi în sfârșit singuri? adăugă el învăluind-o cu o privire arzând de dorință.

Aluzia la invitații care mișunau încă prin saloanele de la parter o ajută pe Leslie să-și recapete sângele-rece și se eliberă brusc din îmbrățișarea lui, pentru a-și aranja ținuta.

– Nu, murmură ea cu o voce gâtuită. Poți să le spui orice invitaților tăi, dar această căsătorie va rămâne neconsumată!

El o prinse brutal de umeri și o privi în ochi.

– Iar eu ți-am spus deja, querida, că pentru mine căsătoria este de nedezlegat. Copiii noștri se vor naște din dragostea noastră, Leslie, vor fi sânge din sângele nostru....

– Nu!

– Cum poți să spui așa ceva? murmură el cu o expresie ciudat de tandră, punându-i mâna pe inima care încă îi bătea nebunește. Dorești această împlinire la fel de mult ca și mine, știi bine. Nu simți că inimile noastre vibrează la unison?

Aceste cuvinte pline de pasiune o făcură pe Leslie să se înfioare de o teamă nedefinită. Care femeie nu s-ar fi simțit în al nouălea cer sub mângâierile experte și tandre ale acestui bărbat al naibii de seducător, ale acestui latin care părea să fi descoperit modul de a le subjuga pe femei, de a câștiga dragostea lor mult mai bine decât prea flegmaticul Brent?

– O iei razna, îi spuse ea cu răceală, îndreptându-se spre oglindă ca să-și ia pieptănul și să-și aranjeze repede părul. Știi prea bine de ce ne-am căsătorit. Și asta nu are nimic de-a face cu perpetuarea numelui de Ramirez. De îndată ce tatăl meu va fi eliberat, eu...

Se întrerupse, mușcându-și buzele.

– Ce vei face, carina? întrebă Diego cu o blândețe îngrijorătoare.

O prinse de încheietura mâinii și o opri din drum.

– Crezi că ți-am jurat dragoste și fidelitate în fața prietenilor mei și a martorilor pentru a fi alungat ca un hoț de îndată ce nu vei mai avea nevoie de mine și să mă fac de râsul tuturor? continuă el pe același ton. Nu, Leslie, ai devenit soția mea, și așa vei rămâne, îți garantez.

Leslie se înfioră când îi întâlni privirea hotărâtă. Era evident că nu erau vorbe-n vânt. Cu siguranță, avea intenția să consume această

căsătorie și fără îndoială să aibă și copii pe deasupra, ceea ce va face imposibilă orice anulare. Da, dar... erau în secolul douăzeci și unu... Cu copii sau fără copii, totul era posibil, chiar și divorțul...

După ce își dădu cu puțin ruj pe buze, își luă poșeta.

– Sunt gata, zise ea cu o schiță de zâmbet.

– Ei bine, să mergem. Bagajele noastre sunt deja în mașină.

El zâmbi.

– Servitorii de la vila Jacintha n-au putut asista la ceremonie și vor fi bucuroși să mă vadă îmbrăcat în ginere.

Îi mângâie obrazul cu vârful degetului și continuă:

– Și apoi, vreau ca toți oamenii pe care-i vom întâlni să știe că această frumoasă mireasă îmi aparține.

Văzând expresia îmbufnată a lui Leslie, o conduse ținând-o de braț și-i spuse:

– Și mai ales, te rog, pentru dragostea pe care i-o porți tatălui tău, dacă nu mie, fă un efort să pari o soție iubitoare cel puțin în fața prietenilor noștri.

Invitații adunați în salonul imens de formă pătrată în mijlocul căruia susura o fântână arteziană, tăcură câteva clipe văzându-i apărând, apoi se repeziră la baza scării strigându-le urări de fericire și de iubire de o grosolănie incredibilă.

Pe la mijlocul scării, Diego își trecu brațul în jurul taliei ei și, fără să înceteze să zâmbească, îi ordonă în șoaptă să-l sărute.

– Nu șopti ea cu indignare, privind cu dezgust spre chipurile acelea atente, cu ochii ațintiți spre ei.

– Haide, nu face mofturi, îi spuse el trăgând-o mai aproape.

Din toate părțile izbucniră îndemnuri în spaniolă și în engleză. Leslie atinse ușor buzele lui Diego. Dar mai înainte să aibă timp să

se retragă, acesta îi prinse ceafa și o sărută îndelung, înflăcărat, făcând-o să roșească de furie, spre marea bucurie a spectatorilor care considerau această emoție ca o legitimă manifestare de pudoare.

După ce se urcară în Mercedes, Diego încremeni într-o tăcere absolută. Conducea bine și cu viteză. Curând, intrară pe autostrada spre Acapulco. Din când în când, răspundea salutului vreunui șofer sau vreunui țăran care îi remarcau ținuta de ginere. Nu schimbă cu Leslie decât câteva comentarii despre locurile prin care treceau.

Cât o privește pe Leslie, aceasta, sprijinită de pernele moi ale mașinii, visa. Se gândea cum, printr-o ironie a sorții, se căsătorise cu un bărbat pe care în alte împrejurări l-ar fi considerat idealul său. Împărtășeau aceeași credință, ceea ce pentru ea era primordial. Apoi, Diego era frumos, bogat, celebru. În afară de toate acestea, era un amant cu temperament de foc, cu totul altfel decât Brent.

Își plecă privirea spre strălucitorul smarald înconjurat de diamante minunate pe care-l avea pe inelarul stâng, alături de verigheta de aur. Diego însuși i-l pusese pe deget după ce-i scosese inelul lui Brent ca și cum ar fi fost vorba despre un fleac derizoriu și-i impusese să-l expedieze înapoi. Așa că Leslie îi scrisese o scrisoare lungă fostului său logodnic cerându-i iertare pentru această răzgândire. Brent nu avusese încă timp să-i răspundă. Oare o fi știut să citească printre rânduri și să-și dea seama că Leslie încă îl mai iubea? Trecuse apoi repede la povestea neplăcută căreia îi căzuse victimă tatăl său, insistând asupra faptului că aceasta era cu siguranță o eroare și că lucrurile vor reintra repede în normal.

– La ce te gândești? întrebă deodată Diego.

Ca prinsă cu o greșeală, Leslie tresări, dar răspunse totuși cinstit:

– La Brent, logodnicul meu.

Diego se încruntă ușor.

– Tu nu mai ai logodnic, Leslie. Ai un soț care are de gând să te facă soția lui în toate sensurile acestui cuvânt... Acest Brent, adăugă el în timp ce lua un viraj, n-ar fi făcut la fel în această noapte, dacă ar fi fost în locul meu?

– Nu, dacă l-aș fi rugat, îi răspunse ea abia reținându-și plânsul.

– Așa mă gândeam și eu, zise Diego cu o oarecare infatuare. Nu are sânge în vene...

– Nu-i adevărat! strigă ea cu vehemență. Este la fel de viril ca și tine. Numai că este civilizat.... și blând... și nu atât de exigent...

Diego râse sarcastic.

– Cu bărbați ca el, lipsiți de temperament, de multă vreme planeta noastră ar fi fost depopulată, biata mea Leslie! Crezi că, pe vremuri, conchistadorii au pierdut timpul făcându-le curte femeilor pe care le doreau? Nu. Când le plăcea o fată, o luau fără prea multe complicații. Și femeile acelea nu s-au plâns niciodată.

– Dar le-au ascultat ei vreodată? întrebă ea cu amărăciune.

– Poate că nu, recunosc. Dar puține dintre ele au încercat să scape sorții. În mare majoritate, și-au întemeiat familii ca a mea și și-au îndreptat către copiii lor dragostea de care soții lor fuseseră scutiți cu atâta generozitate. Erau femei adevărate, care au știut să-și accepte destinul.

– Fără îndoială că n-au avut de ales, îl ironiză Leslie.

Diego nu-i răspunse. Ajunseseră în dreptul contraforturilor din Sierra Madre de Sud, acel cerc de munți care înconjurau golful Acapulco. Când văzu plaja cu nisip alb mărginită de palmieri, Leslie se gândi cu emoție că în curând își va revedea tatăl.

Aleile lungi și întortocheate care înconjurau grădinile suspendate ale vilei Jacintha nu-i erau cunoscute lui Leslie. Singura dată când Diego o adusese aici, veniseră pe mare, cu iahtul său.

Venind dinspre larg, Leslie nu mai contenise atunci cu exclamațiile de admirație. Casa cu ziduri albe și acoperiș din țiglă roșie era construită la capătul unui promontoriu din apropiere de Puerto Marques și se întindea pe mai multe nivele până la o vastă terasă construită la marginea falezei și de pe care curgeau în jos perdele de plante verzi. Erau flori peste tot, în boscheți, pe fiecare stâncă, în fiecare balcon. Era o desfătare de culori și miresme. Lui Leslie i se tăiase răsuflarea.

Sosirea cu mașina era mai puțin spectaculoasă. De îndată ce Mercedesul se apropie, superba poartă din fier forjat se deschise. Mai merseră puțin pe alee, și pe trepte în așteptă Juanita cu silueta ei rotunjoară, menajera în spatele căreia apăru Carlos, soțul ei, înalt și slab, care era omul bun la toate din personalul vilei.

Cu chipul ei măsliniu ridat într-un zâmbet de bun venit, Juanita se repezi în întâmpinarea lor, vizibil încântată să-și vadă stăpânul în ținuta de ceremonie și cu garoafa roșie încă proaspătă la rever. Diego o sărută pe amândoi obrajii și-i strânse mâna lui Carlos, după care o conduse pe Leslie în casă și-i ceru Juanitei să le aducă răcoritoare în salonul cel mic.

Cu picioarele grele ca de plumb, fata îl urmă pe Diego. Traversară un mic vestibul și coborâră cele câteva trepte ce duceau spre holul principal spre care se deschideau mai multe uși.

În decursul primei ei vizite aici, petrecuseră cea mai mare parte a timpului într-un salon mare mobilat sobru cu măsuțe joase, canapele și fotolii cu tapiserie înflorată.

Astăzi, o conduse spre un mic salon intim de unde se deschidea o priveliște extraordinară spre ocean. Palmieri în ghivece imense făceau să pară o atmosferă de seră.

Leslie se îndreptă imediat spre terasă, pentru a-și umple ochii cu acest spectacol magnific. În dreapta promontoriului, valurile se spărgeau direct de stâncile de la baza falezei, într-un vârtej de spumă. De cealaltă parte, plaja era protejată în mod miraculos de un fel de barieră de stânci aflată ceva mai în larg și care spărgea valurile departe de plajă.

– Cel puțin, aici voi putea face mereu plajă și baie în mare, murmură Leslie ca pentru sine.

– Nu este prudent să te scalzi decât pe plaja din sud, îi spuse Diego după ce, o clipă, păruse că vrea să-i dea o replică mai dură. Cealaltă este într-un loc cu curenți periculoși. Așa că este mai practic să te mulțumești cu piscina.

"N-ar fi fost o crimă să te scalzi în piscină când ai la picioarele tale o apă atât de transparentă, o plajă de vis mărginită de cocotieri plini de fructe coapte?" gândea Leslie.

Simți mâna caldă a lui Diego atingându-i ceafa, în timp ce cu cealaltă îi ridică bărbia.

– Crezi într-adevăr că înotul este singura distracție pe care o vei găsi la vila Jacintha, querida? o întrebă el cu blândețe. Am de gând să-ți ofer mult mai multe distracții.... și mai bune...

Cu o mișcare bruscă, Leslie se eliberă.

– Se pare că ești foarte sigur pe tine!

– Da, răspunse el cu o voce gravă, sunt sigur că îmi voi putea face soția fericită. La noapte, când te voi ține în brațe, carina, îți promit că-l vei uita pe Brent.

– Cum îndrăznești să vorbești despre asta când știi bine că această căsătorie este doar o mascaradă? zise ea întorcându-se nervoasă cu fața spre apă. Dumnezeu să mă ierte că am comis un sacrilegiu, azi-dimineață. Ca să-i salvez viața tatălui meu, i-am jurat fidelitate unui bărbat pe care nu-l iubesc. Nu-mi agrava greșeala obligându-mă să.... să....

Scoase un țipăt de teamă când Diego o făcu să se întoarcă brusc spre el.

– Spui că nu mă iubești! exclamă el cu asprime și totuși săruturile noastre îmi dovedesc contrariul. De unde știi că n-ai să ajungi să mă iubești de îndată ce vom fi cu adevărat soț și soție?

Privirea i se mai îmblânzi și vocea îi deveni mai potolită.

– Îmi pare rău, querida. Teama ta este absolut firească. Nu poți avea încredere în mine? Voi ști să fiu blând, nu te voi brusca...

În clipa aceea, apăru Juanita cu un platou încărcat.

– Gracias, Juanita.

Mai adăugă câteva cuvinte în spaniolă, pentru a o ruga pe menajeră să despacheteze valizele señorei.

După ce Juanita plecă, Diego se întoarse spre soția lui și-i ceru curtenitor:

– Pot să te rog să faci pe gazda, Leslie?

După o scurtă ezitare, aceasta ridică din umeri și se îndreptă spre măsuța joasă pe care se afla platoul cu răcoritoare. Obosită de căldură și moartă de sete după atâția kilometri parcurși sub un soare torid, nu se mai simțea în stare să discute în contradictoriu cu bărbatul de care, în mod inconștient, începuse să se teamă. Măcar să-și păstreze energia pentru mai târziu. În seara aceasta, cu siguranță va avea nevoie, pentru a-și ține soțul la distanță. Și totuși,

trebuia să recunoască faptul că pasiunea și înflăcărarea lui Diego, adăugate decorului exotic care-i înconjura, îi trezea în mod periculos propria senzualitate.

Slavă Domnului că Diego avu buna inspirație de a schimba subiectul și de a vorbi cu dezinvoltură despre cu totul alte lucruri în timp ce se servea copios cu micile sandvișuri și prăjituri pregătite cu dragoste de Juanita.

– Leslie, știai că această proprietate privată poartă numele bunicii?

– Nu, zise ea bând cu nesaț o ceașcă de ceai, nu aveam de unde să știu că bunica ta se numea Jacintha.

– Când tata a construit această casă, i-a dat numele mamei sale...

– Și de ce nu al soției sale? întrebă ea cu oarecare sarcasm.

O expresie de suferință trecu prin ochii lui Diego.

– Bunica mea n-a aprobat niciodată această căsătorie, mărturisi el pe un ton aspru. Trebuie să spun că mama n-a putut niciodată să se încline obiceiurilor acestei țări...

Cât de mult o înțelegea Leslie pe biata dispărută!

– Cum se numea mama ta?

– Leslie. Leslie Davis.

Fata avu sentimentul unui duș rece. Așadar, Consuelo avusese dreptate când o asigurase că Diego nu se însurase cu ea decât pentru faptul că avea o oarecare asemănare cu mama lui? Asemănarea aceasta mergea chiar până la prenume...

– Ce este, querida? întrebă el cu blândețe, văzând-o tresărind. S-ar părea că te miri de judecata bunicii... Dar crezi că te-ar fi primit cu această căldură, chiar cu afecțiune, și ți-ar fi împrumutat rochia ei de mireasă dacă nu te-ar fi considerat soția visată pentru mine?

Leslie puse pe măsuță ceașca goală.

– Îmi pasă prea puțin dacă sunt acceptată de bunica ta, zise ea cu răceală.

Era o minciună sfruntată. De fapt, o îndrăgise mult pe acea bătrână doamnă care nu-și ascundea adorația pentru micul ei nepot.

– Aș putea să mă duc acum în camera mea? adăugă ea ridicându-se brusc.

– Te voi conduce în apartamentul nostru, spuse imediat Diego. Juanita ne va pregăti o cină rafinată. Dar n-o să ne așezăm la masă înainte de ora opt și jumătate. Mai avem încă timp.

"Timp pentru ce?" se întrebă cu îngrijorare Leslie urmându-l în hol, apoi pe un culoar aflat la același nivel. "Pentru a-și pune în aplicare amenințările de a deveni soțul meu?"

Diego deschise ușa cu două canaturi a unui apartament somptuos, în întregime separat de restul casei. Dintr-un mic vestibul se intra într-un dormitor decorat și mobilat cu un lux neobișnuit și rafinat. Uși mari de sticlă se deschideau spre un balcon plin de flori, care surplomba partea sălbatică a țărmului. Un pat enorm părea să domine toată încăperea. "Hotărât lucru, își zise Leslie, în familia Ramirez este nevoie de spațiu larg pentru "întâlnirile" conjugale!" Gândul acesta o făcu să se întoarcă brusc spre Diego.

– Dacă cina este abia la opt și jumătate, aș vrea să mă duc să-l văd pe tata până atunci....

– Nu, querida, astăzi nu se poate.

– De ce? întrebă cu furie Leslie. Ne înțelesesem că....

– Ne-am înțeles că te vei căsători cu mine pentru a putea grăbi procesul tatălui tău. Ți-am promis că o voi face, și-mi voi ține promisiunea.

– Dar ne înțelesesem că voi avea voie să-mi văd și tatăl.

– Sunt de acord, spuse el foarte calm. Dar ar părea ciudat ca soția mea să vrea să se îndepărteze de mine în ziua nunții noastre.... Chiar și tatăl tău ar putea fi surprins...

– De ce? Doar el știe că...

Leslie se întrerupse mușcându-și buzele. Era adevărat... tatăl său nu știa că această căsătorie nu era o căsătorie din dragoste...

– Tatăl tău știe doar că o iubesc pe fiica lui mai mult decât pe oricare altă femeie și că dorința mea cea mai dragă este de a o face fericită.

Mai mult decât pe oricare altă femeie... O uitase fără îndoială pe mama sa, pe care o idolatizase... Simțindu-se dintr-o dată îngrozitor de obosită, Leslie traversă încăperea pentru a-și lipi fruntea de geamul rece al ușii în spatele căreia se auzea zgomotul surd al valurilor spărgându-se de stânci. De ce îi refuza Diego acest lucru? Se temea de bârfele servitorilor, sau ținea neapărat să fie a lui mai înainte s-o bată gândul de a-și recuceri libertatea?

– Dacă nu pot să merg să-l văd pe tatăl meu, atunci aș vrea să mă odihnesc, zise ea cu o oarecare duritate.

Spre surprinderea ei. Diego fu de acord imediat.

– Cum vrei tu, carina. Voi veni după tine la ora opt. Până atunci, odihnește-te.

De îndată ce închise ușa, ea se debarasă de pantofii cu tocuri înalte. Simțind că iarăși o prinde durerea de cap care o chinuia deja de o vreme, luă două aspirine din poșetă și se îndreptă spre sala de baie.

Aceasta era împărțită în două. Prima parte cuprindea o imensă chiuvetă dublă împodobită cu robinete aurite și o lungă masă de

toaletă cu numeroase sertare. Deasupra erau oglinzi ce urcau până în tavan. Cea de-a doua te ducea cu gândul la băile romane, cu cada ei din marmură verde încastrată în sol și înconjurată de palmieri în ghivece mari. Era ceva prea ispititor. După ce-și înghiți aspirinele cu un pahar de apă, Leslie se întoarse în cameră și începu să se dezbrace.

Deschise ușa unui imens șifonier, unde își găsi de-o parte toate hainele aranjate cu grijă de Juanita. De cealaltă parte, văzu cu o tresărire hainele lui Diego. Dumnezeule, trebuia să-i intre în cap odată că acesta era soțul ei și că avea dreptul să-și țină hainele alături de ale ei...

Cu un gest furios, smulse un capot din satin alb și fugi spre sala de baie. Nici chiar apa fierbinte în care pusese săruri cu esențe prețioase din flori de portocal și lavandă nu reuși s-o relaxeze complet. Mintea îi lucra cu febrilitate. Căuta cu disperare mijlocul de a face să eșueze scopul evident al lui Diego. Țipetele n-ar folosi la nimic. Lui Carlos și Juanitei li s-ar părea absolut firesc această neliniște a tinerei mirese. Și apoi, ei locuiau într-o altă aripă a casei, și nici n-ar auzi strigătele ei de ajutor.

Evident, ar putea ieși din casă, ar putea lua mașina lui Diego și să plece la Acapulco. Dar asta n-ar duce nicăieri. Nu prin fuga aceasta i-ar reda libertatea tatălui său. Cu siguranță, nu s-ar putea lipsi de ajutorul lui Diego. Și astfel se închidea cercul...

Cu un oftat obosit ieși din cadă și se înfășură într-un minunat prosop plușat. După ce se uscă, își puse capotul de satin. Poate că va putea apela la bunele sentimente ale soțului ei... La urma urmei, un bărbat demn de acest nume nu putea să aibă nici o satisfacție profitând de situație împotriva voinței ei.

Înăbușindu-și un căscat, se întinse în pat peste cuvertura cu un minunat imprimeu floral. Cum va reuși oare să-l țină la distanță pe Diego? Compara situația ei cu aceea a sclavei care reușise să scape de moarte timp de o mie și una de nopți povestindu-i sultanului faimoasele istorii pasionante cărora el voia întotdeauna să le afle urmarea...

Dar va reuși ea la fel de ușor să-i distragă atenția lui Diego de la obiectivul lui atât de precis...?

Capitolul 6

Când Leslie se trezi, camera era cufundată în întuneric. Preț de câteva clipe, nu-și putu aminti unde era, nici pentru ce se afla aici. Dar auzind zgomotul unei uși și declicul unui întrerupător, memoria îi reveni foarte repede.

Vederea lui Diego, superb în smochingul lui alb, apropiindu-se de pat cu pași mari, făcu să-i bată inima nebunește. O privea îngândurat. Privirea i se lumină când văzu capotul alb pe jumătate deschis.

Încă somnolentă, Leslie vru să se acopere. Dar el îi prevăzuse gestul și, așezându-se pe pat, se aplecă ușor și-i atinse cu buzele sânii. Instinctiv, ea își trecu mâna prin părul lui negru, lăsându-se cuprinsă de o dorință nebănuită provocată de această mângâiere rafinată.

– Ești atât de frumoasă, draga mea, murmură el cu o voce răgușită.

Pentru Leslie, aceste cuvinte fură ca un semnal de alarmă. Vru să deschidă gura ca să protesteze dar buzele lui Diego i le zdrobiră pe

ale ei într-un sărut care o făcu să-și piardă capul. În mintea ei începătoșată nu mai exista decât dorința irezistibilă de a i se abandona.

Când el se întinse lângă ea, Leslie se trezi definitiv și-și recăpătă brusc prezența de spirit. Ce căuta în brațele acestui bărbat de care nu-i păsa nici un pic și care profitase de starea ei de somnolență pentru a o lua pe neașteptate?

– Te rog! îl imploră ea cu voce gâtuită în timp ce el îi acoperea gâtul și umerii cu sărutări pătimașe.

Cu o mișcare bruscă și neașteptată, reuși să-l respingă și să se rostogolească în pat mai departe de el.

– Juanita nu ne va ierta dacă nu ne vom duce să gustăm din mâncarea care ne-a pregătit-o!

Urmă o tăcere lungă, tulburată doar de respirațiile lor precipitate. Leslie nu îndrăznea să-l privească.

– Oh, dar va înțelege, sunt sigur, zise el în sfârșit, pe un ton ușor sarcastic. Nu trebuie să fii prea isteț ca să bănuiești nerăbdarea unor tineri căsătoriți....

Se ridică și-și trecu mâna prin păr.

– Dar, la urma urmei, poate că ai dreptate! La noi există un proverb care spune că "mai bun este un trap de durată decât un galop care te obosește repede". Așa că vom aștepta. Va fi cu atât mai bine...

Aruncă o privire scurtă la ceasul lui din aur.

– Dacă te grăbești, vom putea încă să ajungem la timp la festinul pregătit de Juanita. Îți voi alege eu ținuta. Asta o să te ajute să câștigi cinci minute.

Câteva clipe mai târziu, se întoarse cu o rochie lungă din pichet de bumbac albă, cu motive geometrice foarte discrete.

– Ai deja o mulțime de lucruri încântătoare, carina, spuse el punându-i rochia pe pat, dar îți voi cumpăra ce este mai bun la Paris sau la New York. Te voi acoperi cu bijuterii și...

– Rochiile și bijuteriile nu mă interesează, răspunse Leslie, strângându-și cordonul capotului. Singurul lucru pe care mi-l doresc este eliberarea tatălui meu.

– Știi bine că voi face tot ce-mi stă în putință pentru a o obține. Te îndoiești de cuvântul meu?

– Te-aș crede mult mai ușor dacă n-ai insista să consumăm această căsătorie înainte de ieșirea lui din închisoare.

– Dar asta ar putea dura săptămâni întregi, poate luni! zise el cu asprime în glas. Îți imaginezi cumva că sunt de lemn? Cum aș putea dormi lângă soția mea fără s-o doresc? Nu, este de neconceput, atât pentru tine cât și pentru mine, de altfel...

Leslie se simți stânjenită. El își dăduse seama adineauri cât de "insensibilă" era la mângâierile lui. Cum putuse să fie atât de nebună și să se trădeze?

– Problema nu s-ar mai pune dacă n-am împărți același pat, declară ea scurt.

Tresări când văzu paloarea lui Diego. Acesta o prinse de mână și o strânse fără menajamente.

– Să nu-ți faci iluzii, Leslie. Înainte de sfârșitul nopții, de bunăvoie sau cu forța, vei deveni soția mea. Acum, grăbește-te. Te aștept în salonul cel mic.

Înnebunită de furie, îl văzu trecând pragul și închizând ușa în urma lui. Ce fel de bărbat era acesta pentru a-și dori atât de mult o femeie care îl refuza? Rezistența aceasta mai mult îl întărâta decât să-l potolească?

Dacă așa stăteau lucrurile, ei bine, va avea o crudă dezamăgire! Leslie își puse în gând să fie în brațele lui ca o cârpă moale, fără nici o reacție. Nu-i va rezista, dar nici nu-l va încuraja. Încă putea spera că, astfel, orgoliul lui masculin îi va interzice să forțeze nota în asemenea condiții.

Hotărârea fiind luată, se simți ceva mai ușurată. Se îmbrăcă și se duse în salonul mic.

Cu spatele spre ușă, Diego părea pierdut în contemplarea nopții de afară. Văzându-i imaginea reflectată în geam se întoarse, uluit de fermecătoarea înfățișare a soției sale îmbrăcată în acea rochie albă. Această rochie, pe care el însuși o alesese pentru cina lor de nuntă, era foarte mulată și decolteul pătrat adânc îți punea imaginația la încercare. Văzând privirea înflăcărată a soțului întârziind atât de mult pe silueta ei, Leslie se necăji că nu-și pusese doar niște blugi și un tricou.

El se apropie repede de ea, îi luă mâna și-i sărută îndelung palma.

– Bijuteriile n-ar putea să mai adauge ceva frumuseții tale, carina, îi murmură el tandru.

Dar ea se desprinse brusc și se duse să se așeze pe canapeaua cu perne moi.

– Aș putea să beau ceva? întrebă ea, prefăcându-se că nu observă expresia ofensată a lui Diego.

Fără s-o întrebe ce dorește să bea, îi turnă un Martini și-i întinse paharul, după care își turnă și el un whisky.

– Ridic paharul pentru tine, zise el pe un ton solemn, cu o ușoară notă de ironie.

Văzând că Leslie nu-i răspunde, își goli paharul dintr-o dată și-l umplu din nou, după care se duse să se așeze într-un fotoliu.

– Te asigur, querida, zise el sec arătând cu degetul paharul de care ea încă nu se atinsese, nu ți-am pus cine știe ce drog în Martini pentru ca să te fac să-ți depășești temerile de tânără mireasă. Nu a trebuit niciodată să forțez vreo femeie printr-un astfel de mijloc.

Expresia lui arăta o oarecare trufie. Leslie nu era surprinsă să afle că în viața lui existaseră multe femei. Virilitatea intensă pe care o degaja, adăugată bogăției și poziției lui sociale trebuie să-i fi fost foarte folositoare. Dacă n-ar fi fost forțată de împrejurări să facă această căsătorie, fără îndoială că și ea l-ar fi considerat irezistibil.

Sorbi cu noduri câteva înghițituri de Martini. Chiar dacă Diego nu-i pusese droguri în băutură, alcoolul era suficient pentru a i se urca la cap și a o face să-și piardă orice inhibiție. Trebuia să fie atentă să nu mai bea prea mult la masă...

– Persoanele pe care le vei contacta... vor fi în măsură să accelereze procesul tatălui meu? întrebă ea cu o voce ezitantă.

– Încă n-am făcut nici o intervenție, nu știu.

– Dar ai promis că...

– Am promis că le voi vorbi despre tatăl tău. Nu mi s-a părut potrivit s-o fac chiar în ziua nunții noastre, trebuie să recunoști. Peste vreo săptămână sau două...

– O săptămână sau două! repetă ea cu indignare. Și ți se pare normal ca în acest timp tata să zacă în închisoare?

– Să nu exagerăm, spuse Diego mai cu blândețe, privind atent conținutul paharului. Tatăl tău este pe mâini bune. La ora aceasta, probabil că primește o cină bună stropită din belșug cu vin. Nu-i lipsește nimic, adăugă el aruncându-i o privire piezișă, nici măcar compania unei femei, dacă dorește...

Leslie roși până-n vârful urechilor.

– Cum poți să sugerezi că... tatăl meu....

– Este un bărbat ca oricare altul, nu? încheie Diego fraza fără false pudori.

Se auzi o bătaie în ușă și Juanita intră, destul de agitată și scuzându-se pentru întârziere.

– Nu-i nimic, Juanita, spuse amabil Diego. Señora nu și-a terminat încă aperitivul.

– Gracias, senor. Totul este gata.

De îndată ce ușa se închise în urma menajerei, Diego se ridică.

– Te rog să-ți termini băutura, querida, mergem la cină. Juanita a petrecut două ore ca să pregătească această masă. Nu este cazul s-o facem să aștepte.

– N-aș suporta s-o supăr câtuși de puțin! zise Leslie ironic, golindu-și paharul.

"Ce ciudat să-l văd pe Diego arătând atâta considerație angajaților săi", își zise ea cu amărăciune, "în vreme ce dorințele mele par să fie ultima lui grijă".

– Leslie, ascultă-mă bine, zise el calm prinzând-o de braț. Nu vreau ca Juanita să bănuiască nici măcar o clipă că nu ne-am căsătorit din dragoste. De multă vreme așteaptă ziua aceasta și....

– Nu-mi pasă de bănuielile Juanitei, răspunse cu duritate Leslie, eliberându-și brațul. La urma urmei, nu este ea cea care va trebui să împartă patul cu tine și să stea la aceeași masă!

Porni înainte cu un pas hotărât, dar trebui să se oprească în mijlocul holului, neștiind pe care dintre numeroasele uși ar trebui să intre. Fără să spună un cuvânt, Diego o ajunse din urmă și o conduse spre sufrageria care comunica printr-un foarte mic culoar cu salonul cel mare. Era o încăpere simplă, fără dimensiunile uriașe

ale reședinței din capitală. Trei dintre pereți erau ocupați de etajere și bufete dintr-un lemn de culoare deschisă, lucioasă. Al patrulea era reprezentat de o imensă ușă de sticlă glisantă care dădea spre o mică terasă ce surplomba marea.

Cele două tacâmuri fuseseră așezate la una din extremitățile mesei pătrate. Lumina lumânărilor roz din sfeșnice licărea oglindindu-se în luciul mobilei, făcea să scânteieze argintăria și cristalele căzând și pe florile de orhidee ce pluteau pe suprafața apei dintr-un vas de cristal șlefuit.

"Câtă risipă", gândi Leslie privind masa aranjată cu atâta rafinament. Câte fete n-ar fi visat un asemenea decor pentru noaptea nunții lor și un soț atât de seducător! De ce a trebuit ca acest bărbat orgolios, care avea toate femeile la picioarele lui, s-o aleagă pe ea, împotriva voinței ei?

Juanita își făcu repede apariția cu primul fel de mâncare: o supă groasă din fasole neagră condimentată cu ierburi aromatice și presărată pe deasupra cu brânză rasă.

Leslie aprecie savoarea acestei supe naționale, dar nu putu să înghită decât câteva linguri atât de condimentată și "exotică" era pentru gustul unui american. Abia dacă se atinse de "pipian de pato", bucățele de carne de rață fierte înăbușit în frunze de aloe și servite cu un sos de semințe de dovleac. Diego îi arunca neîncetat priviri mai mult decât elocvente. Părea să se joace cu victima sa precum șoarele și pisica... Ca să-și păstreze cumpătul, Leslie bău mai mult decât avusese de gând.

În clipa când ridică linguriță ca să guste dintr-o papaya, Diego o întrebă brusc:

– De când erai logodită cu americanul acela?

– Cu Brent? întrebă ea, mirată să-l vadă aducând vorba despre asta.

– Mai au fost și alții înaintea lui? se interesă el cu asprime.

– Nu. Doar el. A fost primul băiat pe care l-am cunoscut la ieșirea din mănăstire. Le auzeam mereu pe celelalte fete vorbind cu entuziasm despre prietenii lor întâlniți în vacanțe. Eu însă îmi petreceam vacanța pe iahtul tatălui meu. Asta îmi era de-ajuns.

– Până când Brent a intrat în viața ta.

– Da. El are tot ce-ți poți dori de la un bărbat...

Văzând chipul lui Diego întunecându-se, Leslie continuă fără milă:

– Este un bărbat foarte frumos, plin de farmec. Are un succes nebun la femei. Am fost de multe ori geloasă...

Își încheie fraza cu o voce ușor gâtuită. Tocmai își amintise cu o precizie halucinantă motivul care o îndemnase să accepte logodna cu compatriotul său.

Se întorseseră ceva mai devreme dintr-un weekend petrecut la părinții lui Brent. În ciuda primirii afectuoase a acestora, cărora era evident că le era pe plac și în ciuda chiar a insistențelor lui Brent, ea încă ezita să-și ia un angajament pentru totdeauna. Sigur, tânărul avocat avea multe calități, dar ea îl simțea prea serios, prea fățarnic pentru gustul ei. Sărutările lui îi lăsau întotdeauna un sentiment de dezamăgire.

Dacă ar fi uitat măcar o dată că ea fusese crescută într-o mănăstire, și ar fi știut să-i trezească senzualitatea, pasiunea... așa cum făcuse Diego...

În sâmbăta aceea, totuși, se hotărâse brusc să se mărite cu el după ce-l văzuse pe tatăl său, care nu se așteptase la sosirea lor,

îmbrățișând cu pasiune o brunetă focoasă și sărutând-o fără rețineri pe puntea iahtului spre care se îndrepta ea și cu Brent.

Fără să șovăie, Leslie se întorsese atunci către însoțitorul ei și-i sugerase să se întoarcă și să meargă să bea o cafea la restaurantul din portul de agrement.

Nu voia să vadă mai multe. Știa că, în viața tatălui său, nu era loc și pentru ea.

Dacă Brent fusese surprins de brusca ei decizie, nu i-o arătase. În orice împrejurare, era de un calm imperturbabil, în asemenea măsură încât uneori devenea exasperant.

– Cu siguranță, una dintre femeile pe care erai geloasă va fi nespus de bucuroasă să-l recupereze pe fostul tău iubit, zise Diego fără menajamente.

Leslie își plecă privirea. Simți o ciudată strângere de inimă la gândul că Brent i-ar putea face curte alteia decât ea. Lăsă linguriță pe farfurie și se ridică.

– Sunt obosită... Aș... aș vrea să mă duc în camera mea, bâigui ea în clipa când Juanita apăru cu platoul de cafea.

Diego se ridică imediat și, punând o mână pe umărul menajerei, îi explică acesteia:

– Señora este obosită după această zi lungă, Juanita. N-o să mai bem cafeaua.

Un zâmbet plin de subînțelesuri lumină chipul blajin al femeii.

– Si, señor. Buenas noches.

Ajunsă în dreptul camerei, Leslie încercă să-i închidă ușa în nas lui Diego. Dar fără succes.

Se îndreptă spre măsuța de toaletă, își scoase cerceii de argint și-i puse în cutia cu bijuterii.

– Într-o casă de mărimea acesteia, nu cred că lipsesc dormitoarele, zise ea sec.

– Într-adevăr, încuviință el cât se poate de calm, dar întâmplător am hotărât să-l împart pe cel al soției mele.

– Nu sunt soția ta! exclamă ea.

– Și totuși, querida... spuse el ridicându-i mâna stângă pentru a-i arăta într-un mod elocvent verigheta pe care el i-o pusese pe deget chiar în dimineața aceea.

– Totul a fost doar o sinistră comedie și tu știi bine asta, zise ea smulgându-și mâna. Cum aș putea să-i arăt și cea mai mică afecțiune unui bărbat pe care abia îl cunosc și pe care, mai ales, nu-l iubesc?

Privirea lui Diego se lumină.

– Adeseori, dragostea vine odată cu unirea celor doi, querida... murmură el cu o voce mângâietoare. Un soț tandru și atent știe să se facă iubit de soția lui...

– Chiar dacă am fost crescută într-o mănăstire, spuse ea întorcându-i spatele, vin dintr-o țară unde femeile au învățat de multă vreme să se sustragă dominației sexului tare!

– Așadar, l-ai preferat pe amorezul acela fără vlagă din ghearele căruia te-am smuls...

În sfârșit, o să vedem... Îți acord zece minute, adăugă el pe un ton amenințător. Nici unul în plus.

Leslie privi o clipă ușa prin care dispăruse. Probabil că exista pe undeva încă o cameră în care se dusese să se schimbe. Cu puțin noroc, va putea să se încuie în camera ei. Diego nu va îndrăzni să forțeze ușa, de teamă ca vacarmul să n-o alerteze pe Juanita, care probabil strângea masa.

Din păcate, nu exista nici o cheie, nici în interior nici în exterior!

Stăpânindu-și un suspin, Leslie își sprijini o clipă fruntea fierbinte de lemnul ușii.

Și apoi, dintr-o dată, se hotărî. Își scoase rochia și își puse capotul de mătase, sigură de un lucru: chiar dacă Diego o va poseda în această noapte, va face în așa fel încât să nu aibă nici o satisfacție, să-i rănească orgoliul.

***

Nepăsătoare acum față de timpul care trecea, Leslie închise în urma ei ușa sălii de baie și începu să se demachieze și să se spele pe dinți. Își perie îndelung părul blond în care lumina se reflecta feeric.

În ochii ei mari și verzi se putea ghici o oarecare îngrijorare. De foarte tânără, la fel ca celelalte fete, visase la noaptea nunții ei, dar într-un mod destul de vag. Își imaginase întotdeauna un tânăr soț seducător, care îmbina delicatețea și curtoazia poeților romantici cu virilitatea vitejilor cavaleri care știau să se lupte pentru a câștiga inima iubitelor lor.

Ușa se deschise brusc și Diego apăru într-un halat de casă scurt, cu cordonul înnodat neglijent și sub care se putea ghici că este îmbrăcat cât se poate de simplu...

Ah, cât de departe era imaginea aceasta de cea a poeților romantici din visele ei.

– Nu... nu sunt încă gata, îi spuse ea cu o voce întretăiată pentru a câștiga timp.

Fără să se miște din loc, o măsura din cap până-n picioare.

Neliniștită, ea se întoarse nervoasă spre chiuvetă pentru a-și aranja niște lucruri.

– Lasă toate astea, îi ordonă el laconic, și vino.

Degetele ei care tremurau, scăpară din mână pasta de dinți. Și apoi, ca hipnotizată de vocea lui Diego, Leslie veni spre el ca un robot.

Mexicanul îi scoase capotul și o îmbrățișă strâns la pieptul lui cald și musculos. Apoi o ridică în brațe ca pe un fulg și o duse în dormitor, murmurându-i la ureche în limba lui cuvinte tandre pe care ea era prea emoționată ca să le mai traducă.

O puse încet pe pat, se culcă apoi lângă ea după ce se debarasă repede de halatul de casă. Leslie se simțea încremenită de teroare sub trupul fierbinte al lui Diego ale cărui buze păreau să se afle peste tot în același timp... pe gât, pe pleoapele închise, pe tâmple, pentru a-i cuprinde apoi buzele cu o pasiune căreia îi era greu să-i reziste.

Hotărârea ei fermă de a rămâne ca de gheață în brațele soțului ei se risipi ca un fum sub mângâierile savante care îi trezeau nebănuite senzații. Cuprinsă brusc de o dorință egală cu a lui, încetă să-i mai reziste.

– Iubita mea, îi murmură el cu înflăcărare, te ador.

Instinctiv, Leslie îi mângâie îndelung spatele și umerii, după care își rătăci degetele în părul lui des și negru. Îi șoptea în engleză cuvinte dezlânate întretăiate de gemete de plăcere.

– Oh, Brent, dragul meu! lăsă ea să-i scape fără să-și dea seama.

Urmă o tăcere de câteva secunde.

Apoi Diego o trase violent de păr, întrebând-o în șoaptă, cu o voce răgușită:

– Ce-ai spus?

Leslie se înfioră fără să vrea și-și recăpătă în mod miraculos sângele-rece.

Găsise soluția visată la toate problemele ei. Cum de nu se gândise mai devreme?

– Am spus ceva? întrebă ea cu o prefăcută nevinovăție.

– Ai rostit numele lui Brent, zise el fulgerând-o cu privirea.

– Oh, făcu ea încruntându-se ușor. În fond, nu este deloc surprinzător în astfel de situații... La urma urmei, eu și cu Brent eram...

Pronunță mai rar ultimele cuvinte, lăsându-l pe el să tragă concluzii. Simțea deasupra ei trupul lui Diego vibrând de furie.

– Era amantul tău? întrebă el cu un calm amenințător.

Ea îl privi cu niște ochi deliberat lipsiți de orice expresie.

– Dar ce credeai? În Statele Unite logodnicii sunt mult mai liberi decât aici! Îți imaginezi cumva că Brent și cu mine ne-am fi hotărât să ne unim destinele fără să știm dacă ne potrivim bine pe toate planurile?

Diego se ridică în coate țintuind-o pe pat cu o privire furioasă.

– Nu o voi face soția mea pe o femeie care a fost deja... iubită de un altul, strigă el cu asprime, fără să-i dea drumul părului. Bănuiai asta, nu-i așa, și totuși te-ai căsătorit cu mine. De ce?

– De parcă aș fi avut de ales! zise ea ridicând din umeri. Tatăl meu...

Diego sări din pat lăsând să-i scape o serie de înjurături în spaniolă. Își puse în grabă halatul de casă și se întoarse, aruncându-i lui Leslie o privire disprețuitoare.

– Tatăl tău....! Mereu tatăl tău...! Crezi că după această jignire pe care mi-ai adus-o voi mai ridica un deget pentru a-l ajuta să iasă din

situația în care se află? În ceea ce mă privește, poate rămâne să putrezească toată viața în închisoare!

Cu această remarcă, ieși din încăpere cu pași mari, lăsând-o pe Leslie cufundată în cea mai profundă disperare. Reușise să-și salveze prețioasa virginitate, dar cu ce preț!

Capitolul 7

– Leslie!

Fără tragere de inimă, Leslie își ridică pleoapele încă grele de somn, întrebându-se neliniștită unde s-ar fi putut afla. Și apoi, recunoscu aplecat asupra ei în semiobscuritatea încăperii, chipul sever ale cărui trăsături de noblețe și aroganță îi bântuiseră somnul întrerupt de coșmaruri în care se cufundase înaintea zorilor.

Diego îi arătă cu mâna tava pusă pe noptieră.

– Ți-am adus micul dejun. Juanita ar fi fost mirată să vadă... începu el arătând cu un gest elocvent spre patul abia desfăcut.

Leslie se încovoie sub privirea lui rece și disprețuitoare.

– Ce... ce i-ai spus?

– Credeai că o să-i spun adevărul? răspunse el îndreptându-se spre fereastră, ca să tragă draperiile. Că mi-am petrecut noaptea departe de soția mea care se dăruise deja altuia?

Vorbise fără nici o furie, cu o voce ciudat de tristă. Emoționată de ținuta orgolioasă a acestui bărbat a cărui siluetă se detașa în lumina

ferestrei, Leslie simți cum ochii i se umplu de lacrimi. Ar fi vrut să poată să dezmintă afirmația mincinoasă din ajun, să-i jure că Brent o respectase întotdeauna și că doar el, Diego, știuse să-i trezească senzualitatea năvalnică pe care o ignorase până acum. Această noapte de dragoste întreruptă o tulburase de altfel cumplit, și era răspunzătoare în parte de insomnia ei.

Fără să spună un cuvânt, se așeză pe pat și aruncă o privire spre tava de unde veneau miresme îmbietoare. Puse într-un coșuleț, chiflele proaspete erau ținute calde într-un șervet de damasc. Într-o cupă de cristal, untul avea forma unor scoici. Alături de cafetiera din argint, fusese pus într-o vază mică un trandafir abia înflorit, de o extraordinară culoare roșie-portocalie.

– Mulțumesc... pentru micul dejun, murmură ea cu o voce gâtuită. Trandafirul este... magnific.

– Nu am aranjat eu tava, spuse Diego întorcându-se spre pat. Să-i mulțumești Juanitei.

– Oh... De ce se simțea dintr-o dată atât de dezamăgită? N-ar fi putut să spună. Cu un gest lipsit de tandrețe, Diego scoase din buzunar o cutiuță și o aruncă pe pat.

– La noi există obiceiul de a oferi un cadou soției, mulțumindu-i astfel pentru favorurile acordate cu generozitate în noaptea nunții. Măcar să ți-l ofer, adăugă el cu o grimasă sarcastică.

Leslie luă cutiuța și o deschise cu mâinile tremurând. Pe o pernuță de satin alb erau puși niște cercei încântători, făcuți din smaralde înconjurate de diamante, asortați cu inelul ei de logodnă.

– Te rog să-mi faci plăcerea să-i porți diseară la cină.

– Sunt splendizi, bâigui ea întâlnind privirea posomorâtă a lui Diego. Dar ar trebui să-i păstrezi pentru soția ta.

– Tu ești soția mea. Așa cum ți-am mai spus, nu mă voi căsători decât o dată în viață.

– Chiar și după ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută? întrebă ea dintr-o răsuflare.

Ea zâmbi trist.

– Nu ești totuși, un călugăr!

– Nu am spus niciodată că-mi voi petrece viața ca un călugăr! Până când îmi va trece dezamăgirea că am fost înșelat, nu lipsesc femeile care-mi pot satisface poftele.

Leslie avu impresia că o lovește un trăsnet.

– Și femeile acelea, nu sunt de disprețuit?

– Să nu amestecăm lucrurile, îi replică el îndreptându-se spre ușă. Nu m-am gândit niciodată s-o iau pe vreuna de soție. Bea-ți cafeaua. Vom face o baie în piscină înainte de prânz și ne vom duce să-l vedem pe tatăl tău, după-amiază.

Tonul lui Diego nu admitea replică. Leslie nu avea decât să se supună.

Simțindu-și gura uscată, își turnă câteva cești de cafea pe care le bău cu sete. Situația ei nu era deloc mai strălucită ca în ajun. Diego se va juca de acum cu ea... ca șoarele și pisica. După ce se va sătura de femeile ușoare, îi va cere să-și îndeplinească îndatoririle conjugale. Atunci, va vedea că-l mințise în legătură cu Brent...

Până atunci, se părea că revenise asupra deciziei lui de a-l părăsi pe tatăl ei tristei sale sorți. Era deja un succes.

Dimineața aproape trecuse când Leslie se hotărî să iasă din apartament. În hol, dădu peste o Juanita numai zâmbet. Leslie roși involuntar. Probabil că femeia jubila la gândul că sfioasa ei stăpână petrecuse o noapte de vis în brațele soțului ei.

– Buenos dias, señora, spuse ea cu blândețe, privind-o pe Leslie de la părul strâns cu grijă la spate până la picioarele lungi și suple ce ieșeau de sub rochia scurtă înflorată de plajă.

– Buenos dias, Juanita.

Menajera păru încântată să vadă că stăpâna ei, americană, vorbea curent spaniola.

– Domnul este deja la piscină, spuse ea. Dacă doriți, vă aduc acolo niște răcoritoare sau cafea.

– Gracias. Aș dori niște cafea, dacă se poate.

– Mă ocup imediat de asta.

Leslie traversă la întâmplare câteva mici curți interioare, cu pardoseală din gresie, în mijlocul cărora susurau fântâni arteziene. O vegetație exuberantă lua cu asalt coloanele și porticurile. Deodată, observă piscina dreptunghiulară de un albastru turcoaz scânteind sub cerul de o puritate extraordinară.

Avu timp să contemple în voie silueta bronzată a lui Diego stând în echilibru la marginea trambulinei.

Fără voia ei, inima începu să-i bată nebunește văzând perfecțiunea acestui trup viril cu umeri largi, cu abdomenul plat și picioarele lungi și musculoase.

Fără s-o vadă, Diego ridică brațele ca și cum ar fi vrut să salute soarele, ceea ce-i aminti de acel salt al îngerilor de la "El Mirador". Apoi sări în apă, reveni la suprafață și porni într-un craul impecabil spre celălalt capăt al piscinei.

Leslie profită de ocazie și se așeză confortabil într-un șezlong capitonat, începând să-și dea cu o cremă solară pe picioare.

Dintr-o dată, fu conștientă de apropierea lui Diego, care se opri lângă ea privind-o ce face. Fără să ridice ochii, continuă imperturbabil

să-și maseze picioarele pentru a face să pătrundă mai bine crema în piele.

– Cu atâtea precauțiuni, querida, zise el în sfârșit pe un ton ironic, îmi imaginez că soarele nostru cald mexican va ezita să-ți facă vreun rău...

Leslie se întrebă dacă nu cumva aceste cuvinte aveau un dublu sens. Într-o clipă, Diego îi luă flaconul din mâini și arătă spre umerii ei.

– Dacă îmi dai voie...

– Dar pot s-o fac și singură! exclamă ea.

Fără să-i pese de intenția ei de a se feri, el își puse un pic de cremă în podul palmei și începu să-i maseze ușor umerii.

Leslie trebuia să recunoască faptul că avea niște mâini de aur. Acest masaj ușor îi relaxă gâtul crispat de emoțiile ultimelor douăzeci și patru de ore și de lipsa de somn. Relaxată, închisese ochii când simți mâinile mângâietoare ale lui Diego alunecând spre decolteul sutienului, în timp ce buzele fierbinți îi mușcau ușor urechea. Un fior involuntar o străbătu din cap până-n picioare. Luptându-se cu disperare cu moliciunea insidioasă care punea stăpânire pe ea, se crispă și se îndreptă.

– Oh, iertați-mă, señor! Am adus cafeaua pentru señora...

Recunoscând vocea Juanitei, Leslie se întoarse repede și roși până în vârful urechilor. Menajera surprinsese probabil mângâierea destul de îndrăzneață a lui Diego și credea că el îi șoptește la ureche fraze pasionale. Văzându-i chipul blând numai zâmbet, era de altfel evident că femeia considera toate acestea foarte firești.

– Cum ai îndrăznit? șuieră Leslie printre dinți, după ce silueta rotunjoară a Juanitei dispăru. Femeia a crezut probabil că noi...

– Că murim de nerăbdare de a fi unul în brațele celuilalt, ca în noaptea aceasta, încheie el în locul ei.

Ridicând din umeri, se așeză lângă șezlongul ei și începu să toarne cafeaua în cești.

– Să nu crezi că i-a trebuit prea mult timp ca să interpreteze cearcănele tale. Ea și cu soțul ei se bucură probabil acum pentru extraordinara noapte a nunții noastre...

Cu o expresie impenetrabilă, Diego îi întinse o ceașcă din porțelan fin chinezesc.

– Sunt uimită să văd că părerile angajaților tăi au atâta importanță pentru tine, zise ea pe un ton ironic.

– Tu nu poți să înțelegi... Când eram copil și veneam aici în vacanțe, Carlos și Juanita mi-au ținut practic loc de părinți. Sunt nespus de fericiți să mă vadă căsătorit și visează deja să-i vadă pe copiii mei sărind pe genunchii lor. Pentru nimic în lume n-aș vrea să-i dezamăgesc.

Leslie se lăsă atât de brusc pe speteaza șezlongului, încât puțină cafea se vărsă în farfurioară. Foarte atent, Diego îi luă ceașca din mână și, înainte de a i-o înapoia, absorbi cafeaua cu un șervețel de hârtie.

– Fii mai atentă, querida...

După tonul lui amenințător, Leslie simți imediat că nu era vorba numai despre cafeaua vărsată.

– Ce m-ar împiedica să le spun că mariajul nostru nu este decât o comedie? lansă ea pe un ton sfidător.

– Mai întâi, că nu te vor crede. Și apoi, nu voi întârzia să-mi îndeplinesc îndatoririle conjugale.

– Chiar așa? replică ea, arțăgoasă.

Ce-ar fi crezut despre asta mama ta?

Își promisese totuși să nu lase să se vadă că insinuările lui Consuelo privind asemănarea ei cu mama lui aveau darul s-o rănească. Văzându-l pe Diego făcând ochii mici, bănuitori, se grăbi să-și bea cafeaua, pentru a mai câștiga timp.

– Cine ți-a vorbit despre mama mea? întreb el cu o voce răgușită.

– Am... i-am văzut portretul la Ciudad de Mexico. Asemănarea între noi două este frapantă.

– Nu este și părerea mea, zise el măsurând-o din cap până-n picioare. Este doar o asemănare superficială. În realitate, nu aveți aproape nimic în comun.

"Evident! își zise Leslie. Nici nu se pune problema să mă compare cu puritatea de madonă a mamei sale prematur dispărută".

Diego se ridică fără nici o expresie pe față.

– Mă duc să mai fac vreo câteva lungimi de bazin înainte de prânz. Vii și tu?

Leslie scutură din cap. El sări de pe marginea piscinei, stropind-o cu picături de apă care-i răcorira pielea înfierbântată de soare.

De ce nu se dusese cu el în piscină? Soarele era arzător, îi era cald... O cuprinsese un fel de toropeală. Dar în același timp, gândea cu intensitate. În fond, poate era mai bine că nu-l urmase pe Diego în apă. S-ar fi atins fără voie în timp ce înotau. În starea actuală a relațiilor lor explozive, ar fi fost probabil imprudent.

Fără să vrea, își aminti scena din ajun petrecută în patul conjugal și modul în care reacționase la mângâierile unui bărbat pe care crezuse că-l urăște și se teme de el în același timp. Firește că încă îl detesta. În schimb, nu se mai temea de el. Era însă îngrozită de

dorința fizică pe care i-o inspira și care-i anula orice idee de a rezista.

De îndată ce tatăl său va fi eliberat, va rupe această căsătorie impusă de Diego. Va părăsi această țară unde pasiunile păreau să se exacerbeze sub razele neiertătoare ale soarelui. Și apoi, anularea căsătoriei va fi mult mai ușor de obținut în țara ei decât în Mexic....

***

Diego opri puternicul Mercedes aproape în fața comisariatului și-i aruncă lui Leslie o privire cinică din spatele ochelarilor de soare. Aceasta stătea cu mâinile încleștate pe genunchi.

– Pari mai degrabă o fată bătrână ofensată, carina, decât o radioasă tânără soție care și-a petrecut noaptea în brațele soțului ei! Va trebui să corectezi asta.

Vocea lui ironică o făcu pe Leslie să se întoarcă furioasă spre el.

– Crezi că tatăl meu se va mai lăsa multă vreme înșelat de prefăcătoriile noastre? izbucni ea. Mama mea și cu el s-au iubit din prima clipă în care s-au văzut. Tata știe foarte bine cum arată doi îndrăgostiți, mai ales după.... după...

– După noaptea nunții lor? încheie Diego fraza pe un ton glacial. Dă-mi voie să-ți spun, draga mea, că în mod sigur mama ta nu se culcase cu alt bărbat înainte de a se căsători cu tatăl tău.

Exclamația scandalizată pe care Leslie se pregătise s-o emită, îi încremeni pe buze.

Diego o trăsese spre el aproape cu violență.

Îi ridică bărbia, își scoase ochelarii de soare și-și cufundă privirea în ochii verzi indignați. Apoi, fără să-i pese de privirile curioase aruncate spre ei de doi agenți de poliție care intrau în comisariat, se aplecă și puse stăpânire pe buzele lui Leslie, a cărei inimă începu să bată nebunește. Vru să ridice mâna ca să-l respingă. Dar în clipa aceea, își dădu seama că el îi scosese agrafele din păr. Șuvițele blonde cădeau acum libere pe umeri. Trebui să se crispeze pentru a nu se abandona senzațiilor tulburătoare trezite de acest moment neprevăzut. Sărutările lui Diego, degetele lui care-i mângâiau părul și gâtul, totul o făcea să-și piardă capul. Se simțea purtată către o dorință pătimașă pe care n-o mai încercase până acum. Spre profunda ei stupoare, își dădu seama că Brent n-ar fi putut niciodată să-i satisfacă senzualitatea debordantă pe care și-o descoperea astăzi.

– Diego... șopti ea la ureche cu o voce uluită, în timp ce el nu mai contenea s-o sărute cu febrilitate.

Când o împinse cu brutalitate, Leslie resimți un șoc nespus de dezagreabil.

O clipă, o privi ca un artist mulțumit de opera lui. Leslie era conștientă că arăta ciufulită și roșie ca o floare de mac. Buzele îi erau umflate și aproape rănite.

– Acum, este o plăcere să te privească omul, o asigură el cu o voce ușor răgușită, care-i trăda propria tulburare. Pot să jur că acum tatăl tău te va crede cu adevărat îndrăgostită. Nu, în nici un caz nu încerca să te aranjezi, îi ordonă el sec văzând-o scotocind nervoasă prin poșetă în căutarea unui pieptene și a unui tub de ruj de buze. Altfel, va trebui să reluăm totul de la capăt.

– Și îmi imaginez că nu vrei să se repete, îi aruncă ea roșie în obraji, de data asta de umilință.

– Nu încerca să mă provoci, zise el liniștit, coborând din mașină și ducându-se să-i deschidă portiera.

Leslie vru să-și ia ochelarii de soare puși pe bordul mașinii, dar Diego o opri.

– Lasă-i acolo, niña. Privirea ta este acum foarte edificatoare....

În ciuda furiei care o cuprinsese, Leslie fu mulțumită că era aici ca s-o însoțească. Ofițerul rotofei care o primise la prima ei vizită aici, se ridică brusc de pe scaun ca să-i întâmpine cu un zâmbet slugarnic. Dar ceilalți doi agenți aflați în același birou o priveau pe față într-un mod atât de obscen, încât instinctiv se lipi de Diego, care își trecu imediat brațul protector în jurul taliei ei. Nu-i dădu drumul decât când ajunseră în fața celulei tatălui său. De îndată ce ofițerul de serviciu deschise ușa, Leslie se repezi în încăpere căutându-l cu privirea pe Dan. Acesta era întins pe pat, cu fața spre perete. Patul tare de campanie fusese înlocuit cu unul adevărat cu saltea și pături de culori vii.

– Tată! Eu sunt!

Dan se întoarse încet și clipi din ochi, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un somn profund.

– Leslie? Tu ești?

Păru că face un efort imens să se ridice și să se așeze pe marginea patului. O clipă mai târziu, fu în picioare, îmbrățișându-și fiica.

– Mi se părea că visez, zise el cu o voce încă adormită. Scuză-mă, fetița mea. Nu mă așteptam să vă văd atât de curând după nunta voastră. Altfel, aș fi făcut puțină ordine pe aici. Felicitările mele, Diego, adăugă el privind în spatele lui Leslie.

Apoi o desprinse ușor de Diego, pentru a o observa pe îndelete. Leslie fu cuprinsă de panică văzându-i fața pământie.

– Văd că îți prieste căsătoria, draga mea, zise el cu un zâmbet bucuros. Nu te-am văzut niciodată atât de radioasă. Să știi că sunt foarte fericit pentru tine.

– Aș fi vrut atât de mult să fii și tu de față, spuse ea cu o voce gâtuită. Nu... n-am avut pe nimeni alături...

Dan o trase mai tare la piept.

– Îl aveai pe soțul tău, zise el cu emoție după o lungă tăcere. Aceasta valorează mai mult decât toate rudele sau prietenii din lume.

Înăbușindu-și un suspin, se întoarse involuntar și-l privi pe Diego. Fu foarte surprinsă să citească în ochii lui compasiune, chiar tandrețe.

– Da... Îl aveam pe Diego, spuse ea încet.

– Să ne așezăm, le propuse Dan, și să mai stăm de vorbă un pic. Nu vreau să vă țin prea mult. Probabil că sunteți nerăbdători să fiți din nou singuri. Și aici nu este tocmai un hotel de patru stele!

Și totuși, de la ultima vizită a lui Leslie, încăperea fusese făcută mult mai confortabilă. Lângă o masă se aflau două fotolii din piele. Un șifonier întredeschis era plin de haine. Și zărind o măsuță care se prăbușea sub greutatea unui întreg sortiment de sticle și pahare, buzele lui Leslie începură să tremure. Mirosul de alcool al tatălui său și vorbirea lui mai împleticită spunea destul despre faptul că băuse mai mult decât ar fi trebuit.

– Diego, țin să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru ca această celulă să devină mai "prietenoasă". Am chiar și ce să beau în sănătatea voastră. Tu ce vrei să bei, Leslie?

Ea fu cât pe ce să refuze, când o privire elocventă a lui Diego o făcu să se răzgândească.

– Păi... un porto aș bea, zise ea cu o voce nesigură.

Diego alese whisky și Dan își turnă o doză bună de coniac.

– Fie ca și căsnicia ta să fie la fel de fericită ca a mea, zise el ridicând paharul și privindu-și fata cu emoție.

Leslie roși violent și bău repede o gură de porto, pentru a mai prinde curaj. Fu cât pe ce să se înece.

– Tu știi bine că mariajul vostru a fost absolut excepțional, tată, spuse ea cu ochii scăldați în lacrimi.

Cum și-ar fi putut imagina că într-o zi tatăl său va toasta pentru ea într-o celulă mexicană și sub privirea disprețuitoare a soțului ei? Se gândi că visase întotdeauna să fie condusă la altar de tatăl său... și pentru a se căsători cu Brent... Lucru ciudat, chipul acestuia i se estompa deja în memorie, fiind înlocuit cu trăsăturile trufașe ale lui Diego. Acest Diego ale cărui mângâieri și sărutări o tulburaseră adineauri într-un mod de neimaginat... Deodată, reveni la realitate și observă că tatăl său discuta cu soțul ei ca doi buni amici.

Ah, dacă ar fi putut măcar să i se confeseze lui Dan sau chiar să petreacă vreo câteva minute singură cu el! În timpul trecutelor vacanțe, tatăl său știuse întotdeauna să-i asculte atent necazurile copilărești sau suferințele adolescentine.

Astăzi, când situația ei ciudată era aproape de a o face să-și piardă mințile, acesta era din păcate ultima persoană căreia i s-ar fi putut confesa.

Ca și cum i-ar fi ghicit tulburarea, Diego se ridică și își puse paharul pe masă.

– Acum trebuie să plecăm, querida, spuse el pe un ton blând.

Apoi, întorcându-se spre socrul său, adăugă:

– Menajera mea speră că, astă-seară, cina pe care ne-a pregătit-o va avea mai mult succes decât cea de aseară...

Dan Trent zâmbi cu subînțeles, în timp ce Diego se îndepărtă discret spre ușă, pentru a-i lăsa pe tată și pe fiică să-și ia la revedere.

– Ai găsit un soț bun, draga mea, șopti Dan cu o voce răgușită. Să aveți grijă unul de altul. Așa am făcut noi, eu și cu mama ta. Și nu am regretat niciodată.

Leslie ar fi vrut să poată vorbi în gura mare că deja regreta că se căsătorise cu un bărbat pe care nu-l iubea și pe care nu-l va putea iubi vreodată!

– Îți place de Diego, nu-i așa, tată?

– Da, răspunse Dan, scrutând-o cu privirea. Va fi foarte bun pentru tine, copila mea. Am știut asta de prima dată, când l-am văzut privindu-te la "El Mirador". Dar sunt la fel de mândru de fiica mea, adăugă el zâmbind, și cred că Diego este foarte norocos că te-a întâlnit. De altfel, i-am spus-o și a fost de aceeași părere.

O mai privi atent, apoi continuă:

– S-ar zice că te tracasează ceva, draga mea, spuse Dan, oarecum surprins. Nu ești fericită? Uneori, ești puțin tulburat după noaptea nunții, dar vei vedea că lucrurile se vor aranja repede...

Dându-și seama că nu era cazul acum să se plângă tatălui său, Leslie se străduí să afișeze un zâmbet pe buzele care-i tremurau.

– Ba da, sunt fericită. Nu pot să-mi imaginez viața fără Diego.

Dan păru mulțumit de acest răspuns. Cu un nod în gât, Leslie ieși repede din celulă. Diego o cuprinse tandru pe după umeri și o conduse pe culoarul de ieșire unde nu-și mai putu stăpâni lacrimile.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el după ce se întoarseră la mașină, văzând-o pe Leslie, cu capul plecat, ștergându-și ochii.

– Evident că nu este de mirare! strigă ea într-un hohot de plâns. Sunt măritată cu un bărbat a cărui simplă prezență mă îngrozește și

tatăl meu este închis în acest loc oribil! Și ar trebui să fiu fericită! zise ea pe un ton zeflemitor.

Privise furioasă spre sinistra închisoare de peste drum, dar, din întâmplare, privirea îi căzu pe chipul lui Diego. Fu neliniștită de schimbarea pe care o constată la el, produsă doar în câteva secunde. Ochii întunecați își pierduseră strălucirea și căldura obișnuită, și maxilarul i se crispase. Fără o vorbă, Diego porni mașina.

Făcură tot drumul într-o tăcere absolută. De vreo două ori, Leslie îi aruncă priviri piezișe. Diego avea o expresie amenințătoare, care o făcea să se înfioare de spaimă. Aseară fusese furios, dar astăzi părea să fi depășit acest stadiu...

Frână brusc în fața casei, o luă pe Leslie de braț și o conduse rapid spre apartamentul lor, fără să ia în seamă expresia uluită a Juanitei, care-i aștepta.

Cu un fel de fatalitate, Leslie se aștepta să-l vadă răzbunându-se pe ea în modul cel mai... firesc. Lucru curios, gândul că ar putea fi brutalizată de el o lăsă indiferentă. Era pregătită pentru orice, numai să nu mai vadă această expresie glacială care încremenise chipul lui Diego.

– Diego! șopti ea când el o împinse cu brutalitate după ce ajunseseră în cameră. Diego! repetă ea cu o voce tremurată, ridicând ochii spre el.

– Ia loc!

Cu o privire imploratoare, făcu un pas spre el.

– Ți-am spus să te așezi! Ascultă-mă bine!

Cu privirea ațintită spre el, se lăsă să cadă într-un fotoliu. El se îndreptase spre fereastră și acum stătea cu spatele spre ea. Urmă o tăcere prelungă.

– Am greșit, zise el în sfârșit cu o voce monotonă, fără să se întoarcă. Am greșit că m-am căsătorit cu tine smulgându-te de lângă logodnicul tău. Am greșit că am profitat de situația tatălui tău pentru a te forța să faci această căsătorie pe care o urăști. Am crezut că voi putea să te fac să mă iubești, dar...

Întoarse capul spre ea și o privi ridicând din umeri.

– Dar dragostea... nu vine la comandă, murmură Leslie cu o voce întretăiată.

– Acum știu. De aceea, continuă el întorcându-se din nou spre fereastră, nu-ți voi mai cere nimic. Este mai bine să rămânem o vreme "căsătoriți", pentru a-mi facilita demersurile necesare pentru tatăl tău. Dar când acesta își va recăpăta libertatea, și eu ți-o voi reda.

– Vrei să spui că...

– Vom cere anularea căsătoriei, spuse el îndreptându-se crispat spre ușă.

– Dar, Diego...

– Asta ai vrut de la bun început, nu-i așa? întrebă el din prag. Să-l eliberezi pe tatăl tău și apoi să te întorci la cel pe care-l iubești...

Cu o îngrozitoare strângere de inimă, Leslie bâigui un "da" gâtuit, în timp ce Diego ieși din cameră închizând ușa în urma lui.

Capitolul 8

– Soțul dumneavoastră este într-adevăr norocos că a știut să culeagă o floare de o asemenea frumusețe pentru a-i împodobi masa, señora, murmură vecinul lui Leslie pe un ton exagerat de măgulitor.

Aceasta aruncă o privire spre cealaltă extremitate a mesei. Diego asculta atent ce-i spunea încântătoarea lui vecină din dreapta. Părea fermecat de frumusețea amețitoare a acestei tinere brunete ai cărei umeri perfecți și gâtul lung erau puși în valoare de decolteul provocator al unei rochii mulate.

– Nu cred că soțului meu i-a fost prea greu vreodată să-și împodobească masa cu florile cele mai prețioase, señor, îi explică ea cu un zâmbet complice.

– Oh, nu vă faceți griji în legătură cu Francisca, spuse vecinul său, care-i urmărise direcția privirii. Este o fostă dragoste din tinerețe. S-a măritat cu un francez. Am auzit că a fost fericită cu el.

– A fost...?

– Da, din păcate, Antoine a murit acum câteva luni. Locuiau în Franța. Francisca a preferat să se întoarcă în țară. Familia și prietenii o vor ajuta să depășească necazul.

Leslie văzu mâna lui Diego punându-se peste cea a tinerei văduve și rămânând câteva clipe. Se străduí să-și desprindă privirea și gustă câteva căpșuni delicioase care se culeg în decursul întregului an în sudul Mexicului. Dar pofta de mâncare îi dispăruse. Puse furculița pe farfurie și-i făcu un semn discret majordomului. O clipă mai târziu, fu adusă cafeaua și lichiorurile pentru cei vreo douăzeci de invitați aleși pe sprânceană. Leslie aruncă o privire rapidă spre soțul său. Acesta întreținea acum o conversație însuflețită cu vecina din stânga.

Era cel de-al treilea mare dineu pe care îl dădeau de la întoarcerea în Acapulco. Leslie se obișnuise repede să organizeze o masă la care se așezau personalități dintre cele mai importante din Mexic. Pentru a-i potoli temerile de la început, Diego îi repeta mereu cât de mult vor facilita acest gen de recepții eforturile pentru a-l elibera pe tatăl său.

– În țara mea, este greu să grăbești lucrurile, îi spusese el într-o dimineață, în timpul micului dejun pe care-l lua în general cu ea înainte să plece la birou. Știi cum spune proverbul " cu o rândunică nu se face primăvară". Așa că va trebui să primim lume de vreo două-trei ori înainte să-i pot invita pe oamenii necesari cauzei noastre.

– Și în timp ce tu nu faci nimic, zise ea pe un ton arțăgos, tatăl meu este...

– Date fiind împrejurările, nu este chiar într-o situație de plâns, îi replicase Diego cu răceală, împingându-și scaunul și ridicându-se de la masă.

– Nu are aer, acolo. El este obișnuit cu largul mării. N-ai văzut ce pământiu era la față?

– Îmi pare rău că n-am putut obține aprobarea de a-l duce zilnic la plajă ca să se bronzeze, îi răspunsese ironic soțul său.

Și ieși din încăpere mai înainte ca Leslie să aibă timp să se scuze. Știa foarte bine că fără ajutorul lui Diego, tatăl său s-ar fi aflat într-o situație disperată. Dar nu se putea abține să-l provoace. Poate că, în mod inconștient, se simțea ofensată de faptul că el se adapta cu o asemenea indiferență situației lor neobișnuite. Din seara în care îi promisese că-i va reda libertatea, o privise cu aceeași detașare cu care ar fi privit o statuie de marmură destinată să-i împodobească locuința.

În decursul acestei interminabile luni de miere, încetase s-o mai privească, așa cum obișnuia, ca pe o femeie seducătoare. În timp ce, pentru un da sau nu, inima lui Leslie începea să bată nebunește, Diego păstra un calm olimpian.

Având în vedere temperamentul înflăcărat de care mexicanul dăduse dovadă de la început, lucrul acesta era într-adevăr stupefiant. Amintirea acelei nopți când fuseseră cât pe ce să-și consume căsătoria, bântuia neîncetat nopțile nedormite ale lui Leslie.

– Oh, scuzați-mă! îi spuse ea vecinului, dându-și brusc seama că acesta îi vorbise. Eu... cred că eram cu mintea aiurea, adăugă ea zâmbind stânjenită.

– Mi se pare că Diego încearcă să vă facă semn de câtăva vreme, îi șopti discret acesta. Probabil că dorește să se ridice de la masă?

– Da... Cu siguranță...

Leslie roși când întâlni privirea severă a stăpânului casei. O clipă, rămase ca paralizată. Cu un efort imens, se ridică în sfârșit și își

conduse oaspeții în salonul cel mare. Se sprijini apoi ușor de șemineul în stil baroc deasupra căruia se afla o oglindă mare lucrată artistic și își privi cu un zâmbet ușor absent invitații care se grupaseră după afinitățile lor în diferite colțuri ale superbei încăperi cu tavanul pictat.

La cina aceasta luase parte ministrul justiției și doi dintre adjuncții săi. Astă-seară, Diego trebuia în sfârșit să facă primul demers în vederea grăbirii procesului tatălui ei. Le va vorbi oare în sufrageria acum goală, se întreba Leslie, sau îi va duce în confortabilul său birou, de cealaltă parte a vestibulului?

Invitații veniră pe rând s-o complimenteze pentru cina rafinată pe care le-o oferise.

– Nu am un merit prea mare, mărturisi ea. A fost de-ajuns să-mi dau aprobarea pe meniul propus de bucătarul nostru. Personalul lui Diego este foarte calificat. Eu n-am decât să mă las în seama lor...

Brusc, simți un nod în gât. Tocmai îl zărise pe ministrul justiției ascultându-l atent pe unul dintre adjuncții săi, în timp ce celălalt discuta cu invitații ceilalți.

Dar unde dispăruse Diego?

Murmurând niște scuze față de invitați, Leslie se îndepărtă discret de el. Chelnerii începeau să aducă tăvile cu băuturi răcoritoare. Aruncă o privire în sufragerie, unde tocmai se făcuse ordine. Era evident că Diego nu întârziase acolo. Rămase o clipă pe gânduri. Era oare în birou? Poate că fusese chemat la telefon? La Acapulco, la fel ca și în capitală, telefonul suna fără încetare.

Traversă vestibulul, trecând pe lângă micul havuz de piatră în care pluteau flori de orhidee și se opri în fața ușii biroului ascunsă în spatele unei alte uși masive tapisate.

Nu se auzea nici un zgomot dinăuntru. După o clipă de ezitare, apăsă pe clanță și intră.

Diego avea capul plecat spre fața scăldată în lacrimi a unei femei pe care o ținea în brațe... Francisca.

***

Primul care își recăpătă prezența de spirit fu Diego. Expresia lui, care se înăsprise la vederea lui Leslie, se îndulci din nou când își îndreptă privirea spre Francisca.

– Acum du-te, cara, îi spuse el cu foarte multă blândețe. Vom relua această discuție mai târziu.

Cu ochii plecați, Francisca trecu pe lângă Leslie și dispăru fără să spună vreun cuvânt. Diego deschise atunci o cutie aflată pe birou, din care scoase o țigaretă pe care și-o aprinse cât se poate de calm înainte de a se întoarce spre soția lui.

– Așadar, draga mea, spuse el pe un ton ironic, sunt hărțuit până-n bârlogul meu? De ce ai intrat?

Emoția dureroasă simțită de Leslie la vederea Franciscăi în brațele lui Diego făcu loc furiei.

– Nu-mi pasă de nici o femeie cu care ai putea avea o relație! zise ea pe un ton tăios. Și cu atât mai puțin de invitații pe care-i neglijezi în mod rușinos. În schimb, sunt revoltată că nu-ți ții promisiunea de a vorbi cu cei care ar fi în măsură să-l elibereze pe tatăl meu!

Cu chipul încremenit într-o expresie nedefinită, Diego nu-i răspunse imediat.

Scutură scrumul țigării înainte de a se așeza în acel fotoliu mare din piele neagră aflat în spatele biroului.

– Nu ți-am promis niciodată așa ceva, îi spuse el pe un ton plat. N-am avut de gând nici o clipă să intervin chiar în seara aceasta.

– Dar mi-ai spus totuși că...

– Ți-am mai spus și ți-am repetat de o sută de ori, că în țara mea acest gen de demersuri nu se face fără o oarecare diplomație. N-ar fi corect să abordez un asemenea subiect cu oameni care se află în casa mea ca invitați.

Scoasă din fire, Leslie bătu cu pumnul în birou.

– Nu-mi pasă de regulile tale de ospitalitate! strigă ea cu o voce aproape isterică, înainte să se întoarcă spre ușă. Dacă n-ai să vorbești tu, ei bine, o voi face eu!

Abia atinse clanța ușii că Diego o prinse de mână și o răsuci fără menajamente.

– Îți interzic să-i pui pe invitații mei într-o situație stânjenitoare! șuieră el printre dinți, cu fața palidă de furie sub bronzul obișnuit. Urcă imediat în camera ta. Te voi scuza eu față de ei. Vom vorbi mai târziu.

– Înainte sau după mica ta discuție cu Francisca? întrebă ea ironic. Am impresia că petrecerea ta se anunță foarte complicată!

El îi eliberă mâna, făcu un pas înapoi și-i răspunse calm:

– Nu văd de ce ar trebui să-ți fiu fidel!

– Iar eu, nu văd de ce nu m-aș duce să-mi pledez personal cauza tatălui meu! îi răspunse ea pe un ton provocator.

– Pentru că aici ești la mine acasă, scorpie! strigă el ridicând-o în brațe ca pe un fulg și ducând-o până la scara acoperită cu un covor roșu care ducea la primul etaj. Și vei face cum îți spun eu!

– Așadar, sunt o scorpie! urlă Leslie, dându-i o palmă cu toată puterea. Ei bine, încă n-ai văzut nimic!

– Ai depășit cu mult limitele! zise el oprindu-se o clipă pentru a-i răsuci brațul la spate continuând apoi să urce scara.

Leslie încetă să se mai zbată, nu doar pentru că era practic imobilizată, ci mai ales pentru că o cuprinsese o emoție neașteptată. Fu dintr-o dată conștientă că pieptul său era strâns lângă cel al lui Diego. Simplul fapt că-i respira parfumul de mosc al loțiunii sale de toaletă îi dădea amețeală.

El o duse fără efort la patul ei, și o așeză fără pic de blândețe.

– Te rog să rămâi aici până la plecarea invitaților, spuse el gâfâind ușor și fixând-o cu o privire implacabilă. Ai înțeles, da? Voi urca după aceea la tine și vom continua discuția.

Luptându-se cu descoperirea copleșitoare pe care o făcuse, Leslie îi aruncă o privire supusă. Chiar înainte ca el să se întoarcă, i se păru că-i vede expresia dură a buzelor îndulcindu-se puțin.

Paralizată de emoție, îl privi fără să spună un cuvânt îndreptându-se spre ușă și scoțând cheia din broască. Auzi apoi un declic. Diego o încuiase...

Își ridică mâna foarte încet și și-o puse pe pleoape, ca și cum prin acest gest ar fi putut să se protejeze de senzația evidentă pe care o resimțise și care parcă o orbea.

– Oh, Dumnezeule, șopti ea cu o voce întretăiată, nu se poate, îl iubesc! Nu, nu este cu putință!

Era un lucru de neimaginat... Doar cu câteva minute înainte, îl detesta. Acum... îl dorea cu o frenezie care făcea să-i bată inima nebunește. Și nu mai era vorba despre simpla dorință fizică pe care o resimțise pentru el la Acapulco. Nu, acum dorea să fie soția lui în

toate sensurile cuvântului. Soția pe care el și-o visase de atâta vreme, amantă, gazdă bună, stăpâna casei și, bineînțeles, mama copiilor săi, în același timp...

De ce îi trebuise atâta timp ca să-și descopere sentimentele? Avea totuși o mie de motive ca să-l iubească. Îl plăcea fizic, acest lucru îl știa de multă vreme. Și apoi, îi apreciase respectul pe care-l arăta angajaților săi, precum și respectul pe care aceștia i-l arătau, fără să mai pună la socoteală tot ce făcea pentru tatăl ei. De ce pierduse atâta timp prețios luptându-se cu această atracție nebănuită?

Poate că totuși nu era prea târziu? Sigur, îl găsise adineauri sărutând-o pe Francisca. Dar aceasta abia se întorsese din Franța. Lucrurile nu putuseră să meargă încă prea departe. Și poate că atunci când va descoperi că îl iubește, fără îndoială că va putea să-l recucerească...

În curtea aflată sub ferestre, se auzi deodată zgomot de voci, râsete, portiere trântite, motoare pornite.

Leslie sări atunci din pat, își scoase într-o clipă strălucitoarea rochie verde pe care o purtase la cină, și deschise unul dintre dulapurile aflate în încăpere.

După ce pierdu clipe prețioase contemplând mulțimea de cămăși de noapte agățate pe umerașe, alegerea se opri la o mică minune de voal alb, simbolul inocenței sale, așa cum va descoperi în curând Diego...

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Se privi îndelung în oglindă, sigură că este mai cuceritoare ca oricând, cu chipul îmbujorat de emoție, cu ochii strălucind de nerăbdare și contururile apetisante care se ghiceau sub voalul ușor. Își desfăcu părul din coc și începu să și-l perie îndelung. După ce strânse cu grijă cuvertura și desfăcu

patul, se duse să stingă lustrele, nelăsând aprinse decât două aplice mici de deasupra oglinzii, și veiozele.

Se gândea cât de mult detestase această încăpere, cu mobilierul ei greoi în stil spaniol și cu atmosfera apăsătoare. Acum, când se pregătea s-o împartă cu Diego, totul părea altfel... Dar de ce mai întârzia acesta atât de mult? Îi promisese doar că va veni de îndată ce vor pleca oaspeții. Îngrijorată, se apropie de una dintre ferestre și ridică draperia grea de brocart. Poate că, la urma urmei, Diego se hotărâse să-i vorbească ministrului de justiție despre tatăl ei...

Dar nu mai era nici o mașină în fața casei, în afară de Mercedesul scânteietor aflat sub unul dintre felinarele din fier forjat care lumina curtea ca în plină zi.

Zărind silueta ușor de recunoscut dintr-o mie a lui Diego, Leslie crezu că o să i se oprească inima. Mâneca smochingului său făcea o pată albă peste capa neagră a unei femei care se sprijinea de el.

Ajunsă lângă mașină, el o cuprinse în brațe. Femeia ridică fața spre el. Era Francisca.

Când capul lui Diego se aplecă spre fața Franciscăi, Leslie scoase un geamăt de animal rănit și lăsă draperia să cadă.

***

Ușa ei probabil că fusese descuiată peste noapte la un moment dat. Într-adevăr, când se trezi, Leslie observă că Teresa, camerista ei, pusese deja pe noptieră tava cu micul dejun. Încăperea era în semiîntuneric. Leslie atinse cu degetul cafetiera caldă încă. Sări din

pat și se duse să tragă draperiile, lăsând să intre lumina în valuri. Somnoroasă încă, privi pendula de pe șemineu ale cărei ace indicau ora nouă și un sfert. Cum de putuse să doarmă atât de mult și de adânc, după ce își petrecuse o mare parte din noapte plângând în hohote?

Imensa oglindă din baie îi arăta o imagine deprimantă. Trăsăturile ei frumoase și fine erau schimbate îngrozitor, iar pleoapele îi erau umflate de plâns. Își răcori îndelung fața cu apă rece. Se simțea deja cu mintea mai limpede când reveni în dormitor. Câteva cești de cafea, chiar și doar călduță, o vor ajuta să se trezească.

Nu contenea să se gândească la faptul indiscutabil care se produsese: Diego nu se întorsese în zori. Altfel, i-ar fi auzit cu siguranță mașina.

Dar cel puțin, trezindu-se atât de târziu, evitase o confruntare penibilă. Din fericire, Diego nu va ști că-l așteptase cu nerăbdarea febrilă a unei tinere soții. Se simțea deja destul de mâhnită la gândul că el rămăsese cu Francisca în loc să vină în camera ei, așa cum îi promisese.

Își mai turnă o ceașcă de cafea și se duse să se așeze într-unul din fotoliile de lângă șemineu.

Cu siguranță, trebuie să fi venit peste noapte și să deschidă ușa, altfel Teresa n-ar fi putut să intre cu tava. Doar dacă, nedorind s-o umilească mai mult, nu lăsase pur și simplu cheia în broască. Dar nu rămăsese acasă...

La ora asta, servitorii comentau pe larg curajul señorului care și-a încuiat soția recalcitrantă pentru a se duce la amantă. Cu siguranță, știau că stăpânul lor nu împarte camera conjugală cu

tânăra lui soție. Teresa cea bună și atât de amabilă cu ea nu era atât de oarbă încât să nu remarce faptul că Leslie dormea singură în acest pat imens...

Cu o expresie de disperare, Leslie privi acest pat pe care sperase nebunește să-l împartă cu soțul ei. Din păcate, era prea târziu. El se săturase de această căsătorie albă, neconsumată. Pasiunea lui de odinioară pentru Francisca se reaprinsese repede. Și acum, frumoasa mexicană era liberă...

Din nou, perle de lacrimi i se agățau de gene când auzi o bătaie în ușă. Surprinsă, se ridică brusc. Ușa se deschise și Diego apăru, impecabil în costumul lui gri închis, cămașa albă imaculată și cravata în dungi roșii cu gri.

Leslie uitase complet că este îmbrăcată încă în cămașa de noapte diafană.

Cu răsuflarea tăiată, Diego o contemplă îndelung, cu binecunoscuta îndrăzneală masculină. Sub transparența voalului se detașa clar silueta suplă a lui Leslie. Aceasta roși și inima începu să-i bată mai repede.

Probabil că Diego compara acum suplețea ei cu formele voluptuoase ale femeii cu care-și petrecuse noaptea...

– Ești chiar atât de nefericită, querida? întrebă el brusc.

Conștientă dintr-o dată de lacrimile care-i șiroiau pe obraji, Leslie se șterse cu dosul mâinii.

– Eu, nefericită? răspunse ea pe un ton caustic. De ce aș fi? M-am măritat cu un bărbat bogat și puternic. Tatăl meu este acuzat pe nedrept de trafic de droguri... Ce-ar putea, așadar, să mă facă nefericită?

– Leslie, ți-am promis doar...

– Păstrează-ți promisiunile pentru Francisca! îi tăie ea vorba, îndreptându-se spre dulap pentru a-și lua capotul asortat cămășii de noapte.

– Francisca?

Diego părea atât de surprins, încât Leslie ar fi putut să se lase păcălită dacă nu l-ar fi văzut cu ochii ei noaptea trecută cu seducătoarea mexicană.

– Bineînțeles, Francisca! repetă ea răspicat, în timp ce își înnoda cordonul capotului.

Diego făcu un pas spre ea.

– Să-ți explic...

– Nu-ți cer nici o explicație, zise ea pe un ton tăios, așezându-se în fața oglinzii ca să-și pieptene părul încă încurcat. Vreau să știu un singur lucru: când vom putea, eu și tatăl meu, să plecăm din această țară blestemată?

Prin oglindă, văzu chipul lui Diego luând o expresie aspră.

– Tocmai venisem să-ți spun că peste puțin timp, la ora unsprezece, am o întâlnire cu José Perez, ministrul justiției, spuse el pe un ton glacial.

O clipă, Leslie se opri din pieptănat.

– Ei bine, îmi vei comunica rezultatul acestei întrevederi la Acapulco. Am de gând să plec cu avionul de prânz.

Urmă o tăcere amenințătoare. Leslie se abținu să-i arunce în față toate acuzațiile pe care le repetase toată noaptea în timp ce-și uda perna cu lacrimi.

– Vrei să pleci la Acapulco? întrebă el în sfârșit.

– N-am de ales, răspunse ea cu amărăciune, întorcându-se spre el. Nu am de lucru și în consecință n-am un ban. Sunt obligată să

depind de generozitatea ta până când voi fi în măsură să-l contactez pe Brent.

Avu impresia că el va izbucni furios, ca aseară. Dar acum nu-i mai era frică. Aproape că-și dorea să-l vadă sugrumând-o de furie. Pentru ea, viața nu mai avea nici un sens, din moment ce nu o iubea.

– Bine, zise el recăpătându-și repede sângele-rece. Te voi ține la curent cu rezultatul. Până atunci, îți voi reține un loc la avion. Îmi închipui că încă n-ai făcut-o, nu?

Leslie scutură din cap. Diego ridică receptorul și formă numărul. Urmă o scurtă convorbire.

– Locul tău este rzervat, zise el laconic, înainte să sune la vila "Jacintha".

Îi dădu repede câteva instrucțiuni Juanitei, apoi închise telefonul.

– Juanita va pregăti totul pentru sosirea ta, iar Guillermo te va aștepta la aeroport.

– Nu, nu Guillermo! nu se putu ea abține să spună. Voi... voi lua un taxi de la aeroport. Nu-i prea departe de oraș.

– Prefer ca Guillermo să vină să te ia. Nu are mare lucru de făcut când eu nu sunt pe iaht.

Leslie nu mai insistă. Cum se făcea că Diego nu cunoaște ocupațiile lui Guillermo, în absența lui? Cu puțin înainte de căsătoria lor, îl întâlnise pe acest băiat frumos pe iahtul lui Diego și recunoscuse în el pe unul dintre acei gigolo zăriți pe plaja din Acapulco, exercitându-și activitatea pe lângă turistele singuratice. Dacă Diego ar ști asta, nu l-ar lăsa niciodată pe Guillermo să se apropie de soția lui. Dar fără îndoială, acum asta era ultima lui grijă...

El ajunsese deja lângă ușă când ea îl întrebă, pe un ton rugător:

– Îmi vei telefona?

– Firește.

– Mulțumesc, șopti ea privindu-l ieșind îngândurat din cameră.

"Acum, își zise ea, cu siguranță că va grăbi lucrurile". Cu cât se va debarasa mai repede de ea și de tatăl său, cu atât mai repede se va putea căsători cu Francisca, această seducătoare tânără văduvă venită să-și regăsească în Mexic vechiul iubit.

Capitolul 9

Așa cum fusese prevăzut, Guillermo o aștepta pe Leslie la aeroport. Pe drumul spre vilă, destul de scurt de altfel, fu conștientă de admirația cu care o privea din când în când tânărul mexican. În decursul celor două săptămâni ale lunii ei de miere, simțise adeseori asta. Atâta timp însă cât Diego fusese cu ea, nu-i făcuse avansuri precise. Dar astăzi, privirea lui catifelată era foarte îndrăzneață.

– Senor Diego este foarte imprudent să-și lase fermecătoarea soție să facă singură o călătorie atât de lungă...

Probabil că acestui băiat capitala i se părea a fi capătul lumii și fără îndoială că nu plecase niciodată din celebra stațiune balneară. Leslie zâmbi destul de rezervat.

– Nu prea văd cum aș fi putut să fiu răpită! zise ea pe un ton glumeț. Señor Diego avea în dimineața aceasta o întâlnire importantă. Șoferul său m-a condus la aeroportul din Ciudad de Mexico. Mi-am petrecut o oră în mijlocul celor o sută de pasageri ai avionului, iar tu ai venit să mă iei de la aeroport.

Așa că te întreb ce mi s-ar fi putut întâmpla!

Pe tot restul drumului, se gândi tot timpul la tatăl său. Ce bine ar fi ca procesul să aibă loc cât mai repede! Ea nu se îndoia nici o clipă de nevinovăția lui, auzindu-l întotdeauna că este împotriva comerțului cu stupefiante. Cum ar fi putut așadar să-i ajute de bunăvoie pe acei odioși traficanți?

Ah, dacă măcar ar fi fost posibil ca aceștia să fie prinși, cu siguranță că s-ar fi putut să fie forțați să spună adevărul. Era evident că, în lipsa lor, Dan risca să plătească în locul lor.

Cufundată în gânduri, abia își dădu seama că intraseră în parcul vilei inundat de o vegetație exuberantă.

De îndată ce auzi mașina, Juanita ieși în prag și își întâmpină stăpâna cu o căldură temperată și oarecum uimită.

– Señor Diego vine, probabil, mai târziu, nu? întrebă ea cu o privire inchizitoare luând bagajul de mână al lui Leslie în timp ce șoferul scotea din portbagaj mica valiză.

Nu considerase necesar să ia cu ea toate toaletele elegante oferite de Diego pentru marile recepții mondene din capitală. Nu se va mai întoarce niciodată acolo. Așa că... la ce bun...?

– Păi... da. Va veni și el în curând, se auzi ea mințind-o pe această bună menajeră care-l iubea pe Diego ca pe propriul său fiu.

Nu era cazul să-i risipească prea devreme iluziile pe care le nutrea această femeie despre căsătoria stăpânului ei, iluzii care o umpleau de fericire. Vor trece probabil încă vreo câteva săptămâni înainte ca tatăl său și cu ea să poată părăsi Mexicul.

– Avea niște întâlniri de afaceri, încheie ea, fără să mai mintă de data asta.

Juanita deschise valiza pusă de Carlos pe o măsuță și oftă.

– Of, afacerile astea! La senor Diego, întotdeauna afacerile sunt pe primul plan. De mic copil avea simțul responsabilității. Era doar cu doi ani mai mare decât fratele său. Asta nu-l împiedica să se ocupe de el foarte conștiincios. Dar Jaime era neascultător, adăugă ea ridicând privirea spre cer. Întotdeauna era pus pe șotii și se amuza copios. Lua doar latura bună a vieții!

– Părinții lor nu-i însoțeau niciodată în jocurile lor?

– Nu prea des, în orice caz, zise ea laconic. Când ei au murit, señora Jacintha venea din când în când să-și petreacă vacanțele cu nepoții ei... La ce oră doriți să cinați, señora?

– Pe la opt și jumătate, Juanita. Dar aș bea cu plăcere o ceașcă de ceai după masă în salonul cel mic. Apoi, voi ieși să mă plimb puțin.

– Ah... făcu Juanita, încruntându-se ușor. Aveți nevoie de Guillermo să vă ducă undeva?

– Nu, răspunse ea, voi conduce chiar eu.

La gândul că stăpâna sa urma să plece singură, menajera păru scandalizată. Leslie se prefăcu a nu remarca. Slavă Domnului, servitorii de la vilă nu erau la curent cu faptul că tatăl său se afla în închisoarea locală. Nu era așadar momentul să riște o indiscreție din partea șoferului.

– Există vreo scrisoare pentru mine? întrebă ea cu o indiferență prefăcută tocmai când Juanita voia să închidă ușa.

– Nu, señora.

Așadar, Brent nu-i răspunsese la scrisoare. Nu era de mirare. La drept vorbind, Leslie nici nu se așteptase să-i răspundă. Acum își dădea seama că simțise doar o afecțiune prietenească pentru fostul ei logodnic. Universul îi era acum reprezentat doar de Diego. Doar el fusese cel care îi dezvăluise pasiunea, puterea dorinței

împărtășite. Doar el știuse s-o facă să se topească sub mângâierile lui, tandrele lui mângâieri care o făceau să simtă irezistibila dorință...

Dar de ce să mai continue să evoce aceste scene de dragoste cu Diego, acum când totul între ei se terminase? își zicea ea cu amărăciune, întinsă pe pat doar într-un furou subțire. Din păcate, însă, nu putea să se abțină să se gândească la acea faimoasă noapte în care Diego fusese foarte aproape de a o face să cedeze la chemarea simțurilor lui dezlănțuite...

– Scuzați-mă, señora! La telefon!

Leslie se întoarse, bombănind.

– Ce este? mormăi ea încă pe jumătate adormită.

– La telefon, señora! Spun că sunt de la poliție!

Tonul neliniștit al Juanitei o făcu să se trezească de-a binelea și sări brusc din pat, dându-și părul pe spate cu o mână ce-i tremura.

– Poliția? repetă ea cu mintea deja plină de scenarii.

Oare întrevederea lui Diego cu ministrul justiției să fi dat deja roade?

– Voi vorbi de aici.

În ciuda panicii care o cuprinsese, avu răbdare să aștepte până când auzi că Juanita închisese telefonul din vestibul și abia atunci își spuse numele.

– Iertați-mă, señora, se auzi o voce masculină necunoscută la celălalt capăt al firului, aș dori să vorbesc cu señor Ramirez.

– Nu este aici, răspunse ea.

Este în Mexico. Dar eu...

– V-aș fi recunoscător dacă mi-ați spune unde îl pot găsi, señora.

– Pot foarte bine să preiau eu mesajul. Știu că este vorba despre tatăl meu, Daniel Trent, zise ea pe un ton iritat.

Din nou, era exasperată să vadă cum este considerată o cantitate neglijabilă. Strânse din dinți auzindu-l pe interlocutorul ei invizibil insistând să afle numărul de telefon al lui Diego. Enervată, acceptă să dea numărul de telefon de acasă și cel de la birou, după care adăugă:

– De altfel, tocmai mă duceam să-l văd pe tatăl meu. Fără îndoială că el va putea să-mi explice ce se petrece...

– Nu vă sfătuiesc să veniți, señora.

– Poftim? Doar n-o să mă împiedicați să-l vizitez!

– Este inutil să vă deranjați, señora Ramirez. Domnul Trent... nu mai este aici.

Leslie privi aparatul cu un aer descumpănit.

– Nu... nu înțeleg. Nu a avut când să plece de acolo, să fim serioși!

– Ba da. A plecat.

O bucurie nebună o cuprinse dintr-o dată pe Leslie. Când se gândea că se plânsese de lentoarea justiției mexicane! Diego abia îi vorbise despre această problemă ministrului de justiție și iată că deja tatăl său fusese dus în altă parte, fără îndoială în capitală pentru a fi judecat.

– Vă mulțumesc mult pentru această informație, spuse ea înainte să închidă telefonul, fără măcar să asculte răspunsul interlocutorului său.

Bucuria ei fu însă de scurtă durată... Judecata tatălui său și eliberarea lui va avea drept consecință imediată divorțul ei și plecarea din Mexic. Mai bine nu se mai gândea la acest lucru... Diego o dorea acum pe Francisca... pe voluptuoasa Francisca... Roata se întorsese...

De la fereastră, aruncă o privire pe terasa cu dale din marmură. Dincolo de ea, marea se ridica în valuri uriașe ce se spărgeau de stânci într-un clocot de spumă. Leslie își aminti că Diego o prevenise să nu se scalde niciodată în această parte a plajei, prea periculoasă. Dar de ce n-ar pleca să se plimbe pe plaja dinspre sud? Era o ocazie unică. Curând, va părăsi această vilă... Îi vor trebui, fără îndoială, douăzeci și patru sau patruzeci și opt de ore până să afle unde fusese transferat tatăl său.

Entuziasmată de acest gând, scoase dintr-un sertar un costum de baie nu mai mare ca o batistă. La urma urmei, plajele acestea erau mai întotdeauna pustii. Și apoi, când va ieși din apă, se va adăposti pe după cocotieri pentru a scăpa de eventuale priviri indiscrete.

O sună pe Juanita, care apăru foarte repede.

– În loc să-mi beau ceaiul acasă, am hotărât să cobor pe plajă. Voi lua cu mine suc de portocale.

– Așadar, señora nu va lua mașina? întrebă menajera admirând picioarele lungi și suple ale tinerei care se vedeau de sub halatul scurt de plajă din buret.

– M-am.... m-am răzgândit, zise Leslie scotocind în geantă după o carte polițistă pe care se străduise zadarnic s-o citească în avion.

– Nu s-a întâmplat nimic grav? întrebă cu prudență Juanita.

Surprinsă, Leslie se întoarse.

– Telefonul de adineauri... de la poliție... completă femeia.

– Oh, nu, nu s-a întâmplat nimic grav. Voiau... voiau să vorbească doar cu senor Diego. Le-am explicat unde îl pot găsi.

– Ah da!

Liniștită, Juanita plecă spre bucătărie să prepare sucul cerut, în timp ce Leslie îndesa în geanta mare de plajă din pai împletit,

prosopul de plajă, cartea, ochelarii de soare. În clipa când vru să pună și flaconul cu loțiune solară, se înfioră fără voia ei amintindu-și cum Diego îi masase cu gesturi pricepute spatele, gâtul, umerii. Regrete tardive... Flaconul dispăru în fundul genții pe care și-o aruncă pe umăr.

Înotă îndelung în apa plăcută a oceanului. Din când în când, se lăsa să plutească pe spate ca să se relaxeze, cu ochii închiși din cauza intensei străluciri a apei.

După vreo jumătate de oră, se întoarse încet spre mal, unde o aștepta un termos cu suc de portocale delicios de răcoritor. Cu aerul cald care o întâmpină la ieșirea din apă, nici nu mai fu nevoie să se steargă. Sub soarele arzător, costumul ei de baie își recăpăta repede culoarea naturală, foarte asemănătoare cu aceea a pielii ei bronzate cu care se putea și confunda și te puteai întreba dacă are ceva pe ea...

Se întinse pe prosopul de plajă în culori vii. Sprijinită într-un cot, sorbi încet din sucul de portocale privind îngândurată peisajul de vis pe care nu-l va mai revedea prea curând. Încercă să-și fixeze în memorie culoarea aproape albă a nisipului fin ca o pudră, albastrul-verzui al mării cu crestele de spumă ale valurilor mici, digul natural de stâncă cu care plaja era protejată de valurile uneori enorme ale Pacificului, imensii cocotieri plini de fructe coapte sub frunzele lor de un verde închis.

Puse la loc paharul termosului și se întinse la soare cu ochii închiși sub razele astrului strălucitor. Nu trebuia să uite să se ungă cu loțiune solară, își zise ea, deja somnolentă...

La un moment dat, o umbră se interpuse între soare, și ea. Cu inima bătându-i nebunește, deschise ochii. Lumina o orbi. Preț de o

clipă, i se păru că-l vede pe Diego într-o cămașă albă de bumbac descheiată până-n talie și în niște blugi vechi, destrămați pe ici pe colo.

Și apoi, o cuprinse panica recunoscându-l pe Guillermo.

– Ce... ce cauți aici? întrebă ea redresându-se brusc și încercând zadarnic să-și găsească pipăind în jurul ei halatul de baie.

– Juanita s-a gândit că s-ar putea să aveți nevoie de ceva, o liniști tânărul mexican privindu-i cu îndrăzneală corpul bronzat prea puțin acoperit de acest costum de baie într-adevăr microscopic.

– Nu-mi înșira povești! Am tot ce-mi trebuie și Juanita știe asta!

Fără să se lase descurajat, Guillermo se ghemui lângă ea și o privi obraznic.

– Nu-i prea sigur că aveți de toate. La fel ca și mine, a remarcat și ea unele lucruri. Señor Diego s-a căsătorit cu o femeie foarte frumoasă de care orice bărbat ar fi mândru s-o aibă în patul lui, și totuși o trimite departe de el cu tristețe în ochi. Cunosc această expresie, señora. Am citit-o adeseori pe chipurile femeilor care vin la Acapulco fără soții lor.

Cu o furie cumplită, Leslie sări în picioare.

– Nu mă mira să te aud vorbind astfel, îi spuse ea cu cel mai profund dispreț. Dar nu îndrăzni să mă compari cu una dintre tinerele acelea singure pe care le abordezi pe plajă! Dacă îi spun soțului meu...

– De ce să-i spuneți? murmură Guillermo cu o voce senzuală teribil de convingătoare.

Eu știu să fac femeile fericite, señora, în privința asta puteți să fiți sigură...

– Dacă vei continua, îl chem pe Carlos! izbucni Leslie.

Dar înainte să aibă timp să-și pună în aplicare amenințarea, Guillermo o prinse de braț și o trase violent spre el, acoperindu-i gura cu mâna liberă.

Se luptară în tăcere. Leslie se zbătea din toate puterile și pentru o clipă reuși să scape din mâna agresorului. Preț de o secundă, Guillermo ezită. Apoi, văzând-o gata să strige după ajutor, se aruncă peste ea, acoperindu-i gura cu buzele lui. Neputincioasă în fața forței mexicanului, Leslie simți că i se face greață. Dacă le-ar fi dat măcar prin minte lui Carlos sau Juanitei să apară în capul scării tăiată în stâncă!

Sărutul acesta i se părea că durează de o veșnicie și era în pragul leșinului când deodată se simți liberă, atât de brusc încât îi fu greu să se dezmeticească.

Ca prin ceață, îl văzu pe Guillermo proiectat la câțiva metri de ea, ridicându-se cu greutate din nisip și cu nasul sângerând. O ploaie de înjurături în spaniolă o făcu să ridice capul. Diego era aici lângă ea, alb de furie, părând cam nepotrivit în locul în care se afla în ținuta lui de oraș pe care o purtase azi-dimineață, când o părăsise plecând spre birou.

– Oh, Diego! hohoti ea de plâns aruncându-se în brațele lui. Oh, Diego, mi-a fost atât de frică! Acesta se întoarse pentru a-i arunca angajatului său o privire dușmănoasă. Guillermo ajunsese deja la jumătatea scării și își tampona gemând nasul.

– Șterge-o, și cât mai repede! șuieră Diego. Să te găsesc imediat pe iaht.

Rămase cu privirea spre faleză, până când servitorul dispăru.

Apoi își întoarse privirea furioasă spre Leslie, care tremura în brațele lui ca o frunză.

– Ținuta ta este aproape indecentă! zise el împingând-o fără menajamente. Cum să te miri așadar, de reacția acestui băiat care surprinde o femeie frumoasă aproape goală pe o plajă pustie!

– Mexicul este o țară de sălbatici! replică Leslie, scoasă din sărite.

Diego o privea cu niște ochi în care ardea acum altceva decât furia de adineauri. Ea se întrebă cu îngrijorare ce-o fi având în minte. Înfățișarea lui impecabilă și respirația precipitată nu prevestea nimic bun. Văzându-l dezbrăcându-se cu febrilitate, bâigui terorizată:

– Ce faci?

– Nu-i nici un secret, nu-i așa? Asta o să te învețe minte să provoci bărbații. Nu ești decât o cochetă!

Cuprinsă de panică, Leslie fugi spre scara de piatră. Dar Diego o ajunse din doi pași și o ridică în brațe. Firește, îl dorise pe Diego, îl dorea și acum, dar nu voia o contopire inspirată de furie și de o dorință fizică pură. Și apoi, cum să uite de bruna Francisca...

– Diego, nu, te implor! îi șopti ea.

Fără s-o asculte, o puse fără blândețe pe prosopul de plajă înainte de a termina să se dezbrace. Apoi, într-o clipă, îi smulse costumul de baie și cu privirea înfierbântată, contemplă trupul frumos care fremăta de teamă.

– Diego, nu...!

Dar acesta se lăsă să cadă peste ea, și ceea ce citi în ochii lui o făcu să abandoneze orice rezistență.

– Sunt mai mult decât sătul să-ți ascult smiorcăielile, zise el cu o voce răgușită, acoperind-o cu sărutări care o făcură repede să-și piardă capul.

Nu existau cuvinte care să descrie senzațiile resimțite de Leslie sub mângâierile de un rafinament nemaiîntâlnit. Cu o nevoie rezistibilă de a se contopi cu el, de a-i aparține trup și suflet, Leslie își rătăcea cu febrilitate degetele prin părul lui negru și pe spate. Trupul ei arzând de dorință se încordă sub cel al soțului ei.

Legănați de zgomotul valurilor ce veneau să moară pe nisipul ud, într-un foșnet de mătase sfâșiată, se lăsară amândoi purtați de plăcerea care-i copleșea.

Când după clipele de neuitat pe care le cunoscuse își îndreptă ochii luminoși ca niște stele spre el, îl văzu că o privește cu un aer triumfător, dar și uluit în același timp.

– Dumnezeule, murmură el cu o voce nesigură, mi-ai spus totuși că... Brent și cu tine...

– Oh, Diego, ți-am spus asta pentru că... nu-mi dădusem seama că....

În timp ce căuta cu disperare să-i explice că de la început luptase împotriva acestei iubiri pe care refuzase s-o recunoască, auzi vuietul vântului printre frunzele palmierilor care îi fereau de soare. Abia avu timp să-l vadă pe Diego ridicându-se brusc cu o exclamație înăbușită, și ridicând brațul într-un gest protector, că un șoc violent o făcu să-și piardă cunoștința.

Capitolul 10

Când deschise ochii, primul lucru pe care-l zări Leslie fu un superb buchet de gladiole portocalii. Îi trebui un oarecare timp până să-și dea seama că dincolo de ele părea să se miște ca într-o ceață o siluetă albă.

Vru să strige, dar nu reuși să scoată nici un sunet din gâtul uscat. Acest singur efort îi provocă o durere cumplită de cap. În mod inconștient, începu să geamă.

Silueta albă o imobiliză brusc. Leslie văzu apropiindu-se un chip îngrijorat de femeie sub o bonetă albă apretată.

– Slavă Domnului! murmură o voce blândă într-o limbă necunoscută ei, dar înțelegând-o fără dificultate. Dorești ceva, copila mea?

Leslie îi spuse cu o voce împleticită că murea de sete. Infirmiera dispăru pentru a se întoarce câteva clipe mai târziu cu un suc rece de portocale.

– Soțul dumitale va fi foarte bucuros să afle că ți-ai recăpătat cunoștința, continuă vocea în acea limbă străină pentru Leslie.

– Soțul meu... repetă ea încruntându-se ușor. Așadar, sunt căsătorită?

– Bineînțeles, copila mea. Și-a făcut niște griji îngrozitoare în ceea ce te privește.

Cum femeia în alb își dădu seama dintr-o dată că limba spaniolă nu era limba maternă a tinerei blonde atât de suplă sub cearșaful ușor de mătase, reîncepu să vorbească în engleză.

– Mă duc să-i anunț vestea cea bună și să-l aduc încoace.

– Așteaptă, te rog, spuse Leslie. Cine este el? Nu... nu reușesc să-mi amintesc...

– Ești soția lui señor Diego Ramirez, răspunse infirmiera cu un fel de respect. Domnul Ramirez este o personalitate aici, în Mexic.

În Mexic... Ce căuta ea în Mexic, și... măritată cu un mexican?

– Ați avut un accident pe plaja din fața vilei Jacintha, adăugă ea în loc de altă explicație.

Un accident? Vila Jacintha? Leslie scutură din cap cu perplexitate. Din nou, durerea cumplită de cap îi sfredeli tâmplele.

– Nu... nu-mi amintesc nimic...

– Nu-ți face griji, copila mea. Este normal după un asemenea șoc. Nu te mișca prea mult. Mă duc să-i spun soțului dumitale că ți-ai recăpătat cunoștința.

Leslie își puse mâna pe mâneca apretată a halatului alb.

– Te rog, șopti ea, vorbește-mi mai întâi despre acest accident.

O teroriza ideea de a întâlni un soț necunoscut. Cine era el? Cum arăta? Câți ani avea? Iar ea, cine era ea?

– Erați pe plajă, señora, sub un cocotier încărcat cu fructe coapte. Era ultima imprudență pe care ar fi trebuit s-o faceți. O nucă de cocos poate să-ți zdrobească ușor capul...

– Și... ce s-a întâmplat?

– Ai avut noroc că soțul dumitale era acolo în momentul acela, zise infirmiera roșind imperceptibil. El a putut să atenueze șocul. Și acum, mă duc să-l caut. Abia azi-dimineață am reușit să-l conving să se ducă să se odihnească puțin. Dar i-am jurat că-l vom trezi de îndată ce vom avea vești bune.

După ce dispăru infirmiera, Leslie se simți copleșită de nenumărate întrebări cărora nu le găsea răspuns. De când era căsătorită cu un mexican? Probabil că o iubea mult dacă veghease la căpătâiul ei...

Ar fi trebuit să-i ceară infirmierei o oglindă înainte ca aceasta să plece să-l caute. Nici măcar nu știa cum arată. Avea ochi albaștri sau negri? Ridică mâna în speranța că, prinzând o șuviță, va afla ce culoare avea părul ei. Dar acesta era ascuns sub un enorm pansament care-i cuprindea tot capul. În clipa când își atinse cu degetele fruntea, făcu o grimasă de durere.

Deodată, tresări. Un bărbat tocmai intrase în încăpere și rămăsese nemișcat lângă patul ei.

Văzu că era înalt, brunet, cu părul negru și cu fața măslinie. Părea să aibă vreo treizeci de ani. Era îmbrăcat într-un tricou cu mâneci scurte și niște blugi care-i scoteau în evidență musculatura atletică. Chipul îi era marcat de oboseală.

O privea cu un fel de îngrijorare.

– Leslie, murmură el cu o voce răgușită de emoție punându-și mâna bronzată peste mâna ei de pe cearșaf.

Așadar, se numea Leslie... Îi plăcea prenumele acesta. Dar oare, cum îl chema pe soțul său? Infirmiera îi spusese adineauri... Ah da...

– Diego, murmură la rândul el.

– Mă recunoști, querida? întrebă el cu o licărire de speranță în ochii negri.

Ea scutură ușor din cap.

– De fapt, infirmiera mi-a spus cum te cheamă.

Remarcând atunci pansamentul de pe mâna soțului ei, îl întrebă:

– Ești rănit?

– Nu-i nimic, un fleac.

– În același accident cu mine? insistă ea. Mi s-a spus că ai putut să atenuezi șocul, că fără tine, aș fi fost probabil moartă...

– Accidentul acesta este în întregime din vina mea, zise el cu buzele strânse.

Nu am nici o scuză. Ar fi trebuit totuși să știu...

Lăsându-și fraza în suspensie, se așeză pe pat. Se părea că spusele lui aveau un dublu sens... Dar creierul lui Leslie refuza încă să funcționeze normal. Așa că nu încercă să aprofundeze chestiunea.

– De când sunt inconștientă? întrebă ea slab.

– De trei zile.

El își aplecă spre ea capul și trăsăturile lui i să părură și mai obosite. Leslie îl strânse de mână.

– Atunci, trebuie să fii teribil de obosit, spuse ea cu blândețe. Infirmiera mi-a spus că ai stat lângă mine în tot timpul acesta.

Preț de câteva clipe, el privi îngândurat mâinile lor împreunate pe cearșaf, apoi se ridică brusc.

– Doctorul va veni în curând, o anunță el pe un ton neutru. Voi reveni să te văd după plecarea lui.

Ea crezu o clipă că se va apleca și o va săruta. În loc de asta, îl văzu îndepărtându-se repede, lăsând-o în mod inexplicabil cu lacrimi în ochi.

De ce soțul său, acest bărbat care o veghease timp de trei zile cu un asemenea devotament, părea dintr-o dată că este foarte grăbit... s-o părăsească?

***

Leslie risipi firimiturile de pâine peste parapetul ce înconjura terasa plină de flori. Privea cu duioșie păsărelele multicolore ieșite de prin tufișurile din jur și certându-se cu ciripituri vesele pe această mană căzută din cer.

– Le răsfeți prea mult, niña, murmură încet Diego.

– Sunt atât de drăguțe, spuse ea după ce le aruncă și ultimele firimituri.

Se așeză apoi la loc în fața soțului său și luă cafetiera.

– Îmi imaginez că așa se întâmplă și cu copiii. Nu te lasă inima să le refuzi ceva. Vrei și tu?

– Poftim? Copiii? întrebă el tresărind.

– Nu, dragul meu, întrebam dacă vrei cafea!

– Ah da... Da, cu plăcere...

– Acum dacă mă gândesc, n-ar fi o idee prea rea să avem copii. Ce zici?

Îl văzu încruntându-se.

– Credeam că am căzut de acord să evităm acest gen de subiecte atâta vreme cât nu ți-ai revenit complet.

Cu un aer preocupat, Diego luă o țigară și o aprinse.

– Da, la început, murmură ea, îți împărtășeam părerea, dar...

Se ridică nervoasă și se duse să se sprijine de pietrele calde ale parapetului. Cu privirea ațintită spre peisajul de vis ce se întindea la picioarele ei, reluă:

– Diego?

– Da?

– Crezi că n-o să-mi recapăt niciodată memoria?

Urmă un moment de tăcere.

– Medicii ne asigură că este o simplă chestiune de timp.

– De timp! izbucni ea, întorcându-se. Dar au trecut deja două luni! Și doar câteva imagini, și acelea destul de neclare, au ieșit la suprafață: cea a unui iaht ancorat la chei, apoi o călugăriță rugându-se într-o capelă...

– Ai fost crescută la mănăstire, spuse Diego pe un ton prudent scuturându-și țigara în scrumieră.

Leslie se săturase să-și scormonească zadarnic memoria în căutarea unor frânturi din trecutul ei. Simțea că-i plesnește capul.

– De ce nu vrei să mă ajuți să-mi regăsesc firul amintirilor?

La rândul lui, Diego se ridică brusc și porni spre ea, nespus de elegant în cămașa lui de mătase de culoarea fildeșului și pantalonul de pânză asortat. Își puse degetele fierbinți pe brațul ei gol.

– Doctorii mi-au recomandat să nu grăbesc lucrurile, știi bine, zise el cu răbdare. Este mai bine ca totul să-ți revină în mod firesc în memorie.

– Tot medicii te-au sfătuit să dormi în cameră separată?

Leslie îl privi provocator. Îl văzu cum își încleștează maxilarele.

– Nu. Hotărârea aceasta am luat-o eu, spuse Diego luându-și mâna de pe brațul ei și adunând niște hârtii de pe masă. Acum trebuie să plec, dacă nu vreau să pierd avionul.

După-amiază, am mai multe întâlniri în capitală.

Ea îl urmă până în camera în care el dormea singur.

– De data aceasta, nu pot să vin cu tine?

Diego, care își aranja niște hârtii într-o mapă din piele neagră, se întoarse spre ea, încurcat.

– Este mai bine să rămâi aici, liniștită, te asigur.

Nu era pentru prima oară după accidentul ei când îi refuza o astfel de cerere. Brusc, Leslie se enervă.

– Aici, nu-i așa, nu risc să dau peste amanta ta! îi aruncă ea, roșie de furie.

Cu un zgomot sec, Diego își închise mapa și se apropie de ea, cu o expresie de nepătruns.

– Plec la Mexico cu afaceri și nu la o amantă din imaginația ta, îi replică el cu o oarecare asprime.

Oare mai auzise această scuză clasică și înainte de accident? Cum să afle? Avea o dorință nebună de a-și astupa urechile, de a nu mai auzi nimic, de a se lăsa pradă disperării. Cum era cu putință ca acea blestemată nucă de cocos să-i deranjeze creierul într-o asemenea măsură? Oare Diego se purtase întotdeauna astfel, mai mult ca un frate atent decât ca un soț sau un amant? Nu, era puțin probabil. Simțea prin toate fibrele trupului ei că potrivirea lor fizică trebuie să fi fost perfectă și că el știuse s-o poarte pe culmile plăcerii.

– Diego... șopti ea când acesta se pregătea s-o sărute, ca de obicei, pe frunte.

– Ce este?

– Nu crezi că mi-aș reveni mai repede dacă... dacă noi... În sfârșit, dragul meu, sunt absolut sigură că aveam o relație normală între soți înainte de accident.

El făcu ochii mici și privi chipul ei fin îmbujorat.

– De unde știi? întrebă el brusc.

– De unde? Simt asta, ce naiba! La urma urmei, ești soțul meu. Ce este rău în a vrea să dorm cu tine?

O clipă, el rămase tăcut. Apoi oftă adânc.

– Nu este nimic rău în asta, querida, dimpotrivă, zise el cu o voce aproape tandră, mângâindu-i părul. Și eu îmi doresc asta, Leslie. Nu-mi este ușor să rezist dorinței de a veni în camera ta.

– Nu înțeleg! strigă ea. Nu văd nimic imprudent în asta. Sunt sănătoasă, mă simt bine. Atunci, de ce...?

– Vom mai vedea, când mă întorc...

Leslie turba de furie în sinea ei, văzându-se tratată ca un copil iresponsabil. Dar acum îl cunoștea destul de bine pe Diego ca să știe că o dată ce luase o decizie, nu se mai lăsa influențat cu ușurință.

În sfârșit, de data asta, o sărutase pe buze înainte să plece, se gândi ea mai târziu, în camera ei. Era oricum mai bine decât acele sărutări frățești la care avusese dreptul până acum. Doar un soț, un iubit, ar ști s-o facă să uite îndoielile care o hărțuiau fără încetare de la accident. Diego îi dezvăluise că își pierduse părinții. Dar trebuie să fi avut și ea o poveste, o meserie, prieteni, cunoștințe, veri... Nu venise nimeni să întrebe de ea. Probabil că rupsese toate relațiile cu toți căsătorindu-se. Ah, dacă măcar soțul ei i-ar da un indiciu, în loc să se mulțumească să aștepte bunăvoința naturii!

Cuprinsă de o teribilă tristețe, se întinse pe patul imens în care noaptea se simțea pierdută.

Și mintea începu să-i lucreze cu febrilitate. Oare Diego avea o amantă la Mexico? Leslie își aminti că parcă citise undeva că fidelitatea nu făcea parte dintre virtuțile dominante ale mexicanilor.

Iar Diego era un pasionat, un senzual. Era de-ajuns să-l privești ca să te convingi de asta. Puține femei trebuie să fi avut puterea să-i reziste. Chiar și ea însăși nu suferea din cauză că se simțea respinsă astfel?

Mărturisirea era trecutul. Acum era căsătorită, ce naiba! Și își iubea soțul. Ce putea să fie mai firesc decât să-l iubească? Trebuie să existe mijloace prin care să-l convingă de asta. Da. Va încerca să-l seducă.

***

Nu lăsă nimic la voia întâmplării. În următoarele trei zile de după plecarea lui Diego, desfășură o activitate febrilă. În seara întoarcerii lui, casa era pregătită de "luptă". O superbă față de masă albă brodată acoperea masa pe care scânteiau argintăria și cristalele. Un încântător aranjament floral din trandafiri roz, asortați cu lumânările din sfeșnice, ocupau mijlocul mesei. Leslie se simțea seducătoare până-n vârful unghiilor, cu părul ei blond mătăsos care-i cădea liber pe umerii bronzați și cu rochia albă cu corsajul mulat, reținut prin două bretele fine.

După ce aruncă o ultimă privire peste pregătirile făcute, se întoarse cu ochii strălucind spre menajeră.

– De îndată ce sosește señor Diego, ne servești aperitivul în salonul cel mic. Asta îți va da timp să faci o ultimă verificare a cinei.

– Nu vă faceți griji, senñora, spuse femeia cu o expresie de bucurie pe față. Domnul spune întotdeauna că mă va lua într-o zi la

Mexico pentru ca să-i arăt bucătarului său francez cum se face "enchiladas".

În clipa aceea, sună telefonul. Juanita se duse să răspundă.

Totul era pregătit pentru marea scenă a seducției, gândi Leslie ridicând un trandafir care se aplecase prea mult: luminile calde, meniul preferat al lui Diego, un vis bun... Ce n-ar fi făcut numai să-l smulgă pe Diego din brațele amantei sale...?

– Este pentru dumneavoastră, zise Juanita reapărând în pragul ușii. Este señor Diego.

– Ah, da? Vrea să mă duc să-l iau de la aeroport?

– Sună din Mexico, señora, precizează Juanita.

Cu inima strânsă de dezamăgire, Leslie ridică receptorul.

– Diego, ce s-a întâmplat? Ești în întârziere?

– Îmi pare rău, querida, îmi este imposibil să vin astă-seară.

– Oh, dar totul era pregătit... Te așteptam...

– Îmi pare rău, repetă el. Sunt niște afaceri încurcate de care trebuie să mă ocup personal... Voi veni fără îndoială duminică după-amiază.

– Abia duminică! exclamă ea, consternată.

– Am niște întâlniri diseară și mâine toată ziua. Compatrioții tăi, știi bine, au reputația că pun întotdeauna afacerile înaintea plăcerilor. Așa fac și eu acum, îi incit, în ciuda.... dorinței de a te revedea.

– Bine, spuse Leslie mușcându-și buzele. Atunci... pe duminică...

– Îți promit. Te voi suna dacă intervine ceva.

Dar Leslie deja nu-l mai asculta. Analiza în minte această scurtă conversație. Diego nu putea sau nu voia să vină? Ce ascundeau toate aceste plecări? Mai există vreo femeie în viața lui?

Telefonul lui de a doua zi, prin care își amâna întoarcerea cu încă patruzeci și opt de ore, nu făcu din păcate decât să-i confirme bănuielile.

– Am niște întâlniri de afaceri foarte importante luni și marți, îi spuse Diego. Așa că nu pot să ajung înainte de marți seara. În schimb, cred că voi putea apoi să-mi petrec toată săptămâna cu tine, la vilă.

– Să nu-ți faci în nici un caz griji pentru mine, îl asigură ea pe un ton sec. Petrecere frumoasă în weekend împreună cu amanta ta! adăugă ea furioasă înainte de a închide telefonul.

El nu mai sună. Dovadă că nimerise exact la țintă.

Acum, ce să facă? Să aștepte răbdătoare întoarcerea nestatornicului ei soț? Doamne, dacă ar putea măcar să scape de această umilință! Dar situația era de acum fără ieșire. Unde s-ar fi putut duce? Cu cine ar fi putut lua legătura? Amnezia ei îi interzicea să părăsească închisoarea aurită care devenise pentru ea vila Jacintha.

Gândurile ei erau bântuite adesea de viziunea unei femei brunete cu forme voluptuoase cu care în mod sigur Diego urma să-și petreacă weekendul. De ce atunci se căsătorise cu ea atât de blondă și suplă, atât de puțin conformă cu regulile frumuseții mexicane?

Căuta zadarnic o explicație. Dar amintirile ei se pierduseră undeva, în trecut. Poate că erau pe punctul de a se despărți înainte de accident? Asta ar putea să explice refuzul lui Diego de a avea cu ea relații normale între soți...

Și apoi, lunea următoare, în timp ce universul ei era limitat tot de cerul azuriu și marea ale cărei valuri loveau baza falezei, memoria îi reveni într-un mod pe cât de fulgerător, pe atât de neașteptat....

***

– Señora! Un oaspete.

Absorbită de pictura ei, care încerca să redea pe hârtie păsărelele multicolore care săreau pe marginea parapetului certându-se pe firimiturile de pâine pe care ea la risipise, Leslie nu luă în seamă la început apelul Juanitei. Diego îi sugerase să se apuce să picteze cu acuarele pentru a-și mai trece timpul în absența lui. Fusese o idee bună. Când picta, uita de orice preț de câteva ore.

– Señora, repetă Juanita. Aveți un musa...

– Mulțumesc, îi tăie vorba o voce masculină. Voi vorbi chiar eu cu domnișoara Trent... vreau să spun... cu señora Ramirez...

Leslie făcu ochii mari privindu-l apropiindu-se pe noul venit. Era în mod evident un american. Cum îi spusese oare? Domnișoara Trent... Dar atunci... poate că el va reuși să-i limpezească trecutul....

– Bine, Juanita, este în ordine, spuse ea privindu-l nedumerită pe tânărul din fața ei. Voi discuta eu cu domnul...?

– Leslie! Sunt eu... Brent! Nu-mi spune că deja m-ai uitat!

O dezamăgire cumplită o făcu pe Leslie să aibă o strângere de inimă. Bărbatul acesta tânăr și frumos cu părul castaniu și cu ochi căprui îi era total necunoscut.

– Adu-ne niște cafea, o rugă ea pe Juanita în timp ce își ștergea degetele murdare de acuarele. Îmi pare rău, adăugă ea adresându-se musafirului, nu vă recunosc...

– Îți bați joc de mine? În fine, Leslie, sunt eu, Brent!

Am fost logodiți, amintește-ți. Dar acum încep să înțeleg de ce m-ai abandonat pentru acest Ramirez, insinuă el aruncând o privire spre priveliștea încântătoare din jurul lor.

– Eu v-am abandonat? bâigui ea cu privirea ațintită asupra americanului. Și apoi, văzând-o pe Juanita încremenită în prag, cu ochii măriți de surprindere, îi ordonă sec:

– Juanita, te-am rugat să ne aduci niște cafea!

– Si, señora, răspunse mexicana cu un aer reticent înainte de a se îndepărta.

– Luați loc, îl invită cu amabilitate Leslie pe străin, așezându-se ea însăși în fotoliul de răchită. Nu fiți supărat pe Juanita. De la accident, încearcă să mă protejeze de orice neplăcere.

– Accident? Care accident?

– Ei, este o poveste stupidă. Închipuiți-vă că făceam plajă aici, în fața vilei, sub un cocotier. O nucă de cocos s-a desprins și m-a lovit direct în frunte. De atunci, am o amnezie totală.

Bărbatul se așeză în sfârșit pe fotoliu, ca și cum picioarele nu l-ar mai fi ținut. Pălise la această veste.

– Chiar nu-ți mai amintești nimic? întrebă el cufundându-și privirea în ochii ei verzi.

– Nimic. Sau aproape nimic. Din când în când, abia de îmi apar în minte imagini vagi din trecutul meu... Medicii mă asigură că memoria îmi va reveni cu timpul. Dar... Ezită să continue fraza.

Ar putea oare să-i ceară acestui bărbat care o cunoscuse să-i dea informații despre trecutul ei?

– Este incredibil că nu mă recunoști, Leslie, reluă Brent stupefiat.

Ea nu răspunse. Juanita tocmai pusese tava pe masă și se îndepărta, vizibil șovăitoare.

– În sfârșit, Leslie, noi trebuia să ne căsătorim... Astea nu sunt lucruri care se uită!

– Nu cumva, întrebă Leslie sorbind o gură de cafea, m-am.... căsătorit cu Diego înainte ca noi să rupem logodna?

Americanul făcu un gest iritat cu mâna.

– Nu. Mi-ai trimis doar inelul înapoi, spunându-mi că te-ai îndrăgostit de un alt bărbat.

Îngândurată, Leslie amesteca în ceașcă pentru a topi zahărul.

– Simt că l-am iubit pe Diego din clipa în care l-am întâlnit. Este foarte....

– Bogat? întrebă Brent pe un ton voit ofensator.

Leslie se crispă. Ce voia să spună bărbatul acesta? Că era o interesată? Că avea un suflet nestatornic? La urma urmei, cum ar fi putut să nege astfel de aserțiuni dacă din memorie i se șterse totul?

– Da, este bogat, spuse ea cu voce scăzută.

– Și foarte influent, știu. Și totuși, l-a lăsat pe tatăl tău să moară într-una din pușcăriile infecte din această țară! Cum poți să califici un astfel de om? Mie mi se pare că...Dar Leslie nu-i mai auzea vocea indignată. Memoria îi reveni fulgerător, cu forța unui val uriaș care șterge totul în calea lui. Simțea că-i plesnește capul, urechile îi vâjâiau...

Tatăl său... Dan Trent... Revedea acum un chip cu trăsături aspre, ars de soare și de aerul sărat al mării. Apoi, o altă imagine se suprapuse pe prima... cea a unui bărbat cu tenul pământiu în cadrul sinistru al unei celule cu pereții mâncați de mucegai. Pe o măsuță se afla un întreg sortiment de sticle cu băutură. Mai auzea încă vocea tatălui său când ridicase paharul pentru ea, spunând: "Fie ca mariajul tău să fie la fel de fericit cum a fost al meu..."

Se ridică dintr-un salt, răsturnând violent fotoliul.

– Tată! urlă ea ca o fiară rănită de moarte înainte de a se prăbuși inconștientă.

Capitolul 11

O lumină slabă trecu prin perdele când Leslie deschise ochii. Juanita, așezată pe un scaun lângă pat, se aplecă imediat ca să scruteze chipul ce își recăpăta încet culoarea. Leslie schiță cu greu un zâmbet care, în loc s-o liniștească pe menajeră, o făcu să izbucnească în lacrimi.

– Oh, señora, suspină ea prinzând cu mâna brațul subțire întins peste cearșaf, n-ar fi trebuit niciodată să-l las pe acel bărbat să intre. Dacă aș fi știut că vă face atâta rău...! Iertați-mă, señora!

– Nu ești vinovată, Juanita, articulă Leslie cu o voce nesigură. De altfel, Brent mi-a făcut rău fără voia lui. Ceea ce mi-a spus... a făcut să-mi revină fulgerător memoria. Simțeam că-mi plesnește capul, atâta tot.

Strângându-și capul în mâini, Juanita aruncă spre ea o privire îngrozită.

– Señor Diego.... va fi foarte furios împotriva mea. O să-mi spună că...

– Nu-ți fie teamă, Juanita. Îi voi explica faptul că Brent aproape că mi-a forțat ușa... Ai reușit să dai de... soțul meu? adăugă ea închizând ochii.

– Da, señora, răspunse femeia. În fine, n-am putut să vorbesc direct cu el. I-am lăsat un mesaj majordomului care urma să-i telefoneze la señora Francisca Bandry, unde dumnealui se afla pentru afaceri.

Pentru afaceri! O imagine sfâșietoare, pe jumătate uitată, apăru din nou în mintea lui Leslie. Revăzu capul brunet al lui Diego aplecat peste fața inundată de lacrimi a Franciscăi. Nu era greu să-ți imaginezi ce gen de afaceri trebuie să fi discutat Diego cu această frumusețe brună a cărei văduvie recentă o făcea și mai interesantă.

– Acum aș vrea să dorm, se auzi ea mințind.

– Îmi pare rău să vă las singură, señora, spuse Juanita ridicându-se să plece fără tragere de inimă.

– Mă simt foarte bine, Juanita. Nu-ți face griji. Am nevoie doar de puțină odihnă.

– Chiar nu doriți nimic, señora?

– Nu, mulțumesc. Ai grijă doar să nu mă mai deranjeze cineva.

Mintea ei nu putea însă să rămână inactivă. Rând pe rând, amintirile reveneau. Toate evenimentele din trecut își regăseau încetul cu încetul locul în bietul ei creier, ca piesele unui puzzle uriaș. La gândul că dragul ei tată murise într-o pușcărie mexicană, izbucni în lacrimi.

Oare doar încarcerarea lui era responsabilă de moartea-i prematură? Leslie nu uitase cina lor în doi de la "El Mirador". În seara aceea, i se păruse că este cam tras la față. Părea să-și fi pierdut dinamismul obișnuit. "Mă întreb dacă inima mea va suporta

asemenea emoții", spusese el privindu-i pe tinerii care săreau de pe marginea falezei. Leslie luase afirmația aceasta drept o glumă. Oare Dan se simțea deja bolnav? Mai apoi, închisoarea înrăutățise lucrurile. Leslie își aminti de tenul pământiu pe care-l remarcase la tatăl său în timpul ultimei vizite. Pusese această stare de lucruri pe seama lipsei de mișcare și a soarelui la un om obișnuit cu largul mării și cu libertatea. În ciuda strădaniei lui Diego pentru socrul său, nu putuse să-i redea libertatea pe care o îndrăgea mai presus de sine.

Gândurile lui Leslie se îndreptară apoi spre Diego... la acea după-amiază pe plajă, exact înainte de accident. Cum să uite acele clipe de intensă plăcere împărtășită? Îl revedea pe Diego aplecat peste ea. Îi simțea buzele calde și senzuale peste tot corpul ei care vibra sub aceste săruturi ca și corzile unei viori pe care el știa să producă acordurile perfecte. Cât de fericită fusese să se dăruiască acestui bărbat pe care-l iubea.... Da, dar...

Acum își amintea totul cu o implacabilă precizie, copleșind-o. Pe vremea aceea, știa totuși că această căsătorie născută pe fondul urii împotriva lui Diego era condamnată. De altfel, Diego acceptase în principiu anularea ei. Și apoi... mai era Francisca, bruneta și seducătoarea Francisca, femeia care apăruse în scenă într-un mod atât de neașteptat. Sub cenușa acestei iubiri din tinerețe, focul încă mai mocnea. Nu le trebuise prea mult ca să reaprindă flacăra... De ce s-ar fi agățat Diego de această americană cu moravuri prea liberale pentru mentalitatea lui de mexican?

Dar existase acel episod de pe plajă. Diego își dăduse seama că îl mințise în noaptea nunții lor, vrând să-l facă să creadă că ea și Brent...

Deodată, tresări cu toată ființa ei... În acea faimoasă după-amiază, chiar înainte de accident, Diego știa cu siguranță că tatăl ei murise! Dacă se întorsese mai devreme decât prevăzuse din Mexico, o făcuse pentru că primise telefonul șefului poliției din Acapulco. De ce făcuse dragoste cu ea tocmai în ziua aceea? Tatăl ei murise! Dacă se întorsese mai devreme decât prevăzuse din Mexico, o făcuse pentru că primise telefonul șefului poliției din Acapulco. De ce făcuse dragoste cu ea tocmai în ziua aceea? Tatăl ei murise. Nimic nu mai împiedica anularea căsătoriei lor. El era liber să se însoare cu Francisca de îndată ce divorțul va fi pronunțat. Oare faptul că-l surprinsese pe Guillermo agresând-o îi inspirase această dorință brutală de a face dragoste cu ea? Oricum, știind că Dan murise în apropiere, se purtase într-un mod de neiertat.

Sări din pat furioasă și alergă spre șifonier. Cu un gest grăbit, scoase o valiză din piele roșie și începu să-și îndese în ea lucrurile în timp ce gândea cu febrilitate.

Unde s-ar putea duce în Acapulco pentru ca Diego să n-o găsească imediat și s-o aducă înapoi la vilă? Pentru că era absolut sigură că așa va reacționa. Probabil că remușcările îl făcuseră să se poarte cu ea atât de atent după accident. Înțelegea acum de ce n-o ajutase să-și recapete mai repete memoria. Fără îndoială, sperase chiar ca însănătoșirea ei să nu fie completă. La urma urmei, nu avea o viață perfectă? O soție docilă ascunsă la vila Jacintha și o amantă înflăcărată în Ciudad de Mexico?

Leslie făcu o grimasă plină de amărăciune. Descoperind că fusese pură, neatinsă, nu renunțase oare la ideea de a anula căsătoria? Pentru el, era de acum demnă să devină mama copiilor săi!

Închise valiza brusc și apoi se scotoci în portofel.

Avea destui bani ca să petreacă vreo câteva nopți la un hotel de categoria a doua înainte de a-și lua zborul spre Los Angeles. Refuza să plece din Acapulco înainte să afle unde fusese înmormântat tatăl său. Știind că dorința lui cea mai dragă fusese să fie înmormântat lângă mama ei, va face în așa fel încât să fie transportat la cimitirul din Los Angeles, unde se odihnea soția lui.

Oare Brent se mai afla în Acapulco? Poate, dar cu siguranță trăsese la unul din hotelurile de lux de pe plajă. Nici nu se punea problema ca Leslie să-și permită așa ceva. Și apoi, Diego ar găsi-o prea ușor. Nu, era mai bine să găsească un hotel aflat pe dealurile dintre mare și primele contraforturi ale munților Sierra Madre. Acolo erau hoteluri ieftine, unde nu i s-ar fi pus prea multe întrebări. Acolo se putea ascunde fără riscul de a fi descoperită.

***

Nu avu nici o greutate în a parca mașina vilei la aeroport și a se strecura apoi în mijlocul mulțimii care venea din Mexico și se îndrepta spre ieșire.

Lucrurile însă se complicară serios când zări în mulțime silueta înaltă a lui Diego îmbrăcat într-un costum de in gri deschis.

Îl văzu ridicând mâna ca să oprească un taxi. În momentul în care acesta trase lângă el, Leslie se ascunse repede în spatele unui căruț plin cu bagaje. Avusese însă timp să vadă expresia încordată a soțului ei. Ai fi zis că privirea mexicanului era ațintită spre o imagine din infern.

"Nu are decât ceea ce merită", își zise ea ridicându-se după ascunzătoare. "Viața lui călduță s-a prăbușit aflând de vindecarea mea. Ce i-o fi spus Franciscăi? Când a primit mesajul Juanitei, era cu această brunetă voluptuoasă, și probabil în brațele ei...."

– Señora!

Un taxi tocmai oprise lângă ea.

– Unde mergeți?

– Caut un mic hotel cu prețuri rezonabile în vechiul cartier din Acapulco, spuse ea pe un ton tranșant, prefăcându-se că nu observă mirarea șoferului.

– Fără să spună nimic, acesta o conduse spre dealurile orașului și se opri în fața unei clădiri de patru etaje, nu prea îmbietoare, cu fațada de un alb murdar.

– – Este hotelul "Rosario", señora, zise el oprind motorul. Mă duc să întreb dacă au locuri. Vreți o cameră cu un pat?

– Da. Doar pentru câteva zile.

Urmări cu privirea silueta bondoacă a șoferului și-l văzu intrând fără grabă în hotel. Convinsă că-i vor cere prețul cel mai mare din care șoferul își va lua un comision convenabil, Leslie ridică din umeri cu indiferență. Nu avea importanță. Important era să scape de Diego. Cu siguranță, acesta n-o va căuta într-un loc atât de sordid. De altfel, cu puțin noroc, când îi va găsi mașina la aeroport, se va gândi imediat că luase avionul spre California și nu se va gândi nici o clipă să scotocească prin Acapulco.

În sfârșit, șoferul apăru.

– Există o cameră, señora, îi spuse el cu o voce mieroasă. Este ultima și costă destul de mult.

Îi spuse un preț. Leslie se înroși de furie.

Micul ei apartament din hotelul "Panorama" costa abia cu foarte puțin mai mult. Dar nu avea de ales. Îi făcu un semn de încuviințare și coborî din taxi în timp ce șoferul îi scotea valiza din portbagaj. În vestibul mirosea a mucegai și a eterna fasole cu ardei iute....

Când Leslie intră, proprietarul se înclină atât cât îi permitea burta grasă și-i zâmbi umil privind-o cum se semnează în registru sub numele de fată al mamei sale, Olivia Forbes.

Camera în care o conduse după aceea se afla la etajul doi. Era mai mult decât rudimentară, cu un ventilator leneș, cu o chiuvetă îndoielnică și două fotolii de răchită vechi și stricate. Mai era un dulap ascuns după o perdea decolorată și, într-un colț, lipit de perete, un pat de fier cu vopseaua scorojită și acoperit cu o cuvertură jegoasă.

– Este scump pentru o astfel de cameră, spuse Leslie cu o expresie de dezgust.

– Este vârf de sezon, señora, zise proprietarul privind cu perplexitate taiorul elegant al clientei sale și pantofii de lux. Știți, când nu se fac rezervări dinainte...

– Da, știu, recunoscu ea. În fine, n-o iau pentru mult timp.

– Vă aduc bagajele imediat.

Înainte ca șoferul să-i aducă valiza grea răsuflând ca o focă după două etaje urcate, Leslie constată că patul scârțâia îngrozitor și că ventilatorul vântura un aer umed și grețos.

Rămasă singură, se întinse pe pat simțind cum hainele i se lipesc de corp. Privea îngândurată mișcarea lentă a palelor ventilatorului. Poate că totuși ar fi trebuit să-l caute pe Brent... Ar fi putut să împrumute de la el niște bani ca să poată închiria o cameră mai decentă decât mizeria asta. Dar atunci, fără îndoială că i-ar fi pus

niște întrebări stânjenitoare. Cu logica lui implacabilă de om al legii, i-ar fi spus că Diego nu are nici un drept asupra ei, din moment ce o forțase să se căsătorească datorită unui șantaj.

Închise ochii ca să nu mai vadă încăperea aceasta atât de mizerabilă pe lângă luxul de la vila Jacintha... Da, în fața legii, poate că Diego nu avea nici un drept asupra ei... și totuși, o stăpânea trup și suflet... Nu va mai putea iubi niciodată un alt bărbat cu o pasiune atât de mistuitoare...

Un tunet puternic o trezi din adâncurile unui somn greu. Se ridică tresărind, speriată că se află în această cameră sinistră, cufundată în întuneric. Auzi apoi o bătaie în ușă. Se strecură jos din pat și se îndreptă pe pipăite spre ușă.

– Cine... cine este? murmură ea cu o voce tremurată, apăsând pe întrerupător.

– Diego.

Instinctiv, privi în jurul ei în speranța că va găsi un mijloc de a-i scăpa.

Atunci văzu oribilele insecte fugind repede pe plafon și pe pereți pentru a se ascunde în crăpăturile din zid și în lemnărie.

Cuprinsă de o spaimă fără margini, scoase un urlet îngrozitor. Imediat, se auzi o lovitură puternică și un zgomot de lemn făcut țăndări.

– Draga mea, ce s-a întâmplat? întrebă Diego năvălind în încăpere.

Cu privirea speriată, scruta chipul soției lui care, fără să mai poată rosti o vorbă, îi arătă cu degetul gândacii în plină debandadă.

O cuprinse brusc în brațe și-i ascunse fața la pieptul lui.

– Nu-i nimic, querida, zise el cu o voce liniștitoare, mângâindu-i duios părul. Gângăniile acestea mici sunt total inofensive.

O legănă ușor ca s-o calmeze, apoi o îndepărtă încet.

– Te-ai liniștit?

Ea încuviință din cap.

– Astea sunt toate bagajele tale? întrebă el arătând spre valiza roșie.

– Da. Nu aveam nevoie de mai mult.

– Vino, spuse el scurt după ce luă valiza.

Ea își luă poșeta și aruncă o privire rapidă în jurul ei, încă tremurând la gândul că gândacii aceia se plimbaseră pe deasupra capului ei, pe tavan, în timp ce dormea.

Proprietarul îi aștepta în josul scării.

– Îmi pare rău, señor Ramirez, zise el pe un ton slugarnic. N-am știut că señora este soția dumneavoastră.

– Și îndrăznești să închiriezi oricui asemenea maghernițe! La ce preț, aș vrea să știu?

Leslie trebui să mărturisească suma pe care o dăduse pentru această cameră sordidă. Diego îi aruncă o privire furioasă proprietarului stânjenit dintr-o dată.

– Vei înapoia imediat trei sferturi din ceea ce ai primit pe nedrept. Restul îți va ajunge suficient ca să pui o nouă broască la ușă. Îți discreditezi profesia într-un mod scandalos!

Omul bâigui o explicație și se pierdu în scuze. De îndată ce-i înapoie banii, Diego o conduse pe Leslie pe o stradă unde aștepta un Mercedes. Porni apoi imediat spre Acapulco. Între ei domnea o tăcere apăsătoare.

– Cum ai reușit să mă găsești? întrebă în sfârșit Leslie foarte încet, fără să îndrăznească să-l privească, tocmai când acesta intra pe bulevardul luminat ce mergea de-a lungul țărmului.

– N-a fost prea isteț din partea ta. Sigur, ai lăsat mașina la aeroport. Dar nu m-am lăsat înșelat de mica ta stratagemă. Te cunosc prea bine. Știam că nu vei părăsi Acapulco până nu vei afla unde a fost înhumat tatăl tău. Am scotocit toate hotelurile din oraș, începând cu cele mai luxoase. Ajuns în acest cartier, am recunoscut în registrul hotelului numele mamei tale.

Leslie întoarse brusc capul spre el.

– Numele mamei mele? Dar de unde naiba îl știai? Eu nu ți l-am spus niciodată!

– L-am citit întâmplător pe piatra de mormânt, în timp ce tatăl tău era înmormântat alături de ea, răspunse el cu gravitate.

Leslie oftă sfâșietor.

– Draga mea, acum îți amintești... totul?

– Da, murmură ea întorcând capul pentru ca el să nu-i vadă ochii plini de lacrimi. Sunt fericită că s-au întâlnit, adăugă ea cu o voce nesigură. Îți mulțumesc... pentru asta cel puțin...

– De ce doar pentru asta? întrebă el repede. N-am făcut tot ce am putut ca să te îngrijesc și să te fac fericită de la accidentul care te-a făcut să-ți pierzi memoria?

Leslie râse, ușor sarcastic.

– Până astăzi, n-am crezut în vechiul dicton care spune că ignoranța îți face viața liniștită sau, cum se mai spune, fericiți cei săraci cu duhul... Nu mi-ai spus nimic de bunăvoie, Diego. Nu ți s-a părut necesar să-mi spui măcar că tatăl meu a murit. Nu mai vorbesc de restul... încheie ea cu o voce aproape isterică. Atâta vreme cât nu știi că s-a întâmplat o nenorocire, nu suferi, nu-i așa?

– Ajunge, Leslie! o întrerupse el pe un ton exasperat. Vom relua această discuție acasă.

Acasă? Unde era casa ei? Nu se simțea acasă nici la vila Jacintha, nici în somptuoasa casă din Ciudad de Mexico. De la moartea mamei sale, singurul ei cămin fusese iahtul lui Dan.

Ce s-o fi întâmplat cu "Barbara" se întrebă ea îngândurată, în timp ce Diego rula cu viteză de-a lungul plajei "Revolcadero" și trecea prin fața hotelului "Princess" care strălucea în luminile care-i subliniau forma piramidală.

Ca prin minune, porțile înalte ale vilei se deschiseră în fața Mercedesului. Boschetele înflorite ce mărgineau aleea își împrăștiau mireasma în noaptea caldă. Leslie se gândi imediat la Juanita și Carlos. Ce-or fi crezând despre dispariția ei? Știau oare despre scena cu Guillermo din ziua accidentului? Fără îndoială, pentru că de atunci, Leslie nu mai auzise vorbindu-se despre acest dezgustător personaj.

În vestibul, îi întâmpină o Juanita aproape stinsă, cu fața trasă de îngrijorare. Îi salută cu o voce abia auzită, după care îi ceru lui Diego instrucțiuni în privința cinei.

– Pregătește ceva, orice. Mâncăm peste o oră, spuse acesta cu asprime, în salonul cel mic.

Leslie se simțea la capătul puterilor când Diego o lăsă în camera aceea mare pe care crezuse că n-o va mai vedea vreodată. Dar bunul-gust și luxul interiorului o liniști totuși îndeajuns de repede și baia făcută în imensa cadă din marmură verde urmată de un duș energic o relaxă până la urmă.

Se așeză în fața oglinzii și începu să-și perie părul, când apăru Diego. Îmbrăcat într-un tricou pe gât din mătase albă și pantalonul de in bleu, părea și mai brunet decât de obicei. Părul des și negru, încă ud de la duș, era dat spre spate. O scânteie trecu prin

privirea-i profundă când își văzu soția nespus de seducătoare în capotul ușor de mătase în culoarea ochilor ei.

– Când vei fi gata vom merge să discutăm în salonul cel mic, îi propuse el cu o oarecare crispare în glas. Avem multe să ne spunem.

– Ești sigur? ripostă ea aruncând o ultimă privire în oglindă înainte să se ridice. Mi se părea totuși că între noi totul este limpede. Tatăl meu a murit. Căsătoria noastră nu mai are deci nici un motiv să existe. Mi-ai promis că-mi vei reda libertatea.

– Căsătoria noastră este acum un fapt împlinit, querida, spuse el străduindu-se să-și stăpânească furia. Nu putem să ne mai întoarcem înapoi.

Fără să-și poată ascunde nervozitatea, ea se îndepărtă și ridică perdeaua de voal a unei ferestre. Luna scălda minunata priveliște cu lumina ei argintie.

– Poate că există totuși un mijloc de a obține anularea...

Leslie tresări, simțindu-se cuprinsă de umeri. Covorul gros o împiedicase să audă apropierea lui Diego.

– De ce? întrebă el cu o voce aspră, întorcând-o spre el. De ce îți face plăcere să mă chinuiești? N-am putea fi fericiți împreună? Nu am cunoscut bucuria plăcerii împărtășite? Amintește-ți, querida, pe plajă, mă doreai la fel de mult cât te doream și eu. Recunoaște, Leslie. Fii cinstită cu tine însăți...

Ea îl privi cu o oarecare teamă înainte de a-și pleca ochii pentru a nu se trăda. Într-adevăr, cum ar putea uita vreodată pasiunea care-i mistuise în după-amiaza aceea?

– N-ai putut să mă înșeli în privința sentimentelor tale, murmură el cu o voce persuasivă, apăsând-și buzele peste ale ei.

Din nou, se simți că se topește sub ardoarea acestui sărut.

Cu pricioarele tremurând, îi mângâia ceafa, spatele, în timp ce el o ridică în brațele-i musculoase și o duse pe pat. Își strecurase mâna prin deschizătura capotului. Leslie încercă zadarnic să lupte împotriva plăcerii înșelătoare care o cuprindea.

Îi trebui un imens efort de voință pentru a se smulge din brațele lui și a se rostogoli de cealaltă parte a patului. Sărind brusc în picioare, îl privi cu un dispreț profund.

– Cum îndrăznești să mă atingi! Păstrează-ți mângâierile savante pentru Francisca! Nu mă îndoiesc că ea va ști să le aprecieze!

Absolut stupefiat de această acuzație, Diego dădu încet din cap și se ridică la rândul său.

– Nu înțeleg. Ce are ea de-a face cu noi?

Leslie râse batjocoritor.

– Cu mine, nu are nimic de-a face. În schimb, cu tine, n-aș spune același lucru! Poate că ai uitat, Diego! Dar eu îmi amintesc totul, din noaptea pe care ți-ai petrecut-o cu Francisca după ce v-am găsit unul în brațele celuilalt. Și ai avut tupeul să pleci din patul amantei tale pentru a-ți cere drepturile conjugale, știind cu siguranță că tatăl meu este mort, doar la câțiva kilometri de aici. Ești bărbatul cel mai respingător pe care...

– Nu, nu-i adevărat! strigă el pălind ca o coală de hârtie. Recunosc că am fost mai.... brutal în ziua aceea pe plajă, dar... îți jur că nu știam de moartea tatălui tău!

– Este imposibil! gemu ea lăsându-se ușor să cadă pe taburetul de la oglindă. Șeful poliției din Acapulco mi-a telefonat aici în ziua când tu aveai întâlnire cu ministrul de justiție. Mi-a spus că tata a.... plecat. Am crezut că... Eram sigură că fusese transferat la Mexico pentru a fi judecat mai repede. Am...

I-am dat polițistului numărul tău de telefon, pentru ca să te poată găsi.

Diego se apropie și-și puse mâinile fierbinți pe umerii ei.

– Nu am primit acel telefon. Probabil că eram deja în avion. José Perez tocmai mă informase că fuseseră găsiți oamenii care închiriaseră iahtul tatălui tău. În felul acesta, am aflat adevărul și voiam să vin să te anunț cât mai repede.

– Vrei să spui că, oricum, tata ar fi fost eliberat fără intervenția ta? spuse ea abia șoptit.

– Da. Am aflat de moartea lui abia după accidentul tău... Leslie, cum ai putut să crezi o singură clipă că aș fi putut să mă port astfel dacă aș fi știut? Ar fi fost de neiertat.

– Mă gândeam că vrei să câștigi pe două planuri, recunoscu ea cu sinceritate. Francisca la Mexico, și eu aici...

– Dumnezeule! exclamă el frecându-și ceafa, nici dacă aș trăi o mie de ani n-aș fi în stare să înțeleg modul întortocheat în care funcționează creierul unei femei! Dar, querida, crede-mă, în ziua aceea, te iubeam atât de mult, încât nimic nu m-ar fi putut opri! N-ai simțit asta?

Aș fi fost capabil să-ți dovedesc dragostea mea așa cum am făcut-o dacă ar mai fi existat o altă femeie în viața mea? Eu nu știu să simulez dragostea! Nu mă prefac atunci când iubesc. Te iubesc cu adevărat, nebunește, și asta chiar din ziua în care ne-am întâlnit. Cum poți să-ți imaginezi că ai avea rivale în inima mea?

– Nu-i atât de greu! replică Leslie, înfuriată. Nu te-am văzut cu ochii mei în brațele Franciscăi?

– Ești cumva geloasă, draga mea? întrebă el cu un aer ciudat de bucuros.

– Mărturisesc că da. În seara aceea, am descoperit cât de mult te iubeam. Așteptam cu o nerăbdare febrilă ca tu să descoperi asta. Dar în loc să te întorci la mine, te-am văzut plecând cu ea...

– Oh, querida!

Din doi pași, fu lângă ea și o cuprinse în brațe.

– Vino lângă mine, spuse el conducând-o încet spre pat. Dă-mi voie să-ți explic ce s-a întâmplat.

Așezați alături unul de altul, Diego o prinse de mijloc și reluă cu o voce emoționată:

– Pe vremea când eram foarte tineri, aproape copii, am fost logodiți. Căsătoria aceasta ar fi fost bucuria părinților noștri. Dar soarta a hotărât altfel. În viața Franciscăi a apărut Antoine, iar eu, pe de altă parte, visam la cea care va fi într-o zi soția mea.

Oftă adânc, apoi continuă:

– Și apoi, Antoine a murit. Francisca s-a întors în Mexic. Afacerile soțului ei erau în pericol. M-a rugat s-o ajut să le pună la punct. Îți jur că sărutul pe care l-ai surprins era absolut nevinovat. Era un sărut pe care un frate mai mare îl dă surorii lui pentru a o consola de necazurile prin care trece. Într-adevăr, în seara aceea, m-am dus la ea. Dar n-am stat prea mult. Restul nopții mi l-am petrecut luptându-mă să nu vin în camera ta.

– Oh...

– Dacă aș fi venit așa cum ți-am promis, draga mea, ai fi devenit soția mea chiar în noaptea aceea. Dar mă temeam să mă confrunt iarăși cu ura ta vie împotriva mea. Cum aș fi putut să ghicesc că sentimentele tale s-au schimbat?

– Oricum, zise ea privindu-l drept în ochi, nu voiai o soție care fusese deja.... iubită de altul.

În seara nunții noastre, m-ai părăsit nervos, crezând că îi cedasem lui Brent.

Diego scutură din cap, negând.

– De fapt, în această privință, nu sunt chiar atât de intransigent. Aș fi putut admite unele fapte. Dar când, în clipa aceea, ai rostit numele lui Brent, îmi dovedea că nu mă iubești. Din acest motiv ți-am promis că-ți voi reda libertatea când tatăl tău va fi eliberat. Și apoi...

– Și apoi....?

– După accident, mi-ai spus și mi-ai repetat mereu că mă iubești, că mă dorești. Eram însă incapabil să-ți îndeplinesc dorințele totuși legitime, dat fiind ceea ce se petrecuse între noi. Practic, te forțasem să-mi cedezi...

Leslie îi mângâie buzele cu vârful degetelor.

– Dacă îmi aduc bine aminte, m-am cam abandonat violenței tale în ziua aceea, pe plajă, Diego... adăugă ea mângâindu-i tâmplele. Este adevărat că mă iubești încă de la început?

– Din prima zi, o asigură el cu solemnitate, n-am încetat nici un minut să mă gândesc la tine... Ești ceea ce am mai drag și mai prețios în lume, femeia la care visam întotdeauna. Nu pot să mă mai lipsesc de tine, draga mea.

Mai era însă o problemă care o tracasa pe Leslie.

– Chiar dacă nu ajung nici la degetul mic al mamei tale? întrebă ea pe un ton provocator.

– Mama mea? Ce are ea de-a face cu toate astea?

– Consuelo pare să te creadă obsedat de amintirea ei. După părerea ei, te-ai căsătorit cu mine numai din cauză că semănăm amândouă.

– Ce prostie! exclamă Diego cu un oftat amar. Consuelo vorbește ce-i trece prin minte! Cu siguranță, a făcut-o numai pentru a te tulbura și a te face geloasă. După moartea fratelui meu, a sperat mereu că mă voi căsători cu ea, iar căsătoria noastră a înfuriat-o.

– Oh, Diego, mă simt ușurată! șopti ea. N-aveam de unde să știu că nu are dreptate...

Leslie își puse capul pe umărul soțului ei și reluă cu o voce mai timidă:

– Ai putea să mă ierți că m-am îndoit de tine, că ți-am făcut viața imposibilă?

– Și eu, draga mea, am multe lucruri să-mi reproșez, spuse el strecurându-și degetele prin părul ei mătăsos.

– Nu ne mai rămâne decât s-o luăm de la capăt, murmură ea strângându-se la pieptul lui.

– Sunt de părere să recuperăm timpul pierdut, sugeră el pe un ton malițios, și fără să mai așteptăm nici un minut în plus...

– Señor, señor! Cina este servită! se auzi vocea Juanitei din spatele ușii.

– Păstreaz-o la cald, îi ordonă Diego înainte de a se apleca spre buzele oferite de Leslie.

O privi în ochi și-i spuse cu nemărginită tandrețe:

– De tine îmi este foame, dragostea mea....

Sfârșit